

MĚSTSKÁ
DIVADLA
PRAŽSKÁ

ABCKOMEDIEROKOKO

VÝROČNÍ ZPRÁVA 2020

MĚSTSKÝCH
DIVADEL
PRAŽSKÝCH

OBSAH

1.	ROK S COVIDEM.....	3
2.	ORGANIZAČNÍ STRUKTURA.....	4
2A.	Soupis zaměstnanců.....	5
2B.	Dohody o pracovní činnosti a provedení práce.....	6
2C.	Herci v pracovním poměru.....	6
2D.	Externí herci, hudebníci, tanečníci.....	7
2E.	Hostující umělci dalších profesí.....	8
3.	PREMIÉRY ROKU 2020.....	9
3A.	Veřejné premiéry.....	9
3B.	Dozkušované inscenace bez veřejné premiéry.....	16
3C.	Dramaturgický výhled na rok 2021.....	20
4.	REPRÍZOVANÉ TITULY V ROCE 2020.....	21
4A.	Reprízované tituly.....	22
4B.	Derniéry 2020.....	37
5.	OHLASY V TISKU.....	38
5A.	Recenze premiérových titulů.....	38
6.	OCENĚNÍ, ÚSPĚCHY, ÚČAST NA FESTIVALECH A ZAHRANIČNÍ AKTIVITY.....	61
7.	EDUKAČNÍ, PUBLIKAČNÍ A DALŠÍ AKTIVITY MĚSTSKÝCH DIVADEL PRAŽSKÝCH.....	63
7A.	Nové projekty.....	63
7B.	Stávající projekty.....	65
8.	HOSTÉ MĚSTSKÝCH DIVADEL PRAŽSKÝCH V ROCE 2020.....	68
9.	PODPOROVATELÉ, DÁRCI, MECENÁŠI, SPONZOŘI V ROCE 2020.....	69
10.	VÝKONOVÉ UKAZATELE.....	69
10A.	Divadlo ABC.....	69
10B.	Divadlo Komédie.....	70
10C.	Divadlo Rokoko.....	71
10D.	Celkem za divadla.....	72
10E.	Náklady na inscenace.....	73
11.	ZPRÁVA O VÝSLEDKU HOSPODAŘENÍ.....	75
11A.	Hlavní činnost.....	75
11B.	Doplňková činnost.....	76
11C.	Komentář ke zprávě o činnosti MDP.....	77
11D.	Komentář ke zprávě o výsledku hospodaření.....	79
12.	OBRAZOVÉ PŘÍLOHY.....	83

1. ROK S COVIDEM

Rok 2020 charakterizuje slovo **pandemie**. Globální šíření vysoce infekčního onemocnění COVID-19, které způsobuje nový typ koronaviru s odborným označením SARS-CoV-2, paralyzuje od jara 2020 všechny státy světa a veškeré obory lidské činnosti. Vážný dopad má pandemie na živou kulturu, kterou téměř není možné vytvářet. Nesnadnou pandemickou zkušenost z roku 2020 odráží i Výroční zpráva Městských divadel pražských (MDP).

Za první čtvrtletí roku 2020 zaznamenala MDP rekordně vysokou návštěvnost i tržebnost. Byly uvedeny úspěšné premiéry **Elefantazie** v ABC, **Přijde kůň do baru** v Rokoku a **Husitská trilogie** v Komedii, obnovenou premiéru měla v Komedii i původně studentská inscenace **Prodaná nevěsta na prknech Prozatímního, Stavovského a Národního divadla v letech 1868 až 2020**, v bavorském Augsburgu měla premiéru koprodukční inscenace **Švejk/Schweyk**. Úspěšné období pro MDP kulminovalo prvním historickým vítězstvím MDP v **Cenách divadelní kritiky** v kategorii **Divadlo roku**. Od poloviny března po celý zbytek roku však činnost MDP ochromila pandemie a s ní související série vládních restriktivních opatření, zejména uzavření divadel pro veřejnost a omezení zahraničních cest. MDP přesto stihla během krátkého podzimního rozvolnění odpremiérovat v ABC **Vojnu a mír** a v Komedii koprodukční inscenace **Krajina slz** a **Hrdinové kapitalistické práce**. Zbývající umělecká práce, odvedená na zkouškách, zůstala až do konce roku neuvedena.

V bezprecedentní situaci zaměřila MDP svou činnost třemi směry. Především zachovala pravidelný zkouškový režim na všech třech scénách. Některé inscenační záměry sice byly zrušeny bez náhrady, avšak jiné byly dovedeny až do fáze generálních zkoušek s předpokládaným veřejným uvedením v roce 2021. Druhým směrem byly digitální aktivity, ať už vzdělávací programy, tak i zpřístupnění záznamů vybraných inscenací z repertoáru MDP na internetových platformách. Tato audiovizuální aktivita MDP se setkala se značným ohlasem, diváckým i odborným. Za třetí se MDP soustředila na rozsáhlé údržby, opravy a investiční akce ve všech pěti spravovaných objektech, ke kterým byla vynucená výluka pravidelného provozu příhodná.

MDP po celý rok 2020 udržovala kontakt se svými diváky, například prostřednictvím webu, sociálních sítí nebo newsletterů. Vyšlo dalších pět čísel časopisu Moderní divadlo a v listopadu i monografie k 90. výročí otevření divadla Komédie.

Pandemická situace zastavila MDP v období umělecké akcelerační. Navzdory tomu, že divadelní sály zůstávaly šest z deseti měsíců řádného provozu pro veřejnost uzavřeny, vynaložila MDP mimořádné úsilí, aby se nepřestala dál umělecky vyvíjet. Výhled činnosti MDP pro rok 2021 v této Výroční zprávě naznačuje, že navzdory nepřehledné labilní situaci vstupuje do dalšího roku celá organizace připravena v krátké době obnovit v plné šíři a nejvyšší kvalitě svou činnost.

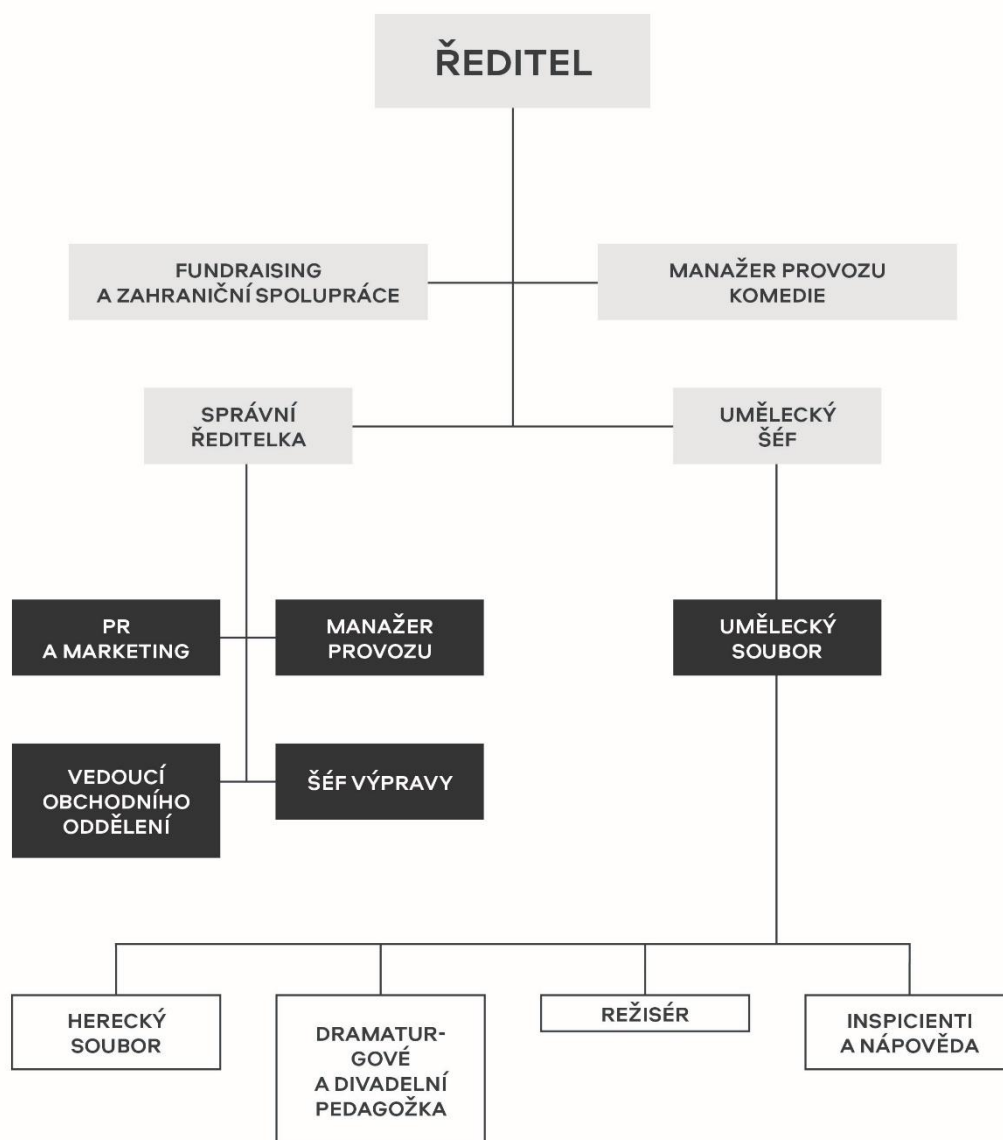
MgA. Daniel Příbyl

ředitel Městských divadel pražských

2. ORGANIZAČNÍ STRUKTURA

ORGANIZAČNÍ STRUKTURA

2A. Soutěž zaměstnanců

archivář	1,00
asistentka	1,00
divadel. pedagog	1,00
dramaturg	0,50
dramaturg	1,00
dramaturg	0,50
garderoba	1,00
garderoba	1,00
garderoba	1,00
garderoba	1,00
garderoba	1,00
herec	1,00
herec	1,00
herec	1,00
herec	1,00
herec	1,00
herec	1,00
herec	1,00
herec	1,00
herec	1,00
herec	1,00
herec	1,00
herec	1,00
herec	1,00
herec	0,50
herec	1,00
herec	1,00
herec	0,50
herec	1,00
herec	1,00
herec	1,00
herec	1,00
herec	1,00
herec	1,00
herec - MD	1,00
hl. účetní	1,00
insp. hlediště	1,00
inspicient	1,00
inspicient	1,00
inspicient	1,00
inspicient	1,00
jev. mistr	1,00
iev. mistr	1,00

jev. technik	1,00
jev. technik	1,00
jev. technik	1,00
jev. technik	1,00
jev. technik	0,80
jev. technik	1,00
jev. technik	1,00
jev. technik	1,00
jev. technik	1,00
jev. technik	1,00
jev. technik	1,00
jev. technik	1,00
jev. technik	1,00
jev. technik	1,00
jev. technik	1,00
jev. technik	1,00
jev. technik	1,00
krejčová	1,00
krejčová	1,00
krejčová	1,00
krejčová	1,00
krejčová	1,00
krejčová	1,00
krejčová	1,00
Krejčová - MD	1,00
majet. účetní	1,00
manažer provozu	1,00
manažer provozu	1,00
maskér	0,50
maskér	0,75
maskér	1,00
maskér	0,50
maskér	0,50
maskér MD	1,00
maskér	0,50
maskér - MD	1,00
mistr. v krejč.	1,00
nápověda	1,00
nápověda	1,00
nápověda	1,00
obch. referent	1,00
obch. referent	1,00
obch. referent	1,00
osvětlovač	1,00
osvětlovač	1,00
osvětlovač	1,00
osvětlovač	1,00

osvětlovač	1,00
osvětlovač	1,00
osvětlovač	1,00
osvětlovač	1,00
person. + mzdy	1,00
pokladník vstup.	0,75
pokladník vstup.	0,75
pokladník vstup.	0,75
produkční	0,75
produkční	1,00
produkční	1,00
produkční	1,00
prog. kurátor	1,00
referent. PR	1,00
referent PR	1,00
referent HS	1,00
rekvizitář	1,00
rekvizitář	1,00
rekvizitář	0,50
rekvizitář	1,00
rekvizitář	1,00
režisér	1,00
ředitel	1,00
spr. ředitelka	1,00
statistik + poklad.	1,00
tajemnice	1,00
tajemnice	1,00
úč. - metodik	0,50
účetní	0,50
účetní	0,75
účetní	1,00
úklid	1,00
úklid	1,00
úklid	1,00
úklid	1,00
umělec. šéf	1,00
ved. výpravy	1,00
vedoucí obch. od.	0,75
vedoucí PR	1,00
vrátný	0,80
vrátný	1,00
vrátný	0,80
vrátný	1,00
vrátný	1,00
vrátný	0,80
vrátný	0,80
vrátný	1,00

vrátný	0,80
vrátný	0,80
vrátný	1,00
zvukař	1,00

zvukař	1,00
zvukař	1,00
zvukař	1,00
zvukař	1,00

zvukař	1,00
celkem	141,35

Pozn.: stav k 9. 2. 2021

2B. Dohody o pracovní činnosti a provedení práce

	počet
Uvaděči	
ABC + Rokoko + Komédie	60
Požární dozor	29
Lékařský dozor	2
Distribuce časopisu MDP	1
Údržba osvětl. a projekč. zařízení	1
Skladník Rokoko + pož. dozor	1
inspektor hlediště Rokoko	1
Krejčová	1
Údržba provozu	3
Barvení látek	1
Elektroúdržba ABC	1
Elektroúdržba Rokoko	1
Zvukař ABC	1
pokladní - Komédie	1
Garderoba - výpomoc	3
IT - ABC	1
rekvizity - Revizor	1
celkem	109

2C. Herci v pracovním poměru

Affašová Sára
Batulková Dana
Bílík Aleš
Bor Hanuš
Březina Filip
Donutil Martin
Dvořák Viktor
Dvořák Vojtěch
Kateřina Marie Fialová

Havlínek Tomáš
Horáková Nina
Kačmarčík Milan
Kalvoda Radim
Kaňoková Beáta (MD)
Konáš Petr
Krhovják Kryštof
Lehký Stanislav
Ivan Lupták

Milostný Tomáš
Pacoláková Evellyn
Piškula Zdeněk
Salzmannová Eva
Štrébl Jiří
Tenorová Petra
Vencel Zdeněk

2D. Externí herci, hudebníci, tanečníci

Alán Jan
Aleš Jan
Bareš Tomáš
Bartoš Kryštof
Bednář Michal
Bechyňová Jessica
Bilina Šimon
Blažek Jaroslav
Blažková Adéla
Bočková Barbora
Brnula Jiří
Brunner Martin
Caldová Radka
Čechová Anežka
Červenka Filip
Červinková Agáta
Čížek Jindřich
Čížek Mikuláš
Daňková Andrea
Darnady Matyáš
Dittrich Jakub
Dolanská Petra
Doležal Jakub
Dobrý Cyril
Doulová Hana
Drbohlav Jan
Eichler Marek
Eichler Petr
Fanta Martin
Fialová Barbora
Fidlerová Radka
Filipová Eva
Friedl Jaroslav
Fuchs Tomáš
Gajerová Veronika
Hájek Robert
Hanzl Jan
Hauser Ondřej
Havelka Václav
Havelka Vojtěch
Herzig David

Holičková Vendula
Holub Jaromír
Horníčková Josefína
Hovorka Jan
Hůzl Těžká Tereza
Janatková Barbora
Jandová Markéta
Janků Veronika
Janouch Jiří
Janoušek Štěpán
Jelínek Stanislav
Jeřábek Eliáš
Jeřábek Třešňáková Halka
Ježil Radek
Jonczyová Michaela
Jungmannová Petra
Jurkovič Marek
Kalfus Petr
Kalina Zbigniew
Kalvodová Karolína
Kameníková Anna
Kern Michal
Kincel Jiří
Klapil Martin
Klápště Miloš
Klem Jiří
Klimeš Petr
Koreček Ivan
Koubek Adam
Koudelková Veronika
Kouklová Nikol
Koutecký Václav
Kozinová Kateřina
Krafka Jan
Krečmar Daniel
Krippnerová Tereza
Krušinová Marie Anna
Kříček Kryštof
Kubátová Barbora
Kukuczková Anna
Kukura Juraj
Leimbergerová Eva
Leinweberová Eva

Lipenský Oliver
Lustyk Štěpán
Machalová Ivana
Málková Marie
Mansfeld Jan
Marečková Tereza
Marhoulová Vilemína
Marková Dana
Mededa Francois Maxime
Meduna Jan
Mensdorf Pouilly
Míčková Barbora
Míčová Gabriela
Mikláš Vladimír
Mikulová Nataša
Mišíková Barbora
Miškovič Eva
Mitrega Robert
Možíš Patrik
Mužátko Karel
Nedvídek Daniel
Noga Michal
Nohavica Petr
Novotný Tomáš
Obst Hynek
Ochepovskiy Igor
Panzner Jiří
Patočka Vítězslav
Pelc Dalibor
Pencová Štěpánka
Pernetová Lucie
Petřík Tomáš
Piller Patrik
Podhajský Ondřej
Poláchova Aneta
Pospíšil Jan
Purkrábková Marie L.
Reif Petr
Remundová Sabina
Repková Zuzana
Rokoszová Barbora
Rošetzký Marcel

Řehořová Magdaléna
Řezníček Jan
Schmidtmajerová Johana
Schubertová Lucia
Skála Pavel
Slámová Tereza
Smolárik Pavol
Spiegelová Veronika
Stárková Erika
Stavná Zuzana
Strnadová Anna
Suchanová Denisa
Svačina Jan
Svojtková Veronika

Syslová Dana
Szymik Jan
Šanda Richard
Šimek Petr
Šindler Jakub
Šípová Vanda
Šoltýsová Diana
Tajovský Hynek
Theimerová Anna
Tichý Vilém
Toniková Diana
Uhlířová Ivana
Vaculík Pavel
Vančura Petr
Vaňková Marie

Vedral Milan
Vepřeková Olga
Vítová Veronika
Vi Tranová Huyen
Vítů Tereza
Vízner Oldřich
Vlach Jaroslav
Vondráček Vojtěch
Volf Roman
Vyhnálková Milada
Vykus Michael
Zatloukalová Lucie
Zbranková Lenka
Žáčková Lucie
Zoubková Monika

2E. Hostující umělci dalších profesí

Amsler Marián
Adámek Jiří
Bařina Filip
Brádková Ivana
Cáb Michael
Čermáková Viktorie
Čičvák Martin
Čermák Jakub
Černá Kamila
Čížek Jindřich
Dacho Miroslav
Hanušová Jana
Hába Michal
Hollá Katarína
Hutečková Klára
Jelínek Jiří
Just Vladimír
Kauhäuserová Ivana
Knotková Viktorie

Kobrlé Vlastimil
König Miloslav
Kopecký Jakub
Košun Kamil
Král Darek
Krejzková Zuzana
Kopecký Jakub
Krejzková Zuzana
Kutliaková Alžběta
Kypta Tomáš
Lacko Miroslav
Lebdušková Petra
Loužný Tomáš
Málková Eva
Marková Dana
Odvárková Lenka
Plánočková Zuzana
Polívková Kamila
Sedláček Martin

Seriš Pavol
Sýkorová Zuzana
Sulženko Hoštová Dora
Šmíd Jakub
Šotkovský Jan
Švecová Veronika
Švejda Martin
Radok David
Rut Přemysl
Tříška Jan
Tožičková Alexandra
Vafias Georgios
Varhaníková Halka
Vidomus Petr
Vítek Petr
Vlachynská Petra
Zákostelecký Marek

3. PREMIÉRY ROKU 2020

Na základě nařízení vlády byla v roce 2020 Městská divadla pražská uzavřena veřejnosti v období od 9. 3. do 3. 6. a následně od 8. 10. do 31. 12. 2020.

Premiéry	Datum premiéry	Počet repríz
Husitská trilogie (Jan Hus, Jan Žižka, Jan Roháč)	25. 1. 2020	5
Elefantazie	1. 2. 2020	4
Prodaná nevěsta na prknech Prozatímního, Stavovského a Národního divadla v letech 1868 až 2020	13. 2. 2020	2
Přijde kuň do baru	7. 3. 2020	0
Švejk / Schwejk, koprodukce s Staatstheater Augsburg	21. 2. 2020	3
Kanibalky 2: Soumrak starců	premiéra 2021	0
Vojna a mír	4. 9. 2020	3
Posedlost	premiéra 2021	0
Hrdinové kapitalistické práce, koprodukce s Volksbühne Berlin	14. 9. 2020	2
Krajinou slz, koprodukce s Lenka Vagnerová & Company	23. 9. 2020	2
Zítřka swing bude znít všude	premiéra 2021	0
100 nejkrásnějších českých básní	premiéra 2021	0
Přes čáru	premiéra 2021	0
Petr Pan	premiéra 2021	0
Honzlová	premiéra 2021	0

3A. Veřejné premiéry

Podle Aloise Jiráska

HUSITSKÁ TRILOGIE (JAN HUS, JAN ŽIŽKA, JAN ROHÁČ)

Premiéra 25. 1. 2020 v Komedii

Jevištní koláž z her Jan Hus, Jan Žižka a Jan Roháč jako obraz cesty od ideálu k politice a od politiky k terorismu. Od národního uvědomění k bratrovražedné občanské válce. Od teologických rozprav k apokalyptickým vizím. Svou rezonancí nebývalý příběh husitského hnutí byl celých šest století opakovaně zkreslován, každá generace a politická garnitura si přetvářela mýtus podle svých potřeb. Divadelní komprimát velkolepé Husitské trilogie Aloise Jiráska se odehrává ve třech archeologických stanech, chorály se prolínají s elektronickou hudbou, významná kapitola českých dějin je popkulturně oprášena.

Hrají: Veronika Janků, Vojtěch Dvořák, Eliáš Jeřábek, Radim Kalvoda,

Jan Mansfeld, Petr Reif

Režie, úprava a hudba: Lukáš Brutovský

Dramaturgie: Miro Dacho

Scéna: Juraj Kuchárek
Kostýmy: Alžbeta Kutliaková

David Drábek, Tomáš Belko, Darek Král

ELEFANTAZIE

Premiéra 1. 2. 2020 v ABC

Smutek křehké duše inteligentního mladíka, uvězněného ve znetvořeném těle, lákal v minulosti dramatiky i filmaře. Nyní ho v divadle ABC uvádíme v podobě původního českého muzikálu a otevíráme tak svět panoptika lidských kuriozit a osudy jeho obyvatel, legendárních siamských sester Blažkových, divoké ženy Samiry, Trojnoha Franka a haličského obra Moyzesse. Kdo je krutý Dr. Howard Reinhold a jakou šanci má доброта jeho kolegy Dr. Fredericka Trevese, který se rozhodl Slonímu muži poskytnout domov a péči? Kdo odhalí tajemství Jacka Rozparovače a jak mohl londýnský pobyt ovlivnit Mahátmu Gándhího? A co prožije hlavní hrdina na své cestě z bídy klece do salónů nejvyšší společnosti?

Hrají:	Tomáš Klus, Petr Konáš, Tomáš Havlínek, Filip Březina, Petra Tenorová, Tereza Marečková, Tereza Krippnerová, Zdeněk Piškula, Kryštof Krhový, Daniela Kolářová / Hana Doulová, Milada Vyhnálková, Ivana Machalová, Sára Affašová, Štěpánka Pencová
Režie:	David Drábek
Dramaturgie:	Jana Slouková
Hudba:	Darek Král
Hudební produkce:	Jan P. Muchow
Spolupráce na hudební produkci:	Zuzana Dostálová
Aranžmá komorního smyčcového orchestru a sboru:	Martin Sedláček, Darek Král
Korepetice:	Jiří Janouch, Darek Král, Martin Sedláček
Kostýmy:	Simona Rybáková
Scéna:	Petr Vítek
Maska:	Martin Kotrba
Choreografie:	Dora Sulženko Hoštová
Pohybová Spolupráce:	Jiří N. Jelínek

Petr Erbes, Boris Jedinák, Jan Tomšů, Alžběta Vitvarová a spol.

PRODANÁ NEVĚSTA NA PRKNECH PROZATÍMNÍHO, STAVOVSKÉHO A NÁRODNÍHO DIVADLA V LETECH 1868 AŽ 2020

Premiéra 13. 2. 2020 v ABC

Komická opera o věrné lásce a zrádných intrikách, snu o divadle národním a zrodu českého herce.

„Již čas, aby postaven byl chrám dramatické musy české! Neboť Národní divadlo jistě má být chrámem. A hlasateli lidské vůle, kněžími tohoto chrámu, nechť nám jsou herci čeští.“

Autorská inscenace reflektuje zásadní události novodobých československých dějin, jež se odehrávaly na scénách Národního divadla coby symbolu české státnosti. Zaměřuje se na pozici herců a problematiku jejich politické angažovanosti. Krizové dějinné okamžiky tvůrci přibližují na půdorysu tradiční české opery - Prodané nevěsty. Ta je zde nahlížena jako typický prvek identity českého národa. Jako stálice českého repertoáru, ke které se národ utíkal schovat, když bylo nejhůř. Vstupte s námi do malovaného obrázku našeho venkova, který se nikdy neuskutečnil. Zažijte poklepání na základní kámen Národního divadla, příběh o lásce, zradě a intrikách.

Hrají:	Barbora Bočková, Cyril Dobrý, Kateřina Kozinová, Kryštof Krhový, Marie Anna Krušinová, Štěpán Lustyk, Milan Vedral, Tereza Těžká, Vojtěch Vondráček, Jiří Štěpnička
Režie a dramaturgie:	Petr Erbes a Boris Jedinák
Kulisy:	Jan Tomšů
Kostýmy:	Alžběta Vitvarová
Produkce:	Anna Strnadová, Prokop Novák a Patricie Belecová
Orchestr řídí:	Václav Talich

Inscenace vznikla jako absolventská práce studentů KALD DAMU v divadle DISK.

David Grossman

PŘIJDE KŮŇ DO BARU

Premiéra 7. 3. 2020 v Rokoku

„Stand-up, to je jako chodit po laně. Každou chvíli hrozí, že se přede všema rozsekáš. O milimetr mineš pointu a publikum ti v tu ránu vychladne. Ale o vteřinu později se ho dotkneš na tom správném místě, a hned zas roztáhne nohy. Dobrýýý večéééér dámy a pánové...“

Adaptace románu Davida Grossmana, jednoho z nejvýznamnějších současných izraelských spisovatelů, za který obdržel v roce 2017 prestižní Man Bookerovu cenu.

V režii Martina Čičváka se v hlavní roli představí Juraj Kukura.

Hrají:	Juraj Kukura, Tereza Marečková
--------	--------------------------------

Režie:	Martin Čičvák
Divadelní adaptace:	Saša Sarvašová a Martin Čičvák s použitím slovenského překladu Silvie Singerové
Dramaturgie:	Saša Sarvašová
Dramaturgická spolupráce:	Kristina Žantovská
Hudba:	Ivan Acher
Výprava:	Georges Vafias
Poradce pro výběr vtipů:	Peter Matyšák

Z textů Jaroslava Haška, Bertolta Brechta a Petry Hůlové

ŠVEJK / SCHWEJK

Český a německý, ryze současný, ale i dávno minulý pohled na nejslavnějšího hrdinu, kterého dala naše literatura světu.

Hašek, Brecht, Hůlová. Tři autoři a jeden fenomén, švejkovství a švejkování, muka tvorby i nemožnosti tvořit, samota v cizině a samota ve vlasti. A hlavně otázka identity „geniálního idiota“, stejně jako pátrání po pravdě o nás samotných. To vše zkoumá inscenace Švejk / Schwejk, která vznikla v koprodukcí Městských divadel pražských se Staatstheater Augsburg v režii renomovaného německého režiséra Armina Petrase.

Mezinárodní projekt v sobě propojuje život Jaroslava Haška a Osudy dobrého vojáka Švejka, americká exilová léta Bertolta Brechta s marnou snahou uvést jeho hru Švejk za druhé světové války a nechybí ani dnešní pražský švejkovský pohled spisovatelky Petry Hůlové v textu, který byl napsán přímo pro tuto inscenaci.

Hrají:	Johannes Cotta, Sarah Haváčová, Anatol Käbisich, Andrej Kaminsky, Jonas Koch, Tomáš Milostný, Eva Salzmannová, Katja Sieder a pes Walter Faber
Režie:	Armin Petras
Scéna a kostýmy:	Patricia Talacko
Scéna a videoart:	Rebecca Riedel
Světelný design:	Norman Plathe
Překlad:	Jana Slouková, Eva Profousová
Hudba:	Johannes Cotta
Dramaturgie:	Sabeth Braun, Nina Rühmeier, Jana Slouková
Asistenti režie:	Veronika Švecová, Florian Mahlberg
Asistenti scénografie a kostýmů:	Madeleine Folger, Petra Lebdušková, Vittorio Greco

Autoři dalších textů v inscenaci: Jana Slouková, Nina Rühmeier, Sarah Haváčová, Anatol Kabisch, Andrej Kaminsky, Florian Mahlberg

Inscenace vznikala za finanční podpory Česko-německého fondu budoucnosti.

Premiéra proběhla v Německu v rámci festivalu Brechtfestival Augsburg.

Lev Nikolajevič Tolstoj

VOJNA A MÍR

Premiéra 4. 9. 2020 v ABC

Stěžejní dílo světové literatury se vrací po půl století na pražská jeviště a spolu s ním celá škála postav, procházejících jednou z rozhodujících kapitol evropských dějin. Rozmařilá aristokratická společnost a její deziluze ve válečném šílenství, hledání pravdy a smyslu života, ztráta ideálů i nevinnosti. A také láska, lehkomyšlnost a touha po opravdovosti. Idealista Pierre Bezuchov s očima a srdcem dokořán, racionální a energický Andrej Bolkonskij, mladičká Nataša Rostovová, vypočítaví sourozenci Anatol a Helena Kuraginovi, oddaná Marie Bolkonská nebo horlivý Nikolaj Rostov, to jsou zástupci generace, jejíž životy a vztahy se osudově proměňovaly spolu s postupem Napoleonovy armády. Co člověk musí milovat a co nenávidět? A jaká síla tomu všemu vládne? Přátelství, láska a smrt na pozadí požáru světa.

Hrají: Jan Vlasák, Tomáš Havlínek, Marie Luisa Purkrábková, Agáta Červinková (Kryštůfková), Evellyn Pacoláková, Milan Kačmarčík, Dana Batulková, Zdeněk Piškula, Kateřina Marie Fialová, Tereza Slámová, Martin Donutil, Stanislav Lehký, Filip Březina, Sára Affašová, Šimon Bilina, Tomáš Milostný, Martin Donutil, Evellyn Pacoláková, Diana Toniková, Viktor Dvořák, Tomáš Milostný, Diana Toniková, Martin Donutil, Tomáš Milostný

Divadelní adaptace: Iva Klestilová, Michal Dočekal

Režie: Michal Dočekal

Dramaturgie: Jana Slouková

Scéna: Martin Chocholoušek

Kostýmy: Zuzana Bambušek Krejzková

Hudba : Ivan Acher

Asistent režie: Filip Bařina

Světelný design: Jan Beneš

Hlasová spolupráce: Eva Spoustová

Pohybová spolupráce: Pavol Seriš

Podle Saši Uhlové

HRDINOVÉ KAPITALISTICKÉ PRÁCE

Premiéra 14. 9. 2020 v Komedii

Novinářka Saša Uhlová pracovala pod změněnou identitou na nejhůře placených pracovních místech: v nemocniční prádelně, v závodě na zpracování kuřat, jako pokladní v supermarketu, v továrně na výrobu sladidel i v třídním odpadu. Měsíce sledovala, jaké mzdy zaměstnanci skutečně dostávají, a na vlastní kůži zažila pracovní podmínky lidí, které společnost přehlíží, přestože jsou pro její fungování nepostradatelní. Tyto zkušenosti popsala v reportážích, které knižně vyšly pod názvem Hrdinové kapitalistické práce a byly také zpracovány v dokumentárním filmu Apoleny Rychlíkové Hranice práce.

„Chtěla jsem popsat, jak žijí lidé, které považuji za hrdiny. Lidé, kteří tvrdě fyzicky pracují, ničí si zdraví ve směnných provozech, vidí své děti méně, než by chtěli, dostávají mzdu tak mizernou, že často musí žádat o příspěvek na bydlení, a přesto se ještě nezhroutili, snaží se naopak být veselí, optimističtí a vidět všechno z té lepší stránky. Obdivuju je a přála bych jim, aby v sobě našli ještě jiný druh odvahy. Aby se uměli ozvat, spojit se ke kolektivnímu vyjednávání a vymoci si lepší mzdy i pracovní podmínky. Pokud se ve veřejném prostoru bude více mluvit o tom, že bojovat za svá práva je správné, může jim to pomoci. Je to i na nás,“ říká Saša Uhlová.

Režisér Michal Hába vychází z dokumentárních materiálů Saši Uhlové a zpracovává je do podoby brechtovského politického divadla. Upozorňuje na neviditelné členky a členy naší společnosti a publiku emocionálně i fakticky přibližuje podmínky jejich každodenní práce.

Hrají:	Johana Schmidtmajerová, Vanda Šířová, Halka Třešňáková, Ivana Uhlířová, Jindřich Čížek
Scénář a režie:	Michal Hába
Dramaturgická spolupráce:	Viktorie Knotková
Výprava:	Adriana Černá
Hudba:	Jindřich Čížek
Asistentka režie:	Veronika Švecová

Koprodukce s Volksbühne Berlin v rámci mezinárodního projektu POST-WEST.

Inscenace vznikala za finanční podpory Česko-německého fondu budoucnosti.

Fanny Barrouquère, Monika Částková, Barbora Nechanická, Michal Heriban

KRAJINOU SLZ

Premiéra 23. 9. v Komedii

Čtyři taneční zastavení v jednom večeru. „všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas...”

„Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas: Je čas rození i čas umírání, čas sázet i čas trhat, je čas zabíjet i čas léčit, čas bořit i čas budovat, je čas plakat i čas smát se, čas truchlit i čas poskakovat, je čas kameny rozhazovat i čas kameny sbírat, čas objímat i čas objímání zanechat, je čas hledat i čas ztrácet, čas opatrovat i čas odhazovat, je čas roztrhávat i čas sešívat, čas mlčet i čas mluvit, je čas milovat i čas nenávidět, čas boje i čas pokoje.”

Kazatel 3

Toto jsou čtyři zastavení šesti z nás:

Zastavení první: Tvarem ke štěstí

Dokonalé křivky, ani o kilo víc. Ideál ženské krásy si každá doba diktuje po svém. Vymodelovaná prsa, upravený nos a botoxové injekce se zdají být fenoménem dnešních dní. Experimentujeme, skrze trendy hledáme svou identitu. Jako mladí se pokoušíme stárnout a jako staří se snažíme mládnout – dohnat to, na co už příroda nestačí. Jsme ochotni podstoupit ledacos a mlčky svádíme neúprosný, každodenní boj s časem.

Zastavení druhé: Láska na první posed

„Existují čtyři strany příběhu: tvůj příběh, jejich příběh, pravda a co se opravdu stalo.”

Jean-Jacques Rousseau

Zastavení třetí: Krajinou slz

Vždycky řekne: „Já to dám.” I kdyby měla oči plné slz.

Zastavení čtvrté: Kauza oni

Kdy mluvíme hodně a zbytečně a kdy je čas mlčet? Proč je pravda nepopulární?

Účinkují:	Fanny Barrouquère, Monika Částková, Barbora Nechanická, Andrea Opavská, Patrik Čermák, Michal Heriban
Choreografie:	Fanny Barrouquère, Monika Částková, Barbora Nechanická, Michal Heriban
Hudba:	Ivan Acher
Scénografie a kostýmy:	Michal Heriban
Světelný design:	Michal Kříž
Zvuk:	Andrej Jurkovič
Dramaturgie:	Lenka Vagnerová
Produkce:	Petr Kiška
Producent:	Lenka Vagnerová & Company

Koprodukce s Lenka Vagnerova & Company.

Inscenace vznikla v koprodukcí s Městskými divadly pražskými a za podpory Magistrátu hlavního města Prahy a Ministerstva kultury ČR.

3B. Dozkoušené inscenace bez veřejné premiéry

David Drábek

KANIBALKY 2: SOUMRAK STARCŮ

Českou veřejností cloumají emoce. Je třeba se vypořádat s palčivým problémem stále rostoucího počtu seniorů, kterých má být brzy třikrát víc než lidí v produktivním věku. Miliardář Balcar má řešení, které změní svět: převratný projekt Dva roky v ráji. Těm, kteří dosáhli 75 let, splní jeho firma životní sny o luxusu, pohodlí, bezpečí, cestování. Má to ale jeden háček...

Vyšetřovatelky pražské kriminálky Iggy a Diana jsou zpět, aby zastavily podnikatele parazitujícího na těch nejslabších. Je tahle země taky pro starý? Odpověď přináší druhý díl našich Kanibalek, nejčernější satiry současné společenské a politické reality.

Hrají: Vanda Hybnerová, Aleš Bílík, Vojtěch Dvořák, Eva Salzmannová, Petr Konáš, Eva Leinweberová, Kryštof Krhový, Nina Horáková, Karel Jarošík, Martin Klapil, Hynek Tajovský, Luděk Blažek

Režie: David Drábek

Dramaturgie: Simona Petrů

Scéna: Jakub Kopecký

Kostýmy: Jitka Fleislebr

Hudba: Darek Král

Luchino Visconti

POSEDLOST

„Jsme připoutaní jeden k druhému. Jsi jenom ty a já. Nikdo jiný neexistuje. Nic není předem ztracený, když budeme držet spolu.“

Temná psychologická love story na motivy románu klasika americké drsné školy Jamese M. Cainea Pošťák vždycky zvoní dvakrát. Příběh o spalující vášni a nenávisti, milostném trojúhelníku, nevyslovitelné touze po životní změně, hledání ráje na zemi i temných stránkách lidského srdce. O lidech na okraji, jimž osud nerozdal šťastné karty, a tak se rozhodli vzít vše do svých rukou. Ale dokonalý zločin neexistuje. A strach je ten nejhorší trest. Dobro a zlo - kdo se v tom vyzná?

Hrají: Aleš Bílík, Lucie Žáčková, Radim Kalvoda, Vojtěch Dvořák, Pepa Honzík, Renáta Matějčková

Režie: Jakub Šmíd

Překlad: Irena Novotná

Divadelní adaptace a dramaturgie: Simona Petrů

Scéna: Petr Víték

Kostýmy: Lenka Odvárková

Hudba: David Hlaváč

Martin Vačkář, Ondřej Havelka

ZÍTRA SWING BUDE ZNÍTI VŠUDE

Po válce se v Praze „vařil jazz“ na každém rohu. Gejblíci, bedly a veškerá mladá cháska tančila a byla přesvědčená, že „tohle století bude americký a oni si ten svůj život užijou“. Do vlasti se vraceli lidé, co odešli před nacisty, jejich důvěřivé nadšení ze svobody nebralo konce. Doba však přála i spekulantům s nemovitostmi po Němcích a židovských rodinách. To je i příběh Matthew O'Macka, který přijíždí z Ameriky, v Hybernské ulici koupí dům a v něm pro svého syna, nadějného saxofonistu a kapelníka otevře swingovou kavárnu...

Inspirací byla autorům vzpomínka ze života známého skladatele a trumpetisty Karla Vacka, zaznamenaná v knize znalce a popularizátora populární hudby a jazzu Lubomíra Dorůžky.

Hrají: Nina Horáková, Jiří Štrébl, Kryštof Krhový, Evellyn Pacoláková, Jan Meduna, Petr Konáš, Hanuš Bor, Vojtěch Havelka, Zdeněk Vencel, Tereza Krippnerová, Martin Klapil, Martin Zbrožek

Režie: Ondřej Havelka

Dramaturgie: Kristina Žantovská

Hudební dramaturgie: Ondřej Havelka

Hudební nastudování: Jan Tříška, Juraj Bartoš

Choreografie: Jana Hanušová, Jan Kabelka

Scéna: Martin Černý

Kostýmy: Ivana Brádková

Korepetice: Miroslav Lacko

Z básní sestavil Jiří Adámek

100 NEJKRÁSNEJŠÍCH ČESKÝCH BÁSNÍ

Poezie jako naše paměť. Mají básně, které si předáváme po generace, vliv na to, jací jsme a jak sami sebe vnímáme? Scénická krajina, ve které zazní nejznámější verše vedle básní současných českých autorů, o jejichž tvorbě tuší málokdo.

Poezie nám ukazuje svět i nás samotné v novém světle. Odhaluje naše touhy, city a pocity. A hlavně, nedovoluje nám zakrývat oči před vlastní smrtelností, což může často bolet. Krása tedy znamená u každé básně něco jiného. Může být v jímavosti, surovosti, v jiskřivém dotyku všední banality i univerzálním pohledu na člověka.

Jak vypadá krajina české poezie? Známe ji důvěrně? A nebo nám slova jako Svratka, Maryčka Magdonova a ví to celá obora nic neříkají? A pokud ne, známe v té krajině všichni alespoň jeden společný bod? Řekněme jednu lesní studánku...?

Hrají:	Vendula Holíčková, Barbora Mišíková, Nataša Bednářová, Mikuláš Čížek, Pavol Smolárik
Režie:	Jiří Adámek
Dramaturgie:	Klára Hutečková
Scéna:	Ivana Kanhäuserová
Kostýmy:	Petra Vlachynská
Hudba:	Michal Cáb
Pohybová spolupráce:	Zuzana Sýkorová
Světelný design:	Ivana Kanhäuserová, Jan Hugo Hejzlar

Philipp Löhle

PŘES ČÁRU

Důmyslná komedie o překračování hranic. Na policejní stanici v zapadlé obci Randhausen nastupuje ambiciózní nadstrážmistr Frederick Kaufmann. Marně zde hledá zločineckého nepřítele, vesničané si žijí své nevzrušivé životy a starosti jim dělají snad jen divoká prasata, přebíhající nekontrolovaně z Čech do Německa. Vlivem Fredericka se ale obyvatelé postupně radikalizují, zakládají domobranu a rozhodnou se strážit nepropustnost hranice na vlastní pěst. Komická absurdita roste spolu se zdánlivým pocitem ohrožení a neznámá vesnice se dostává do centra mezinárodní politiky...

Hrají:	Milan Kačmarčík, Viktor Dvořák, Petr Konáš, Zdeněk Piškula, Tomáš Milostný, Zdeněk Vencel, Eva Leinweberová, Evellyn Pacoláková, Darija Pavlovičová, Eliška Friedrichová
Režie:	Tomáš Loužný
Překlad:	Jana Slouková
Scéna a kostýmy:	Petr Vítek
Dramaturgie:	Kristina Žantovská
Hudba:	Jindřich Čížek

PETR PAN

Rodina Darlingových si žila poklidným životem. Psí chůva Nana svědomitě hlídala malou Wendy i jejího bratříčka, ale jedné noci přiletěl otevřeným oknem do pokoje tajemný chlapec Petr Pan spolu se svou průvodkyní vílou Zvoněnkou a pozval děti na dobrodružnou cestu do Země Nezemě. Stačí jen vzlétnout a vydat se vstříc hvězdné obloze... Ztracení chlapci, piráti, mořské panny, nebezpečný kapitán Hák nebo krokodýl s budíkem v žaludku, to jsou jen někteří hrdinové slavného příběhu v nové adaptaci Davida Drábka.

Hrají:	Ivan Lupták, Hanuš Bor, Nina Horáková, Kateřina Marie Fialová, Denis Šafařík, Kryštof Krhový, Tereza Krippnerová, Filip Březina, Radim Kalvoda, Pepa Honzík, Vojtěch Dvořák, Maxime Mededa, Jessica Bechyňová, Ivan Lupták, Nina Horáková, Martin Klapil, Filip František Červenka, Štěpán Staněk, Dominik Jetel
Režie:	David Drábek
Dramaturgie:	Jana Slouková
Scéna:	Marek Zákostelecký
Kostýmy:	Sylva Zimula Hanáková
Choreografie:	Dora Sulženko Hořtová
Hudba a hudební produkce:	Darek Král
Texty písní:	Xindl X
Instrumentace:	Martin Sedláček
Světelný design:	Jan Beneš
Asistent režie:	Filip Bařina

Zdena Salivarová

HONZLOVÁ

Česká premiéra divadelní adaptace jednoho z nejlepších děl moderní české prózy od Zdeny Salivarové, spisovatelky stojící neprávem ve stínu svého muže Josefa Škvoreckého.

Je parné pražské léto a jedenadvacetiletá Jana Honzlová tvrdne v kanceláři souboru tanců a písní Sedmikrásy. Protože je sebevědomá, přímočará, vynalézavá, sečtělá a z kádrově nevyhovující rodiny plné emigrantů, politických vězňů a buržoazních živlů, nepustili ji na zájezd do Finska. Honzlová se nevzdává a ve vražedném dusnu padesátých let energicky a s úsměvem bojuje s udavači, agenty a kariéristy, hledá víru a drží morálně i finančně nad vodou početnou rodinu. Jenže humoru a smyslu pro spravedlnost totalita vůbec nepřeje. Normální holka, která hledá pravdu, je ohrožený druh.

Hrají:	Beáta Kaňoková, Marie-Luisa Purkrábková, Agáta Červinková, Samuel Budiman/Antonín Kracik, Veronika Janků, Radka Fidlerová,
--------	--

	Petra Jungmanová, Viktor Dvořák, Petr Konáš, Stanislav Lehký, Kryštof Bartoš
Režie:	Jakub Nvota
Divadelní adaptace:	Marie Nováková
Dramaturgická spolupráce:	Daniel Příbyl
Scéna:	Adam Pitra
Kostýmy:	Katarína Hollá
Hudba:	Mario Buzzi

3C. Dramaturgický výhled na rok 2021

Podobně, jak se mění vývoj pandemické situace, korigují MDP umělecký harmonogram roku 2021. Snížil se počet původně zamýšlených premiér, a to proto, aby byly uvedeny inscenace nazkoušené v roce 2020. V divadle ABC to budou inscenace **Zítří swing bude znít všude** a **Petr Pan**, v Rokoku **Kanibalky 2: Soumrak starců, Posedlost, Honzlová** a **Přes čáru** a v Komedil **100 nejkrásnějších českých básní**. V roce 2021 přesto vzniknou čtyři nové premiéry v divadle ABC, a to **Matka Kuráž a její děti, Diktátor, Hamlet** a **María de Buenos Aires**. V Rokoku bude mít premiéru jedna nová inscenace, a sice **Dr. Johann Faust, Praha II., Karlovo nám. 40**. Divadlo Komedie uvede inscenace **Tesla, Roberto Zucco** a **Galapágy**. S ohledem na předpokládané uzavření divadel pro veřejnost v prvním pololetí roku 2021 připraví MDP ještě v květnu a červnu dva digitální projekty: **Hotel Good Luck** a **Politici** - oba budou prezentovány ze záznamu na internetu.

Pokud to umožní epidemiologická situace, upraví MDP pracovní plány tak, aby se hrálo i v červenci a srpnu, a to přibližně každý druhý večer. V srpnu budou MDP navíc týden hrát v unikátním prostoru šapita Azyl 78 na Výstavišti. Od září 2021 budou obnoveny vzdělávací programy, nejprve pro širokou veřejnost, později - v závislosti na poptávce - i pro školy. MDP se také pokusí vynahradiť svým mimopražským partnerům zájezdová představení, odřeknutá v roce 2020.

Rok 2021 bude zcela jistě obdobím složitých kompromisů při uvolňování protiepidemiologických opatření a zavádění nových hygienických návyků, jak pro zaměstnance, tak pro diváky. Bude ale také - a především - příležitostí návratu k živé kultuře, ke společnému kolektivnímu sdílení radosti z tvorby. Ke katarznímu očištění, ať už smíchem či bázní, z bolestné pandemické zkušenosti.

4. REPRÍZOVANÉ TITULY V ROCE 2020

Reprízované tituly			
Název titulu	Datum premiéry	Počet repríz v 2020	Celkový počet repríz včetně zájezdů
A osel na něj funěl	23. 11. 2019	0	0
Andělé v Americe	2. 2. 2019	2	2
Bez hany (Hommage à Hegerová)	7. 9. 2019	7	7
Čapek	3. 6. 2017	2	4
Kancl		4	4
Kanibalky: Soumrak Samců	20. 10. 2018	7	7
Kdo se bojí Virginie Woolfové?	15. 3. 2014	5	6
Konzervativec	28. 10. 2018	3	3
Lazarus	12. a 13. 10. 2019	15	15
Listopad	7. 6. 2014	1	2
Nepřítel lidu	19. 1. 2019	2	2
Neviditelný	6. 4. 2019	4	4
Oddací list	18. 10. 1999	4	6
Otec	4. 11. 2017	6	9
Panoptikum	7. 12. 2019	5	5
Proč muži neposlouchají a ženy neumí číst v mapách	19. 3. 2016	5	5
Revizor	27. 4. 2019	4	5
Romeo a Julie	25. 5. 2019	6	6
Shirley Valentine	26. 4. 2008	12	12
Sláva a pád krále Otakara	15. 9. 2019	5	5
Smrt obchodního cestujícího	14. 12. 2019	5	5
Tančírna 1918-2018	9. 6. 2018	3	3
Vím, že víš, že vím...	7. 03. 2015	6	6
Vladař	16. 3. 2019	2	2
Žebrácká opera	19. 10. 2019	6	6

Derniéry 2020	Datum derniéry	Počet repríz 2020	Celkový počet repríz včetně zájezdů
60s aneb Šedesátky	10. 2. 2020	2	2
Bedřich Smetana: The Greatest Hits	13. 2. 2020	2	2
Evžen Oněgin	4. 3. 2020	5	5

Idiot	5. 3. 2020	3	3
Lakomá Barka	19. 2. 2020	1	1
Než vše začalo	31. 1. 2020	1	1
Pan Kaplan má třídu rád	3. 3. 2020	1	1
Premiéra mládí	28. 1. 2017	9	9
Znovusjednocení Korejí	28. 9. 2020	2	2
Želary	1. 12. 2020	5	5

4A. Reprízované tituly

Šimon Olivětín (René Levínský)

A OSEL NA NĚJ FUNĚL

Premiéra 23. 11. 2019 v Komedii

Nová vánoční inscenace pro celou rodinu. Je advent 1932 a před žáky čtvrté třídy Obecné školy ve Vodičkově ulici stane nová učitelka, slečna Vesna Májová. Pokroková kantorka si záhy získá přízeň svých svěřenců a rozhodne se s nimi nazkoušet adventní hru na vánoční besídku. Cesta k cíli ovšem nebude snadná, vždyť ani Marie s Josefem to neměli jednoduché, když cestovali do Betléma. A podobné útrapy sužují i Sáru Ackermannovou a Tondu Svobodu, kteří v adventní hře hrají Marii s Josefem a stejně jako oni putují zasněženou krajinou, jen to tedy není krajina izraelská, ale moderní, pulsující, zasněžená Praha třicátých let... Půvabné vyprávění připravuje režisérka s mimořádným citem pro atmosféru a s velkými zkušenostmi s divadlem pro celou rodinu: Michaela Homolová z libereckého Naivního divadla.

Hrají:	Barbora Kubátová, Hynek Chmelař, Tereza Těžká, Denis Šafařík, Jiří Brnula, Radka Caldová, Šimona Dohnálek, Adam Mensdorff-Pouilly, Lenka Nahodilová, Jakub Vaverka, Stephanie van Vleet, Jana Vyšohlídková, Jiří Kniha
Režie:	Michaela Homolová
Výprava:	Barbora Jakůbková
Hudba:	Filip Homola
Dramaturgie:	Michal Zahálka
Světelný design:	Martin Špetlík
Výroba dekorací:	Pavel Koten

Tony Kushner

ANDĚLÉ V AMERICE

Premiéra 2. 2. 2019 v ABC

Dvoudílné epické drama amerického spisovatele Tonyho Kushnera, scenáristy Spielbergových filmů Mnichov a Lincoln, vypráví o věcech mezi zemí a nebem, o životních výhrách a ztrátách, o lásce a zradě, o nemoci a smrti, o spravedlnosti a odpuštění – a hlavně o světě jako takovém. Dramatické osudy osmi postav se prolínají v kulisách New Yorku poloviny 80. let a splétají dohromady hluboce lidský příběh, který je cynický i dojemný zároveň. Kushnerova fantastická freska, ověřená Pulitzerovou cenou, se stala předlohou slavného seriálu s Alem Pacinem a Meryl Streepovou a svou nadčasovost prokazuje novými inscenacemi na nejvýznamnějších světových scénách. Městská divadla pražská uvádějí v

limitovaném počtu repríz vždy v jediném večeru oba díly, Milénium se blíží a Perestrojka, a to v režii uměleckého šéfa Michala Dočekala.

Hrají:	Ondřej Pavelka, Martin Donutil, Beáta Kaňoková, Viktor Dvořák, Tomáš Havlínek, Eva Salzmannová, Filip Březina, Evelyn Pacoláková, Lucie Anna Zatloukalová, Anežka Hessová, Petr Šimek
Překlad:	Jitka Sloupová
Režie:	Michal Dočekal
Dramaturgie:	Simona Petruš, Michal Zahálka
Scéna:	Martin Chocholoušek
Kostýmy:	Zuzana Bambušek Krejzková
Hudba:	Ivan Acher
Světelný design:	Jan Beneš
Pohyb. spolupráce:	Petr Šimek

Jakub Nvota

BEZ HANY (HOMMAGE À HEGEROVÁ)

Premiéra 7. 9. 2019 v Rokoku

Jsou čtyři ráno – nebo víc? V hledišti divadla Rokoko se setkává šestice postav, jejichž příběhy ožívají v písních Hany Hegerové. Jejich příběhy, lásky a nenávisti postupně ožívají v písních zpěvačky, jejíž pražské začátky jsou spjaty právě s Rokokem: Hany Hegerové. Autorská inscenace režiséra Jakuba Nvoty přináší obrazy plné nevšední poetiky, citu i ironie – a spolu s nimi i probírku repertoáru jedné z největších osobností česko-slovenské hudební scény, která se zdaleka nezastavuje jen u těch notoricky známých hitů.

Hrají:	Nina Horáková, Dana Marková/Petra Tenorová, Zuzana Mauréry, Tomáš Havlínek, Petr Konáš, Tomáš Petřík, Ondřej Pavelka
Libreto a režie:	Jakub Nvota
Dramaturgie, překlad libreta:	Michal Zahálka
Výprava:	Tom Ciller
Hudební nastudování:	Jen Hovorka

Věra Mašková, Pavel Khek

ČAPEK

Premiéra 3. 6. 2017 v Rokoku

V inscenaci *Čapek* stojí v centru pozornosti sám Karel Čapek a zrod jeho díla v kontextu pohnutých historických okolností. Od většiny současných děl inspirovaných životy velkých osobností se liší tím, že nemá potřebu vystavět velíkánovi pomník z jeho slabostí a docílit toho, abychom si všichni připadali lépe ve své malosti. Naše inscenace přináší ve skvělé interpretaci Jiřího Hány portrét člověka dobrého, neúhybně slušného, laskavého, se smyslem pro humor a zcela oddaného zápasu o demokracii a

svobodu země, kterou miloval. Z velké části se skládá z autentických dobových dokumentů, citací z Čapkova díla i díla jeho současníků, jedna rovina textu je ryze fiktivní. Zároveň je inscenace rámována odkazy na nedávnou minulost a protkána věcnými komentáři jednotlivých postav-herců, což vše poukazuje na paralelu se současným stavem naší společnosti. Prostřednictvím historického tématu se podařilo režiséru Khekovi vytvořit velice aktuální inscenaci, která se stala diváckým hitem.

Hrají:	Jiří Hána, Milan Kačmarčík, Máša Málková, Stanislava Jachnická, Viktor Dvořák, Petra Tenorová/Beáta Kaňoková, Jitka Smutná, Hana Doulová, Jan Vlasák, Aleš Bílík, Michael Vykus / Filip Březina, Petr Klimeš, Jan Řezníček
Režie:	Pavel Khek
Dramaturgie:	Věra Mašková
Kostýmy:	Agnieszka Pátá-Oldak
Scéna:	Michal Syrový
Hudba:	Vladimír Nejedlý
Režisér obrazu:	Daniel Hnát

Ricky Gervais, Steve Merchant

KANCL

Premiéra 10. 11. 2012 v Rokoku

Divadelní pohled do zákulisí jedné zdánlivě obyčejné současné kanceláře, jehož předlohou se stal kultovní seriál BBC, který má po celém světě řadu nadšených ctitelů i fanklubů. Naše inscenace v divadle Rokoko se stala celosvětově prvním uvedením tohoto díla na jevišti.

Moderní svět je krutý. Doby, kdy měl každý úředník zajištěno nadosmrti své teplé místo, jsou nenávratně ty tam. Dnes se nad každíčkou kanceláří permanentně vznáší hrozba propouštění. Kdokoliv může být ze dne na den shledán nadbytečným. Takové jsou základní situační okolnosti i v *Kanclu* Rickyho Gervaise v režii Petra Svojtky. Své místo si tu hlídá bodrý a za každou cenu vtipný šéf a také řada podřízených, kteří si uvědomují jeho neschopnost, ale musejí být loajálně servilní. To vše dohromady vytváří celou řadu humorných situací, které jsou dokonale odpozorované ze života a jdou až na samu dřevň tématu i mezilidských vztahů. Vtipně a s nadsázkou se tu zkoumá každodenní život a také únosná míra trapnosti. Jde o humor, ze kterého mnohdy zamrazí. Je postaven na velmi věrohodném pohledu na věc.

Není náhodou, že divácká odezva je skutečně veliká. Je až s podivem, kolik diváků se s tímto prostředím identifikuje, jako by snad každý druhý takového nesnesitelně trapného šéfa osobně znal. Na druhou stranu je to logické – Praha je městem kancelářů a Městská divadla pražská tak oslovují poměrně silnou diváckou skupinu, která, jak se zdá podle návštěvnosti, o právě takové inscenace projevuje zájem.

Hrají:	Vasil Fridrich, Jiří Hána/Petr Konáš, Zbigniew Kalina, Petra Tenorová / Henrieta Hornáčková, Veronika Janků, Stanislav Lehký / Zdeněk Dolanský, Robert Hájek, Radim Kalvoda, Lenka Zbranková, Jaroslav Vlach
--------	--

Režie	Petr Svojtka
Dramaturgie	Jiří Janků
Scéna	Ondřej Nekvasil
Kostýmy	Zuzana Ježková

David Drábek

KANIBALKY: SOUMRAK SAMCŮ

Premiéra 20. 10. 2018 v Rokoku

Naše současná realita je obrazem tak neuvěřitelných bizarností, že chceme-li se dopustit satiry a nadsázky, je třeba stvořit nespoutané dada, komedii ve stu odstínů černé. Původní magická detektivka nastupujícího kmenového režiséra Městských divadel pražských, napsaná přímo pro nově formovaný programový profil divadla Rokoko. Naše současná realita je obrazem tak neuvěřitelných bizarností, že chceme-li se dopustit satiry a nadsázky, je třeba stvořit nespoutané dada, komedii ve stu odstínů černé.

Původní magická detektivka nastupujícího kmenového režiséra Městských divadel pražských, napsaná přímo pro nově formovaný programový profil divadla Rokoko. Naše současná realita je obrazem tak neuvěřitelných bizarností, že chceme-li se dopustit satiry a nadsázky, je třeba stvořit nespoutané dada, komedii ve stu odstínů černé.

Iggy a Diana (role psané na tělo pro Vandu Hybnerovou a Jiřího Hánu) jsou svérázný pár vyšetřovatelů. Případů musí vyřešit hned několik – a všechny jsou pěkně vykloubené a šílené. Ústřední kauzou je vražda pěti arabských mužů v nuselském loftu. Stopa vede do výcvikového tábora slušňočeků, kteří se chystají na muslimský exodus, omývají se octovou vodou proti chemtrails a jsou posedlí konspiračními weby. Vedle toho se Drábek ve svém nejnovější hře vypořádá se sociálními sítěmi, genderovými posuny či jedním bývalým prezidentem, co se dopustil podivné odrůdy kanibalismu...

Sudičkami hry jsou David Lynch, Dan Brown a Jo Nesbo.

Hrají:	Vanda Hybnerová, Jiří Hána, Petra Tenorová, Eva Leinweberová, Petr Konáš, Radim Kalvoda, Stanislav Lehký, Tomáš Havlínek, Stanislav Lehký, Tomáš Milostný, Tomáš Havlínek, Radim Kalvoda, Petra Tenorová, Tomáš Milostný, Tomáš Havlínek, Stanislav Lehký, Petr Konáš, Lukáš Děkanovský, Eva Leinweberová
Režie:	David Drábek
Dramaturg:	Daniel Příbyl
Scéna:	Jakub Kopecký
Kostýmy:	Michaela Horáčková Hořejší
Hudba:	Darek Král

Edward Albee

KDO SE BOJÍ VIRGINIE WOOLFOVÉ?

Premiéra 15. 3. 2014 v Rokoku

Slavné komorní drama plné překvapivých zvratů i absurdních krutých her je sondou do partnerských vztahů.

Dá se říci, že toto komorní drama můžeme již dnes zařadit do kategorie „moderní klasika“. Jedná se bezesporu o jeden z nejpozoruhodnějších textů, které americká dramatika druhé poloviny dvacátého století dala světu. Děj nás zavede na soukromý večírek dvou manželských párů působících na malé americké univerzitě. Hra boří mýtus o tzv. americkém snu, poklidný dialog se tu záhy změní v řadu vzájemných urážek, jízlivostí a „praní špinavého prádla“, které ukazuje na vnitřní prázdnotu všech zúčastněných, jejich traumata a také povrchnost a dutost vzájemných vztahů.

Hrají:	Veronika Gajerová, Aleš Procházka, Veronika Khek Kubařová, Viktor Dvořák
Režie:	Petr Svojtka
Překlad:	Jiří Josek
Dramaturgie:	Jiří Janků
Scéna:	Ondřej Nekvasil, Zuzana Ježková
Kostýmy:	Zuzana Ježková
Hudba:	Vladimír Nejedlý

David Zábanský

KONZERVATIVEC

Premiéra 28. 10. 2018 v Komedii

Máme dojem, že umíme určit, kdy přesně se co stalo. Věříme v posloupnost. V časovou osu. Mnohé věci a události jsme očíslovali. Války a republiky mají své dané pořadí, víme co a kdy slavit. Ve skutečnosti však máme jen moře času. (Moře, které nás jednou pohltí.) Každá minuta pohromadě je zázrak, zastavme se tedy na chvíli a uctěme společně přítomný okamžik. Inscenací nové hry o významu oslav dějinných událostí pokračuje spolupráce autora Davida Zábanského, režisérky Kamily Polívkové a herce Stanislava Majera.

Hrají:	Petr Vančura, Stanislav Majer, Michal Noga
Režie, kostýmy:	Kamila Polívková
Scéna:	Antonín Šilar
Light design:	Katarína Ďuricová
Hudba :	Ivan Acher

Dramaturgická spolupráce: Viktorie Knotková

Odborná spolupráce: Filip Herza

David Bowie, Enda Walsh

LAZARUS

Premiéry 12. a 13. října 2019 v Komedii

Poslední dílo Davida Bowieho, komorní muzikál, který napsal společně s dramatikem Endou Walshem a ve kterém kromě starších hitů (Changes, Life On Mars) zazní i písně z alba Blackstar, vydaného krátce před zpěvákovou smrtí. Melancholický příběh o samotě, sebestrukci a potřebě lásky navazuje na více než čtyřicet let starý film „Muž, který spadl na Zemi“, ve kterém ztvárnil Bowie roli mimozemšťana Newtona. Téma cizince mezi lidmi zůstává, přidávají se však motivy vyhoření, závislosti a především velké potřeby návratu do čistého života, světa a duše. Kromě Newtona tak poznáváme sebevědomou Elly, které setkání s tajemným excentrikem změní život, jejího nudného manžela Zacha, černého anděla Valentina, dávného hrdinova přítele Michaela nebo „ideální pár“ Bena a Maemi. A pak je tu ještě Dívka – naděje, se kterou je možné letět ke hvězdám... Muzikál, který již sklízí úspěch na evropských scénách, uvádíme v české premiéře s Igorem Orozovičem nebo Ondřejem Rumlem v hlavní roli.

Hrají:	Igor Orozovič/ Ondřej Ruml, Nina Horáková, Erika Stárková, Pavol Smolárik, Michael Vykus, Huyen Vi Tranová, Michal Bednář, Josefína Horníčková/ Michaela Jonczyová, Veronika Vítová, Martin Klapil / Filip František Červenka, Tomáš Bareš
Režie:	Marián Amsler
Dramaturgie:	Jana Slouková
Scéna:	Juraj Kuchárek
Kostýmy:	Eva Jiřikovská
Původní instrumentace a aranžmá:	Henry Hey
Hud. nastudování:	Jan Aleš
Pohyb. spolupráce:	Stanislava Vlčeková
Překlad libreta:	Michal Zahálka
Projekce:	František Pecháček

Erika Stárková získala za roli v této inscenaci Cenu divadelní kritiky 2019 v kategorii Ženský herecký výkon a Cenu Thálie 2020 v kategorii Muzikál, opereta a jiné hudebně dramatické žánry.

Marián Amsler byl za režii této inscenace nominován v Cenách Divadelních novin 2019/2020 v kategorii Hudební divadlo.

David Mamet

LISTOPAD

Premiéra 7. 6. 2014 v ABC

Jak být znovu zvolen americkým prezidentem, když popularita klesá k nule? Nekorektní politická fraška. V hlavní roli Michal Dlouhý.

Politická fraška jednoho z nejlepších současných amerických autorů nás zavede do Bílého domu, kde se fiktivní americký prezident Charles Smith připravuje na novou prezidentskou volbu, ve které jsou ovšem jeho šance na znovuzvolení „stejně nízké jako Ghándího cholesterol“. Nehodlá se však vzdát bez boje a svou chystanou kampaň opře o novou interpretaci oslav Dne děkuvzdání, která by mu měla získat patřičný kapitál od „zajímavých“ kruhů. Na scénu tak přicházejí krocani, moderní indiánský náčelník a také prezidentova výstřední autorka projevů, která si z Číny přiveze nejen adoptované miminko, ale i ptačí chřipku.

Komedie Davida Mameta (autor scénáře k filmům Vrtěti psem a Hannibal) vtipně a břitce komentuje stav současné vysoké politiky i mnohé společenské nešvary, se kterými se dnes a denně setkáváme. Je to skvěle napsaná hra a my věříme, že čeští diváci jí budou skvěle rozumět!

Hrají:	Michal Dlouhý, Jiří Hána, Jaroslav Vlach, Lenka Zbranková, Zdeněk Vencel
Režie:	Petr Svojtka
Dramaturgie:	Jiří Janků
Překlad:	Ester Žantovská
Výprava:	Jaroslav Milfajt

Podle Henrika Ibsena

NEPŘÍTEL LIDU

Premiéra 19. 1. 2019 v Komedii

Nesmlouvavá režie Michala Háby nabourává zdánlivou aktuálnost dramatu Henrika Ibsena. Má hra z konce devatenáctého století stále co říct k současnosti? Příběh lázeňského lékaře, který bojuje proti „kompaktní většině“, je považován více než sto let za fungující zrcadlo společnosti. Divadelní skupině Lachende Bestien takový výklad nestačí. V divoké ekoteroristické jízdě nahlíží limity současné liberální demokracie i v ní obsažené fašistické tendence a svět Ibsenových lázní obohacuje o komentář sebedestruktivní kapitalistické společnosti.

Hrají:	Johana Schmidtmajerová, Kryštof Bartoš, Jindřich Čížek, Miloslav König, Jiří Šimek
Scénář a režie:	Michal Hába
Hudba:	Jindřich Čížek
výprava:	Adriana Černá
Light design:	Tomáš Morávek
Produkce:	Hana Svobodová
Asistentka režie:	Veronika Švecová

V koprodukcii s divadelní skupinou Lachende Bestien.

Jaroslav Havlíček

NEVIDITELNÝ

Premiéra 6. 4. 2019 v Rokoku

Je počátek dvacátého století a v továrníkově vile na maloměstě se chystá svatba. Novomanžel Petr Švajcar, inteligentní mladík z bídných poměrů, zná jen jednu radost, radost z moci, bohatství a splnění vytyčených cílů za každou cenu. Odmítá přikládat váhu zjištění, že rodina Hajnů, do které se přiženil, je zatížena duševní nemocí. Svou cestu ze dna na vrchol společenského žebříčku si prokousává bezohledně, krutě a cynicky. Jenže osud, či bůh, neviditelná síla, ho v podobě rodinného prokletí sráží zpět na kolena. Román klasika české psychologické prózy byl už dvakrát úspěšně zfilmován, poprvé s Ludkem Munzarem v hlavní roli a podruhé pod názvem Prokletí domu Hajnů, kde si záhadnou postavu strýce Cyrila zahrál Petr Čepek. První divadelní adaptace bude v Městských divadlech pražských uvedena v režii Martina Františáka.

Hrají:	Petr Konáš, Petra Tenorová, Milan Kačmarčík, Miloslav Mejzlík, Marie Málková, Sára Affašová, Jiří Schwarz, Michal Kern, Aleš Bílík
Dramatizace:	Martin Velíšek
Režie:	Martin Františák
Dramaturgie:	Marie Nováková
Scéna a kostýmy:	Eva Jiřiková
Hudba:	David Smečka
Světelný design:	Ondřej Kyncl

Ephraim Kishon

ODDACÍ LIST

Premiéra 18. 10. 1999 v Rokoku

Řada komických situací s jemnou nadsázkou a chytrou ironií provokuje k zamyšlení: vzali bychom si svého partnera i po dvaceti letech společného soužití?

Originální rodinná komedie. V jedné izraelské rodině se provdává dcera, avšak konzervativní matka ženicha vyžaduje oddací list rodičů nevěsty. Ten však kupodivu není k nalezení. Řada komických situací s jemnou nadsázkou a chytrou ironií provokuje k zamyšlení: vzali bychom si svého partnera i po dvaceti letech společného soužití?

Hrají:	Jan Vlasák, Tatjana Medvecká, Marika Procházková/Beáta Kaňoková, Marcel Rošetzky, Jiří Hána/Martin Hofmann/Tomáš Novotný, Radka Fidlerová
Režie:	Ondřej Zajíc
Překlad:	Eva M. Kavanová
Dramaturgie:	Jiří Trnka
Scéna:	Adam Pitra
Kostýmy:	Adam Pitra

Hudba: Filip Nebřenský

Florian Zeller

OTEC

Premiéra 4. 11. 2017 v Rokoku

Dojemná a současně vtipná tragikomedie o jednom smutném fenoménu naší doby – Alzheimerově chorobě.

Hra je psaná z pohledu muže, jenž je tímto neduhem postižen. Jednotlivé scény se vzájemně popírají, postavy mají více podob a příběh se skládá nepřímou, skoro až detektivně.

„Závěrečný potlesk vestoje byl naprosto zasloužený. Výkon, který všichni herci v čele s Janem Vlasákem předvedli, je obdivuhodný. Představení je napínavé, protože ho sledujete očima otce, který trpí Alzheimerem, a sami tak tápete v tom, co je realita a co ne. Některé scény jsou vtipné a musíte se smát, za chvíli ale cítíte úzkost a obrovskou frustraci, kterou cítí také dcera hlavního hrdiny. Z divadla ale neodcházíte sklíčením nebo smutně. Odcházíte vděční za každou chvíli. Odcházíte s velmi silným zážitkem, který ve vás jistě dlouho zůstane. A takové by zážitky měly být, ne? Silné. Moc divadlu i hercům děkuji za to, že se tohoto tématu zhostili a také jak důstojně a kvalitně se tohoto tématu zhostili.“ Michaela Stachová, ředitelka Nadace Tatány Kuchařové - Krása pomoci

Hrají:	Jan Vlasák, Veronika Gajerová, Aleš Procházka/Jiří Štrébl, Tereza Vítů, Zdeněk Vencel, Lenka Zbranková
Režie:	Petr Svojtka
Dramaturgie:	Jiří Janků
Překlad:	Michal Zahálka
Scéna:	Ondřej Nekvasil, Zuzana Ježková
Kostýmy:	Zuzana Ježková
Asistentka Režie:	Markéta Damková
Hudba :	Vladimír Nejedlý

Lenka Vagnerová

PANOPTIKUM

Premiéra 7. 12. 2019 v Komedii

Panoptikum je o strachu z cizího a neznámého, o tom co vše jsme schopni prodat a za jakou cenu, o hranicích a morálních hodnotách stojících na zisku a finančním profitu, o zábavě bez zábavy, o osamělosti, ale i o smíchu, odvaze, snech, lidské důstojnosti, kouzelníkovi a reflektorech.

V jakých situacích ztrácí lidská duše pro druhého člověka hodnotu a kdy si naopak člověk zachová důstojnost a šlechtnost bez známky cynismu a zášti, bez pocitu křivdy vůči krutému okolí?

Účinkují:	Andrea Opavská, Monika Částková, Vanda Šípová, Zuzana Veselá, Michaela Kadlčíková, Patrik Čermák, Michal Heriban, Filip Martinský
Choreografie a režie:	Lenka Vagnerová
Hudba:	Ivan Acher
Scénografie:	Jakub Kopecký
Kostýmy:	Jakub Kopecký, Simona Rybáková
Světelný design:	Michal Kříž, Jakub Kopecký
Dramaturg iluzí:	Jiří Marek

Inscenace vznikla v koprodukcí se souborem Lenka Vagnerová & Company.

Lenka Vagnerová získala za režii a choreografii této inscenace Cenu Divadelních novin 2019/2020 v kategorii Taneční a pohybové divadlo.

Michal Heriban byl nominován na Cenu Thálie 2020 v kategorii Balet, tanec a pohybové divadlo.

Allan a Barbara Peasovi, Miroslav Hanuš

PROČ MUŽI NEPOSLOUCHAJÍ A ŽENY NEUMÍ ČÍST V MAPÁCH

Premiéra 19. 3. 2016 v ABC

Hudební komedie, která vám poradí, jak předcházet partnerským krizím.

Knihy manželů Peasových, které zkoumají rozdíly mezi myšlením žen a mužů, se staly světovým bestsellerem. Autoři kvůli nim procestovali celý svět a shromáždili nejnovější poznatky z oboru výzkumu mozku, z evoluční biologie, psychologie a sociologie. Čtenářům pak předkládají lehce kontroverzní výsledek, který možná překvapivým, avšak humorným a čtivým způsobem vysvětluje důvod existence napětí a rozepří mezi příslušníky obou pohlaví a pokouší se najít způsoby, jak se s nimi vypořádat. Režisér Miroslav Hanuš si jejich dílo vzal jako základ své hudební komedie, která vzniká takříkajíc na míru našemu hereckému souboru. Originální nápady předlohy divadelně upravil a převedl do jevištního tvaru, ve kterém nebudou chybět písně, živý orchestr a také spousta humoru, který se často dotýká věcí, jež ve skutečnosti příliš veselé nejsou.

Hrají:	Lukáš Jurek, Zbigniew Kalina, Petr Klimeš, Hana Doulová, Jan Krafka, Jitka Smutná, Lucie Pernetová, Jiří Klem, Radka Fidlerová, Barbora Janatková/Petra Tenorová, Martin Písařík/Michael Vykus, Veronika Janků, Stanislav Lehk, Radim Kalvoda, Veronika Svojtková/Lenka Zbranková
Režie a dramaturg:	Miroslav Hanuš
Dramaturg:	Jiří Janků
Scéna:	David Marek
Kostýmy:	Samiha Maleh

Choreografie: Jana Hanušová

Hudební nastudování a aranžmá: Milan Potoček

Nikolaj Vasiljevič Gogol

REVIZOR

Premiéra 27. 4. 2019 v Rokoku

Revizor – to je explozivní anekdota o těch, již majíce v péči blaho obce, pečují jen o blaho vlastní, a o tom, jak naletí jinému typu „šmejda“ než jsou oni sami. Bravurní, věčná komedie o parazitech, s jejichž světem zatřese jediné srážka s parazitem jiného druhu. Historka, kterou původně vyprávěl Gogolovi Puškin a která se posléze strašně nelíbila carovi. Inu... Rusko není jen ruské kolo, ruské vejce, ruská ruleta a Máša a medvěd. Rusko je zemí geniální literatury, brutální satiry a monstrózních činovníků moci. A paradoxů. Jedl Čajkovský labardan? Kousal Potěmkin karandaš? Měl Rasputin sabáčku? A vůbec, víte vy co je právě must have v Petrohradu?

Hrají: Václav Kopta, Pavla Tomicová, Eva Leinweberová, Jiří Panzer, Vojtěch Dvořák, Tomáš Milostný, Oldřich Vízner, Viktor Dvořák / Kryštof Krhovják, Evellyn Pacoláková, Zdeněk Vencel, Tomáš Havlínek, Radim Kalvoda, Maxim Mededa, Lucia Schubert

Překlad: Zdeněk Mahler

Úprava a režie: David Drábek

Dramaturgie: Markéta Bidlasová

Scéna: Marek Zákostelecký

Kostýmy: Alexandra Grusková

Hudba: Darek Král

Texty písní: Tomáš Belko

William Shakespeare

ROMEO A JULIE

Premiéra 25. 5. 2019 v ABC

Snad žádnou hru není třeba představovat méně než Shakespearova Romea a Julii. Slavný příběh o lásce a nenávisti, o osudovém nesváru mezi dvěma rody a o tom, jak může malichernost vést k osudové tragédii, připravil pro divadlo ABC umělecký šéf Michal Dočekal. Do hlavních rolí obsadil mladé talenty Terezu Marečkovou a Zdeňka Piškulu. Živou hudbou inscenaci doprovodí indie rocková kapela Please The Trees.

Hrají: Zdeněk Piškula, Milan Kačmarčík, Pavel Čeněk Vaculík / Kryštof Krhovják, Tereza Marečková, Jiří Štrébl, Dana Batulková, Michael Vykus, Martin Donutil, Sabina Remundová, Filip Březina, Aleš Bílík, Vojtěch Dvořák a další

Překlad: Martin Hlinský

Režie: Michal Dočekal

Dramaturgie:	Daniel Příbyl
Scéna:	Dragan Stojčevski
Kostýmy:	Eva Jiřikovská
Hudba:	Please The Trees
Pohyb. spolupráce:	Lenka Vagnerová, Radek Mačák
Světelný design:	Jan Beneš

Willy Russell

SHIRLEY VALENTINE

Premiéra 26. 4. 2008 v ABC

Bravurní komedie o hledání sebe sama je určena nejen ženám středního věku, ale všem, kdo mají rádi dobrou zábavu.

One woman show Simony Stašové. Shirley Valentine je jméno dívky, kterou ta současná, čtyřicetiletá matka rodiny a manželka počestného občana, už dávno není. I když se musí starat hlavně o to, aby život její rodiny žijící v Liverpoolu běžel ve vyježděných kolejkách, sny a touhy té dívky, kterou kdysi byla, v ní zůstávají. Snad proto podlehně návrhu své kamarádky a udělá něco, co se od ní neočekává – odjede na dovolenou do míst, kde se pěstuje vinná réva, do Řecka. A tam začíná nový život, nové dobrodružství, všechno to, co už považovala za ztracené. Bravurní komedie o hledání vlastní identity z dílny známého britského komediografa Willy Russella, jehož muzikál Pokrevní bratři obletěl celý svět, je určena nejen všem ženám středního věku, které pomalu ztrácejí životní elán, ale i všem divákům, kteří mají rádi dobrou zábavu. Navíc je skvěle napsané monodrama, v němž herečka ztvárňuje nejen Shirley, ale zároveň všechny postavy jejího mikrosvěta, přímo stvořené pro hvězdu Městských divadel pražských Simonu Stašovou, která dlouho čekala právě na takovouto příležitost.

Hraje:	Simona Stašová
Režie:	Zdeněk Kaloč
Překlad:	Pavel Dominik
Kostýmy:	Michaela Červenková

Franz Grillparzer

SLÁVA A PÁD KRÁLE OTAKARA

Premiéra 15. 9. 2019 v Komedii

V Evropě sílí politický i společenský tlak na hledání silného vůdce, který by ukazoval správný směr, rozhodoval a přebíral osobní zodpovědnost. Touha národů po ochraně „silné ruky“ se neliší ve 13., 19. ani 21. století. Potřebujeme a chceme vůdce? A můžeme se divit, když bude chtít svou zem a lid vlastnit? Vždyť kdo vlastní, ten vládne! To je starý zákon.

Sláva a pád krále Otakara se dotýká jednoho z nejdramatičtějších a nejrozhodnějších bodů českých a rakouských dějin, který pro obě strany znamenal rozhodující moment s trvalými následky. Přemysl Otakar II. dovedl České země a Moravu na vrchol slávy, diplomacií i silou vybudoval evropské impérium sahající až k pobřeží Jadranu. Politické intriky i lidské slabosti jej ale dovedly k tragickému pádu. Na

troskách jeho říše povstala Rakouská monarchie založená „moderním politikem“ Rudolfem Habsburským. Demagogie si vždy dokáže šikovně pohrát se strachem, nacionalismem a malostí a využít je ve svůj prospěch. Kde leží hranice, kterou v touze po moci už nelze překročit? Kde začíná revolta, kdy je třeba říci jasné „ne“?

Hrají:	Martin Pechlát, Ivan Lupták, Radka Fidlerová, Johana Schmidtmajerová, Aleš Bílík, Vojtěch Dvořák, Tomáš Milostný, Jiří Štrébl a další
Překlad:	Radek Malý
Úprava:	Michal Hába, Simona Petrů
Režie:	Michal Hába
Dramaturgie:	Simona Petrů
Výprava:	Adriana Černá
Hudba:	Jindřich Čížek
Asistentka režie:	Veronika Švecová
Dramaturgická spolupráce:	Daniel Příbyl

Radka Fidlerová za inscenaci obdržela širší nominaci v Cenách Thálie 2020 v kategorii Alternativní divadlo.

Arthur Miller

SMRT OBCHODNÍHO CESTUJÍCÍHO

Premiéra 14. 12. 2019 v ABC

Requiem za sen jednoho obyčejného člověka, který bolestně zjišťuje, že na sklonku života dosáhl jediného – pro všechny má větší cenu mrtvý než živý.

Willy Lohman není hlavní postavou. Hlavní postavou je jeho sen. Sen o úspěchu. Popularitě. Ocenění. Naplnění. Rodině jako z reklamy na životní pojištění. Ale Willy Lohman je jenom obchodní cestující za volantem otřískaného auta. V rozpadajícím se domě s hypotékou a ledničkou na splátky. Kde skončí jeho jízda čím dál složitějším světem? Komu by ještě prodal vlastní důstojnost? Nejslavnější drama Arthura Millera, oceněné Pulitzerovou cenou. Requiem za sen jednoho obyčejného člověka, který se probouzí z trpytivého snu do nemilosrdného rána reality. Který zjišťuje, že na sklonku života dosáhl jediného – pro všechny má větší cenu mrtvý než živý. V hlavních rolích v režii Michala Dočekala Miroslav Donutil a Zuzana Kronerová.

Hrají:	Martin Donutil, Zuzana Kronerová, Viktor Dvořák, Martin Donutil, Jiří Štrébl, Aleš Bílík, Milan Kačmarčík, Michael Vykus, Evellyn Pacoláková, Sára Affašová, Kryštof Krhovják, Tereza Slámová
Překlad:	Luba a Rudolf Pellarovi
Režie:	Michal Dočekal

Dramaturgie:	Simona Petrů
Scéna:	David Marek
Kostýmy:	Zuzana Bambušek Krejzková
Hudba:	Ivan Acher
Světelný design:	Jan Beneš
Projekce:	František Pecháček

Jiří Janků, Pavel Khek

TANČÍRNA 1918 – 2018

Premiéra 9. 6. 2018 v ABC

Protančete s námi posledními sto lety české historie! Vstupte do naší tančírny a nechte se provést tanečním krokem po důležitých meznících naší republiky!

Podle Le Bal originálního díla Jeana-Claude Penchenata a Théâtre du Campagnol

Protančete s námi posledními sto lety české historie! Vstupte do naší tančírny a nechte se provést tanečním krokem po důležitých meznících naší republiky! Vašimi průvodci budou lidé, jejichž jediné požitko je zájem o tanec. Tanečníci, kteří nestárnou, ačkoliv okolo nich se řítí dějiny a oni tančí v jejich rytmu.

Divadelní hra Tančírna vznikla téměř před 30 lety v pařížské divadelní společnosti Le Théâtre du Campagnol a stala se námětem pro světově známý film Tančírna režiséra Ettore Scoly.

Hrají:	Dana Batulková, Aleš Bílík, Hanuš Bor, Viktor Dvořák, Veronika Gajerová, Nina Horáková, Eva Leimbergerová / Henrieta Hornáčková, Stanislava Jachnická, Veronika Janků, Radim Kalvoda, Petr Klimeš, Tomáš Novotný, Evelyln Pacoláková, Petra Tenorová / Nikol Kouklová, Zdeněk Vencel, Michael Vykus
Režie:	Pavel Khek
Dramaturgie:	Jiří Janků, Věra Mašková
Libreto:	Martin Šimek, Jiří Janouch, Jiří Janků, Pavel Khek
Scéna:	Michal Syrový
Kostýmy:	Agnieszka Pátá-Oldak
Choreografie:	Martin Šimek
Hudební nastudování:	Jiří Janouch
Pěvecké nastudování:	Pavel Townen Veselý

Rodolfo Sonogo, Renato Giordano

VÍM, ŽE VÍŠ, ŽE VÍM...

Premiéra 7. 3. 2015 v ABC

Hra, ve které se snoubí všechno, co v dobré komedii nesmí chybět. Nezdá se vám, že pořád víc víme všichni všechno? Žena a muž. Jeden z našich světů. Komedie překvapení, zvrátů, krásných lží, bouřlivých scén i italského humoru. Hra, ve které se snoubí všechno, co v dobré komedii nesmí chybět.

Původně úspěšný film byl před nedávnem adaptován pro divadlo. Lehká komedie závažného obsahu. Co se stane, když člověk začne na svůj život pohlížet očima těch druhých? Na počátku je pouhý omyl. Soukromý detektiv si splete sledovanou osobu, a místo manželky prominentního politika začne sledovat úplně obyčejnou rodinu. Co se skrývá pod pokličkou zdánlivě všedních dní všedního manželského páru středních let?

Inscenace vznikla ve spolupráci s Agenturou Harlekýn.

Hrají: Simona Stašová, Michal Dlouhý, Andrea Daňková, Vasil Fridrich / Petr Vančura

Režie a úprava: Vladimír Strnisko

Překlad: Karina I. Havlů

Výprava: Michaela Červenková

Podle Niccola Machiavelliho

VLADAŘ

Premiéra 16. 3. 2019 v Komedii

Autorská inscenace o chápání se a chápání se moci, o mechanismech moci, o dohodě a válce, o komfortu a diskomfortu je inspirována příručkou o tom, jak vládnout, kterou v roce 1513 napsal Niccolò Machiavelli.

Hrají: Cyril Dobrý, Kryštof Krhový, Štěpán Lustyk, Milan Vedral, Vojtěch Vondráček

Režie: Anna Klimešová

Dramaturgie: Petr Erbes

Výprava: Klára Fleková

Hudba: Michal Cáb

Václav Havel

ŽEBRÁCKÁ OPERA

Premiéra 19. 10. 2019 v ABC

Komedie o schopnosti mazaně převrátit morální hodnoty ve svůj vlastní prospěch.

Žijeme ve světě, v němž každý nesmysl má vědeckou podobu a v němž žvanění nahrazuje řeč“, napsal Václav Havel v dopise věnovaném Žebrácké opeře Alfrédu Radokovi před téměř padesáti lety. Co platilo tehdy, platí o to víc dnes. V jeho Žebrácké opeře jsou zloději morálně integrovaní, kurtizány čtou Descarta, zločin a zákon se bratrsky podpírají a zrada má erotický náboj. Slétněte na zem, zbavte se iluzí a svých abstraktních zásad, radí Peachum zloději Filchovi. Chlubit se svými čistými ručičkami a někde v závětrří si pěstovat své krásné zásady – to je hrozně snadné! Mravy jsou přece pořád stejné, jenom to, co se dřív tutlalo, se dnes dělá veřejně! Jediné drama Václava Havla napsané na zakázku a na cizí námět. Hra o 14 obrazech na téma Johna Gaye byla poprvé inscenovaná v hospodě U Čelíkovských v Horních Počernicích léta páně 1975...

Hrají:	Martin Donutil, Jan Vlasák, Eva Salzmannová, Tereza Marečková, Hanuš Bor, Petra Tenorová, Filip Březina, Dana Batulková, Zuzana Stavná, Markéta Jandová, Anna Kukuczková, Radim Kalvoda, Stanislav Lehký, Milan Kačmarčík, Zdeněk Vencí
Režie a scéna:	David Radok
Kostýmy:	Zuzana Ježková
Pohybová spolupráce:	Andrea Miltner
Asistentka scénografa:	Renata Weidlichová
Asistent režie:	Filip Bařina
Světelný design:	Jan Beneš

4B. DERNIÉRY 2020

V roce 2020 Městská divadla pražská derniérovala z provozních a ekonomických důvodů tyto inscenace:

Jiří Janků, **60'S ANEB ŠEDESÁTKY**, režie: Petr Svojtka

Christian Giudicelli, **PREMIÉRA MLÁDÍ**, režie: Janka Ryšánek Schmiedtová

Jiří Janků, Petr Svojtka, **BEDŘICH SMETANA: THE GREATEST HITS**, režie: Petr Svojtka

Alexandr Sergejevič Puškin, **EVŽEN ONĚGIN**, režie: Pavel Khek

Fjodor Michailovič Dostojevskij, **IDIOT**, režie: Pavel Khek

Jan Werich, Gustav Skála, **LAKOMÁ BARKA**, režie: Petr Svojtka

Lionel Ménard, **NEŽ VŠE ZAČALO**, režie: Lionel Ménard

Joël Pommerat, **ZNOVUSJEDNOCENÍ KOREJÍ**, režie: Eduard Kudláč

Květa Legátová, **ŽELARY**, režie: Pavel Khek

5. OHLASY V TISKU

5A. Recenze premiérováných titulů

1) HUSITSKÁ TRILOGIE

Husitským hnutím ve 120 minutách

Radmila Hrdinová

27. 1. 2020, Právo

Jiráskovu Husitskou trilogii málokdo četl, většina z nás ji zná jen z filmového zpracování Otakara Vávry (Jan Hus, Jan Žižka, Proti všem) z padesátých let minulého století, kdy se také naposledy hrála v tehdejším Divadle československé armády na pražských Vinohradech. Nyní se o ni pokusil tým režiséra Lukáše Brutovského a dramaturga Mira Dacha v Městských divadlech pražských.

Na scéně se v obřích igelitových bublinách pohybují postavy v bílých overalech a štětečky pozorně oprašují stříbrné kalichy. Budeme přihlížet forenznímu auditu fenoménu husitství? „Masakrální archeologie podle Jirásky,“ upřesní vzápětí černě oděná průvodkyně dějem (Veronika Janků) s Jiráskovou bustou a půllitrem piva.

V levé bublině sedí zády k divákům na vysoké „režisérské“ stoličce černě oděná postava. Herec Vojtěch Dvořák postupně vytvoří trojjedinou postavu všech tří Janů, zatímco čtveřice Eliáš Jeřábek, Radim Kalvoda, Jan Mansfeld a Petr Reif odehraje výběr z mnoha desítek všech ostatních postav: Zikmunda, Pálče, pražské i moravské pány, kněží, posly, vojáky, katy... Více než tři sta stran tří lidnatých a rozměrných Jiráskových her se Brutovskému s Dachech podařilo mistrně sestříhat do dějově přehledného tvaru, v němž se i divák neznalý historických okolností či her neztratí. Jiráska doplnili citacemi z Kroniky Petra z Mladoňovic a Kroniky velmi pěkné o Janu Žižkovi, jakož i dobovými písněmi a dalšími historickými texty vonícími krásnou archaickou češtinou.

Inscenace plyne ve svižném temporytmu, epické vyprávění střídají účinně zkrácené dialogy z Jiráskových her. Prakticky vše se divákům sděluje skrze mikrofon, scény pražských pánů připomínají tiskové konference dnešních politických lídrů, s postupujícím masakrem husitů přibývá na stěnách igelitových orbitů cákanců krve.

Všichni hrají s patřičným patosem i jemnou nadsázkou, diváci se baví. Vojtěch Dvořák má pro Husa deklamační rétoriku, pro Žižku vojáckou drsnost a pro Roháče fanatickou posedlost idejí. A pro všechny tři tvrdohlavost vůdčího solitéra.

Jen jedno schází, avizovaná kritická autorská konfrontace s významnou kapitolou českých dějin. I když jsou naznačeny otázky po proměně idejí v ideologii a potřeby hrdinů, výsledný tvar připomíná ze všeho nejvíc jen zrychlenou opakovací dvouhodinovku dějepisů. A to s anekdotickým dovětkem z monologu Žebravého mnicha z Jiráskova Jana Roháče o tom, že Češi jsou přece jen mistři dobrého piva. Na aktuální jevištní forenzní výzkum husitství je to trochu málo.

Husitská trilogie podle Aloise Jirásky (Jan Hus, Jan Žižka, Jan Roháč)

Režie, libreto a hudba Lukáš Brutovský, dramaturgie Miro Dacho, scéna Juraj Kuchárek, kostýmy Alžbeta Kutliaková. Premiéra 25. ledna v divadle Komedie, Městská divadla pražská

Hodnocení 65 %

Všichni hrají s patřičným patosem i jemnou nadsázkou, diváci se baví.

Vojtěch Dvořák vytváří v Husitské trilogii trojjedinou postavu Jana.

Husité ve vlastní šťávě

Jana Machalická

30. 1. 2020, Lidové noviny

Husitská trilogie v necelých dvou hodinách je poslední premiérou Divadla Komedie. Režisér Lukáš Brutovský Jiráskovo objemné dílo pojednal v reportážně ironickém duchu, a i když výtvarné pojetí není špatné, inscenace je jen pásmo bez dramatického napětí.

Slovenský režisér Brutovský je v programu uvedený i jako autor libreta a hudby, čímž se naznačuje, že má jít o hudebně-dramatický tvar, a to úplně neodpovídá, i když pár songů tu zazní. Nejsou nijak nosné a k tématu hudebně nemají co říct. Jejich interpretka, jinak také glosátorka dění (Veronika Janků), si na počátek postaví na malý stoleček půllitr piva a bustu Aloise Jiráska. S pivem pak popochází kolem a promlouvá ve staročeštině, tenhle ironický pandán odkazující k české nátuře ale žádný zvláštní akcent nevznáší.

Brutovského nápad vytáhnout z mnohastránkového románu tři postavy, Husa, Žižku a Roháče z Dubé, jako tři osy, kolem nichž se vše a všichni otáčejí, má svou logiku, unese i určitou symboliku, ale nezajistil to podstatné – a to sice, že by vznikl plnohodnotný dramatický tvar, a nikoliv pásmo výjevů, někdy vtipných, někdy jen rozvleklých a upovídaných.

Tři Janové

Všechny tři zmíněné vůdce hraje Petr Reif. Herectví ostatních je tu povýtce kolektivní, je to služba celku a čtveřici herců Vojtěch Dvořák, Eliáš Jeřábek, Radim Kalvoda, Jan Mansfeld není co vytknout.

Asi nejzajímavější je výtvarné pojetí – průhledné polokoule, spojené též průhlednými chodbami. Na jevišti trčí jako hnízda z vesmírné sci-fi anebo to mohou být archeologické stany, v nichž úvodem mužové v ochranných kombinézách štětečky oprašují artefakty i příslušného hrdinu – první na forhontě je pochopitelně Jan Hus.

Každý z trojice je stylizovaný jako solitér a průhlednou buňku má víceméně sám pro sebe, i když za ním další aktéři vstupují. Sedí na svém křesle – Hus po větší dobu zády k publiku, Žižka a Roháč z Dubé (trojjediný Petr Reif) pak zavile hledí na diváky. Tito tři Janové jsou poněkud překvapivě předkládáni jako osobnosti od národa spíše odtržené a místy až fanatické, které jdou za svými zájmy bez ohledu na krveprolití, jež způsobí. A občas také zrazované, ale skoro vždy sebevědomé až zpupné, což platí nejvíce pro Jana Roháče z Dubé a jeho poslední marný boj za husitské ideály.

Průhledné polokoule ostatně tento dojem uzavřenosti zprostředkovávají jako prostor, v němž se vše vaří samo ve vlastní šťávě. Zabití vůdců se pak děje jejich pohlcením mlhou v příslušné buňce, což je efektní, méně již stálé cákaní krví na igelitové stěny a bílé kombinézy.

Po vyvrácení hradu Sion, polapení Roháče a jeho popravě koule splasknou a zkroutí se na zem jako cáry, což docela zafunguje jako metafora zmaru a opětovného zasutí do vrstev minulosti, zvlášť v kontrastu s expresivním pojetím Roháčova konce. Nakonec všechny vášně odeznějí a to, co zbude, je jen interpretace. V závěru se pak všichni aktéři sejdou na forbíně, sesednou se a jeden z nich procítěně prosloví hrabalovsko-haškovský hymnus na české pivo.

Mikrofony a teroristé s kuklami

Brutovského digest se neobejde bez vysvětlujících pasáží, protože jaksi skočit doprostřed husitského hnutí bez nějakého základního kompendia dost dobře nejde. Inscenace tak pořád osciluje mezi poměrně lineární vyprávěcí formou a předváděním různých nápadů, které mají v konfrontaci s historickými fakty vyznít kontrastně a zábavně, jako třeba dohadování aktérů ve formě tiskových konferencí s mikrofony nebo husité coby teroristé s kuklami.

Ale asi ta největší potíž s Husitskou trilogií bude ta, že ke zvolenému tématu nic nedodává, nebo spíš navzdory demonstrování propojení s dneškem nebo dokonce s budoucností je jediné resumé, že my Češi jsme pořád taková švejkovská cháska, co má ráda pivo.

Když ale ono to husitství navzdory tomu, jak toto hnutí beletristicky vylíčil Alois Jirásek a jak ho bolševik zneužíval ke své propagandě, je dost složitá záležitost a zde nabídnutá cesta celkem nikam nevede.

Podle Aloise Jiráska Režie, libreto, hudba: Lukáš Brutovský Dramaturgie: Miro Dacho Scéna: Juraj Kuchárek Kostýmy: Alžběta Kutlíaková Městská divadla pražská, Divadlo Komedie, premiéra 25. 1.

Tito tři Janové jsou poněkud překvapivě předkládáni jako osobnosti od národa spíše odtržené a místy až fanatické, které jdou za svými zájmy bez ohledu na krveprolití, jež způsobí.

Husitská trilogie (Jan Hus, Jan Žižka, Jan Roháč)

Mikulka: Husitská trilogie (MDP - Komedie)

Vladimír Mikulka

26. 1. 2020, nadivadlo.blogspot.com

<https://bit.ly/38WJxEy>

Občas se nějaký motiv nutkavě vrací, aniž by bylo úplně jasné, jestli je to jen náhoda nebo součást celého trendu. Třeba nápadné množství divadelních inscenací, které by bylo možné charakterizovat slovy „měli jsme skvělý nápad, ale nedokázali jsme si s ním moc přesvědčivě poradit“. Nebo ten nápad zas tak skvělý nebyl, ale tvůrci se ho nedokázali vzdát, což z hlediska výsledku vyjde skoro nastejno. Posledním příspěvkem do této škatulky se stala velmi volná adaptace historických fresek Aloise Jiráska, kterou v Komedii nastudoval slovenský režisér Lukáš Brutovský ve spolupráci s dramaturgem Miro Dachem.

Dobře vypadá nápad, řekněme, koncepční. Trojici Janů – Husa, Žižku a Roháče - představuje stále stejný herec (Vojtěch Dvořák), a to primárně v disputacích s názorovými i mocenskými protivníky. V průběhu času se nezadržitelně posouvá ke stále divočejšímu a do sebe uzavřenějšímu fanatismu. Potíž je v tom, že je to trochu průhledné, těžko se ubránit pocitu, že se vše pohybuje v kolejích, jejichž směr i cíl jsou dané až moc jasně. Tím spíš, že skoro všechno zůstává ve slovech. Na dramatické situace prakticky nedojde, a nijak pronikavě nepůsobí ani konkrétní podoba názorových střetů, navzdory evidentní snaze o proměnlivost. Objeví se tak nejrůznější žánry, od téměř psychologicky laděného dialogu až k parodované televizní debatě, ale to je spíš trochu vnějškové „ozvláštnění“ (jak se tomu občas říkává, ohavně a nepřesně).

Neméně dobře vypadá i nápad, řekněme, strukturální. Proložit dění vstupy vypravěčky, která cituje dobové materiály ve staročeštině a občas přihodí písničku. Jenže to by ty písně nesměly vyhlížet jako (neúmyslná) parodie mizerného muzikálu. A pokus o ironický odstup by se zas asi měl vyhnout tak beznadějně otřískané banalitě, jakou je spokojené popíjení piva coby znaku zbanalizovaného češství.

A konečně velmi efektní scénografická koncepce. Hraje se uvnitř nafukovacích plastových bublin, které ze všeho nejvíc připomínají futuristické kosmické stanice. Když se zadýmají kouřostrojem, vypadá to skvěle. Na průhledné stěny se dá zevnitř stříkat krev, taky dobře. Stejně tak je hezké, když na konci, po popravě Jana Roháče, vyjdou herci ven, nechají otevřený průchod a bubliny za jejich zády bezmocně splasknou. Jenže málo platné, chvíli si tu divnou věc prohlížíte se zájmem (coby originální variací stále ještě módního „akváriového“ divadla), ale pak už si spíš říkáte, co s tím. Bubliny v lepším případě nevadí, v horším všechno uzavírají do sebe a mění tak divadelní představení v předlouhý pohled do akvária dějin. Dost možná to byl záměr, ale obávám se, že i tady chtě nechtě převážilo pouhé „ozvláštnění“.

Husitský čas v bublinách, které nakonec splasknou

Josef Chuchma

31. 1. 2020, art.ceskatelevize.cz

<https://bit.ly/37MFzhR>

Po inscenaci Sláva a pád krále Otakara pokračují Městská divadla pražská (MDP) na nejexperimentálnější ze svých tří scén, v Divadle Komedie, v „dekonstrukci“ středověkých českých dějin. Dva mladí slovenští tvůrci tu dostali prostor k uchopení Jiráskovy takzvané husitské trilogie.

Alois Jirásek napsal „trilogii tří Janů“, tedy tři historická dramata Jan Hus, Jan Žižka a Jan Roháč, mezi lety 1903–1914. V padesátých letech se obdobného námětu chopili scenárista Miloš V. Kratochvíl a režisér Otakar Vávra a vznikla výpravná, ideologicky vyfutovaná a v pohledu na husity vyhlazená filmová Husitská revoluční trilogie: Jan Hus, Jan Žižka a Proti všem. Slovenští třicátníci, režisér Lukáš Brutovský a dramaturg Miro Dacho, z Jirásky vydestilovali zlomky, které spojili do jednoho tvaru, jenž se hraje bez přestávky hodinu a padesát minut. Výrazně nápomocní jim v tom byli generačně spříznění Juraj Kuchárek (scénografie) a Alžbeta Kutliaková (kostýmy), rovněž z Bratislavy.

Scéna ihned zaujme. Tvoří ji tři mohutné, průhledné, průchody propojené, přetlakem držené plastové bubliny, tvarem o něco víc než polokoule. K tomu elektronická hudba (jejím autorem je režisér Brutovský) + ostré svícení. V bublinách se odehraje téměř vše. Jediný, kdo se vyskytuje mimo ně, chodí kolem nich i kolem celého divadelního sálu, je vypravěčka v podání Veroniky Janků, která ve staročeštině cituje dobové dokumenty a několikrát zazpívá/(polo)zarapuje komentující písně. Na počátku inscenace Janků položí na okraj jeviště bílou Jiráskovou bustu, pohladí ji a uvede dění do pohybu. Sem tam si při svých výstupech přihne z půllitru piva, zřejmě coby výraz „echtovního“ češství. Z pohledu diváka v levé bublině se po celou dobu vyskytuje Vojtěch Dvořák (nový člen MDP), který postupně ztělesňuje všechny tři Jany – od Husa přes Žižku po Roháče. Sem tam k němu někdo „zavítá“ z pravé bubliny, kde v různých rolích operují Eliáš Jeřábek, Radim Kalvoda, Jan Mansfeld a Petr Reif. Zadní bublina slouží jako jakási přípravná, zázemí pro to, co se odehrává vpředu. Kvarteto těchto „operátorů“ je navlečeno do světlých pracovních kombinéz, k dispozici ti muži mají pracovní kufry s různým náčiním i další propriety. Zprvu jsou jakýmsi spořádanými archeology, kteří se dostavili odkrýt staré děje. Vzápětí se sami převtělují v sympatizanty či naopak odpůrce příslušného Jana z vedlejší bubliny. V přeneseném i doslovném smyslu se během večera potřísni dějinami první třetiny patnáctého století: na konci inscenace jsou špinaví, ztahaní, zakrvácení. Jan Roháč skoná, byl popraven, „operátoři“ vyjdou z bublin, jež pomalu splasknou, vypravěčka chlapům donese pivo, oni se posadí na forbínu a pronesou pár „česky“ smířlivých a žoviálních vět směrem k publiku.

Celé to pojetí Husitské trilogie vybízí k interpretacím. Bubliny mohou volně odkazovat na komiksy, u nichž týž útvar poskytuje slovním vyjádřením jasně vymezený prostor, v němž se nejlépe uplatní stručnost, ráznost, emotivnost. Vezmeme-li v potaz epiku původních Jiráskových dramatických fresek, pak zkratkový postup slovenských třicátníků může být přirovnán i ke svého druhu komiksem stříhané tvorbě. Jenže půjdeme-li v této interpretaci dál, musíme říct, že v komiksech je existence bublin spojená s akcí, zatímco fyzické bubliny v Komedii rozvinutí akce nedovolují. „Operátoři“ se v nich totiž pohybují natěsno, akce ustupuje slovnímu popisu, pánové se střídají u jednoho stojanu s mikrofonom, mikrofonom je vybaven i trojjediný Jan, neboť jinak by přes stěnu bubliny jeho hlas k publiku nedolehl. Efektní samozřejmě je, když se Janova bublina celá vyplní mlhou z kouřostroje a tím je například naznačeno upálení Jana Husa a po rozplynutí mlhy je v útvaru již přítomen Jan Žižka – v tomto okamžiku běží o výborný nápad. Když jsou krvavé řeže zpodobněny cákáním rudé barvy na průhledné stěny, je to rovněž efektní, ale už jen dobré, přijatelné (patron s barvami, ale i kouřostroj, se divák v Komedii dočká také v inscenaci Sláva a pád krále Otakara).

Klaustrofobické uzavření husitského dvacetiletí do útvarů podobných ovšem i „vesmírným“ stanicím ze sci-fi děl může vést rovněž k interpretaci, že celé to tehdejší konání Čechů působilo na zainteresované cizí mocenské struktury tak, že Hus a jeho následovníci (obrazně řečeno) spadli z Marsu, neboť nechápali, dle jakých not se v té době hraje – a podle toho čeští „mimozemšťani“ dopadli. Anebo ono potýkání, které divák sleduje, může být čteno i jako pohled do české kotliny, v níž zdejší národ není schopen jednoty, jednotlivé proudy uzavírají se do svých bublin a nakonec se pobijí hlavně samy mezi sebou; zahraniční moc tomu pouze asistuje a ponouká vzájemnou nenávisť.

Ať už si to divák interpretuje jakkoliv, je zkrátka vystaven dění, které se prakticky celé odehrává za pomyslným sklem, za oddělující blánou. Autor recenze se ty necelé dvě hodiny nacházel ve stavu divácké rozpolcenosti: chvíli jej ta koncepce iritovala, ošíval se; chvíli mu nepřekážela, snad k ní v určitých momentech cítil i sympatie. I sám „obsah“ těch bublin je dvojaký: v té pravé se tísňí a kmitají poboční aktéři a bez ustání něco říkají a dělají, kdežto v levé bublině se nachází vždy nějak – ve své velikosti, ve své odhodlanosti – osamělý bojovník Jan: Hus je po většinu svého otočen k publiku zády, je to víc idea, princip, než konkrétní člověk. Žižka jde mnohem víc do publika, s ním inscenace nabude na expresi a živočišnosti – byť samozřejmě pořád „chráněné“ plastem pseudokopulí. Roháč z Dubé je podán coby krajnost, bránění principu všemu navzdory, sledujeme tu určitý druh abnormality, ne však nesmyslné – extrém přece nemusí postrádat smysl a étos. Vojtěch Dvořák všechny tři Jany herecky

zvládá, odstiňuje je, směřuje k finále, dokáže postupně ztělesnit zásadovost praktikujícího myslitele, energii válečníka i naprostou zatatost stoupence.

Nejdůležitější otázky Husitské trilogie však stojí mimo kategorie technického a řemeslného zvládnutí „bublinového“ konceptu. Totiž: Co všechno tohle sděluje? Povedlo se tvůrcům artikulovat onen kvas, vzmach i běs desátých až třicátých let 15. století v českých zemích tak, abychom mu porozuměli a aby nás něčím zasáhl?? A odpověď je, že se to podařilo pouze částečně. Pomíneme-li zbytný „pivní“ epilog s promluvou k publiku, jímž se napětí vypustí a energie zdechne podobně jako ty osířelé bubliny, v nichž zmizel přetlak, tak Husitská trilogie osciluje mezi stylizovanou a konceptuální ilustrací více či méně známých historických dějů za pomoci současných technologických možností, a mezi dramatem o ideji a strážnících její realizace. Ano, divák má možnost si uvědomit, že těm lidem před šesti staletími o něco šlo, že byli ochotni se pro své přesvědčení cele nasadit. Ale toto poselství, tato zpráva je permanentně „ozvlášťňována“ koncepcí, která na sebe upozorňuje (co všechno my v těch bublinách dokážeme odehrát).

V lidové zkratce řečeno: je to inscenace s navlečeným prezervativem. Dotyk a přenos pouze zdánlivý.

Husitská trilogie podle Jiráska v divadle Komedie testuje znalosti české historie. Prošli byste?

Kateřina Čajanková

4. 2. 2020, informuji.cz

<https://bit.ly/2SrhAPV>

Městská divadla pražská v sobotu 25. ledna uvedla premiéru inscenace inspirované slavnou trilogií Aloise Jiráska. Na jevišti divadla Komedie se tak představuje trojice českých Janů, kteří se sice v mnohém liší, ale zároveň mají také hodně společného. Husitská trilogie režiséra Lukáše Brutovského a dramaturga Mira Dacha představuje klasický text české literatury v novém novodobém hávu. Není však moderní pojetí klasického díla spíše na škodu?

Husitskému hnutí Alois Jirásek věnoval hned tři své hry – Jan Hus, Jan Žižka a Jan Roháč, které vznikaly v období od roku 1903 do roku 1914. Tvůrci Husitské trilogie si z textů vypůjčili základní situace, zjednodušili ho a z jednotlivých úryvků vytvořili skoro dvouhodinovou inscenaci. Nápad smrsknout tři monumentální hry do necelých dvou hodin představení se nám může zdát jako nadlidský výkon a tvůrci si na sebe naložili opravdu nesnadný úkol. Celá inscenace bezpochyby přináší zajímavý pohled do české historie. Pokud patříte mezi průměrné znalce českých dějin, respektive těch husitských, možná budete překvapeni, co vše nevíte. Inscenace Husitská trilogie je totiž takovou zábavnější hodinou dějepisu.

Dějiny očima současnosti

Jak už to v dnešní době bývá, i zde tvůrci zvolili moderní, poměrně netradiční zpracování. Dobový Jiráskův jazyk je kombinován s prvky, které mají celou hru odlehčit. Bohužel to občas moc nefunguje a často je to spíše na škodu. První půlka představení se poměrně táhne a až na pár akčnějších momentů je to vlastně jeden velký dialog. Po prvním střídání Janů, kdy na scénu přichází Jan Žižka, získává představení větší spád, a to vás trochu nadzvedne ze sedačky – není to ale dostatečné.

Tvůrci se snažili snížit vážnost celé hry, a tak nezapomněli na několik humorných momentů. Trochu ironie, zábavy má do inscenace zřejmě přinést postava vypravěčky, kterou ztvárňuje Veronika Janků. Pro představení toho, co nás dneska večer čeká – „masakrální archeologie podle Jiráska“ – je tato role ideální. Hezky diváky vnese do děje a občas i efektivně komentuje, co se zrovna na jevišti (v uzavřených nádobách) odehrává za sílenství. Vidíme zde určitý záměr, který někdy slouží dobře, ale celkově působí neohraničeně až překombinovaně. Staročestina mixovaná s modernějším pojetím, ironickým projevem a jakousi muzikálovou parodií – to vše propojeno s pivní kulturou, která má symbolizovat češství, zatímco je vzdáván hold Jiráskově bustě.

Vojtěch Dvořák v roli Jana Roháče

Husitská trilogie má velký potenciál, který však není naplněn. Skvělým příkladem je originální scénografický nápad, který je třeba vyzdvihnout, protože ten se skutečně povedl (a je to první, možná

poslední, co vás na inscenaci překvapí). Na jevišti se nacházejí tři vzájemně spojené průhledné bubliny, které vzdáleně připomínají prostředí z filmu Marťan. Na první pohled to vypadá, že se bude jednat o zábavnou podívanou. Jenže i tento povedený nápad není dostatečně využit a po chvíli je bohužel i na škodu. Zatímco první půlhodinu oceňujete netradiční pojetí, po uplynutí nějakého času zjišťujete, že je tady něco špatně. Jelikož se veškeré dění odehrává uvnitř tří, respektive dvou hlavních, uzavřených bublin, cítí se divák po chvíli odstrčený. Je totiž velmi těžké jej do představení vtáhnout.

V praxi to pak vypadá tak, že si herci hrají tak nějak pro sebe a vypravěčka se snaží reflektovat, co se zrovna v bublinách odehrává. Ano, ten potenciál tam je – a v malé míře je využit. Kouřové efekty jsou velmi efektivní, stejně jako stříkání krve po stěnách bublin – to by klasická scéna samozřejmě neumožnila. To je ale vše. Na úkor těchto atraktivních efektů se publikum ocitá distancované od toho, co se zrovna na jevišti odehrává. A to je škoda – výsledný dojem je totiž trochu jako sledování divadelního představení v televizi. Nebo pozorování rybiček v akváriu.

Husitská trilogie využívá netradičně zpracovanou scénu.

Je pochopitelné, že tvůrci chtěli hru přizpůsobit dnešnímu publiku, cílit na mladší diváky a zkrátka udělat to ‚friendly‘ pro všechny, ale pokud citujete staročeské úryvky z Jirásky, a do toho zničehonic začne vypravěčka skoro rapovat za zvuků elektronické hudby, zatímco za ní se rozprostírají kosmické futuristické bubliny, publikum přesyťte. Vypadá to, že tvůrci měli spoustu nápadů a neuměli se rozhodnout, který použít, a tak v inscenaci najdeme prostě všechny.

Vzniká z toho pak směsice humorných, někdy bohužel pouze rádoby vtipných momentů, politické satiry (kdy diskuze městských pánů parodují současné televizní politické debaty), archeologického odkrývání příběhů, náročných dialogů, krvelačných masakrů, fotbalových zápasů, fanouškovských výkřiků a elektro dance party. Někdy méně znamená více. Jednotlivé části byly možná úspěšné, publikum pobavily a zaujaly, ale až moc se skáče od jednoho nápadu k druhému. To je důvodem, proč inscenace působí spíše jako mini etudy a chybí ji celistvost. Jako casting na perfektního Jana dobré, ale to je vše.

Dobry záměr, nedotažené zpracování

Tvůrci si dali za cíl představit „současný obraz cesty od ideálu k politice a od politiky k terorismu“ – a to se jim poměrně zdárně povedlo, a nejen jim. Vojtěch Dvořák, který si zahrál všechny tři Jany, zvládl načrtnout hranice toho, kde se nachází Hus, kde Žižka, kde Roháč. Díky tomu je docela snadné rozeznat hlavní myšlenku, kdy se jedno poměrně obyčejné poselství dokáže postupem času obrátit až v nebezpečný fanatismus.

Příběh se distancuje od publika v hledišti.

Nicméně úkolem všech Janů je často pouhé diskutování a názorové přestřelky s nepřáteli, kteří jsou zrovna u moci. Celá hra je koncipovaná vlastně jako velký dialog mezi trojicí Janů (kteří se střídají na režiséřském křesílku) a buď odpůrci, nebo následovníky. Občas se to zvrhne ve vášnivější debatu, občas ve fanatické boje, ale vesměs veškerá ‚akce‘ zůstává ve slovech. Žádné velké drama se nekoná, když si odmyslíme několik krvelačných střetnutí.

Husitská trilogie v divadle Komedie připomíná trochu demo verzi. Koukáme se na skvělý nápad, který ale není dotažený. Vypadá to, jako by tvůrci ztratili sílu a nedokázali si poradit se svými myšlenkovými pochody a kreativitou. Konceptní uchopení je na první pohled skvělé, ale nedomyšlené. Herecké výkony na jedničku, ale není navázán vztah publikum-herec a toto distancování při náročnosti tématu není ideální. Chtělo by to trochu ubrat na snaze zavděčit se všem, vybrat dva, tři nápady a s nimi pracovat. Pak by Husitská trilogie byla perfektním zážitkem.

informuji.cz: 60%

Husité postaru, jen s novým nátěrem

Vladimír Just

17. 2. 2020, Divadlení noviny

<https://bit.ly/3hRbWI7>

Den vítězství spojených českých stran nad vojskem táborů a sirotků je šťastným dnem našich dějin... Skutečnost, že Čechové sami, bez cizí pomoci, přemohli u Lipan vojenské formace, před nimiž vybraní válečníci evropští opětovně ve strachu utíkali, budila největší podiv v cizině.

Vojtěch Dvořák, ztělesňující všechny tři Jany (Husa, Žižku i Roháče), ovládá husitské hnutí z režisérské židle umístěné v jedné bublině futuristického – vojenského, či archeologického? – tábora FOTO PATRIK BORECKÝ

Když v roce pětistého výročí bitvy u Lipan (1934) pronesl historik a vážená prvorepubliková kulturní osobnost Josef Pekař tato slova (a když k nim ještě s narážkou na Jiráskův dodal, že v šiku lipanských vítězů bojoval i Jiří z Poděbrad, takže kdo chce oslavovat zásluhy husitského krále, nemůže dobře lkat nad neštěstím Lipan), vzbudil nelibost. Zapomenuta byla Pekařem připomínaná dvanáctiletá totální devastace země, jíž teprve Lipany přinesly vydechnutí – vlastenecký hlad po národním mýtu a lipanském truchlení byl silnější: nikoli ona devastace, ale bitva, jež ji ukončila, se stala hýčkaným symbolem zmaru.

I.

A ne náhodou právě touto „národní katastrofou“ otevírá Jirásek vyvrcholení své husitské trilogie (Jan Roháč, 1914). Všechny dějepisy, jimiž jsem se od základní, střední až po vysokou musel kdy prociť (o filmech nemluvě), tento narativ opakovaly, tu s marxistickým, tu s národoveckým, tu s postmoderním nátěrem. Nepochybuji tudíž o tom, že citované Pekařovy řádky mohou i dnes vnést nelibost do mnohých myslí, odchovaných houževnatě předávanými národními stereotypy, onou tradicí, která zahluje a svádí tím z cesty k původním pramenům (Martin Heidegger). Celé generace byly u nás tradičně formované spíš jiráskovsko-nejedlovským než kriticko-pekařovským narativem. Bohužel jej k mému zklamání opět stvrzuje i nejnovější, věkem „generační“, ale duchem překvapivě „nemladý“ pokus o jevištní přepis (digest?) Jiráskovy Husitské trilogie, tvořené dramaty Jan Hus, Jan Žižka a Jan Roháč.

Režisér a autor úpravy Lukáš Brutovský přitom doufal – a já s ním –, že notoricky známé události ukáže trochu jinak, jakoby nanovo. Jiráskův proškrtal, ale i doplnil (o úryvky z kronik, Husových dopisů a Žižkova vojenského řádu, o part zpívající vypravěčky, o fragment z Dvořákových Husitů – hry sdílející stejný narativ o zrádných Pražanech, zrádném Čapkovi ze Sán a nejzrádnějším ze všech Zikmundovi, jen u Dvořáka je tragédie Lipan motivovaná osobní pomstou).

Měla to být cesta od filozofického sporu přes politiku až k bratrovražedné válce. Tedy v úhrnu výpověď zcela v duchu dosavadních konvenčních narativů o husitství. Jenže k předvedení historie jinak a nanovo nestačí navléct banální výpověď do hyperatraktivního kabátu. V tomto případě do sci-fi průhledných bublin (inkubátorů, či archeologických stanů?), jejichž stěny, jak boj o ideu přerůstá v krvavou řež, se zevnitř i s protagonisty zamatávají, jak jinak, krvavými cákanci. Jako v béčkovém hororu. A k inovativnímu pohledu už vůbec nestačí z jakéhosi hereckého zoufalství z prázdná tlačít na pilu, hlasově, mimicky, pohybově přehrávat, roli „hitlerovsky“ ukřičet (Jan Žižka a Jan Roháč Vojtěcha Dvořáka), popřípadě sborově či jinak oddeklamovat známá fakta jako na osvětové besídce.

Je ovšem pravda, že hercům přicházejícím na scénu v bílých pláštích „archeologů historie“ pozici moc neusnadňuje nemotorná úprava. Ta kupříkladu Pálčovi v první hře odebírá veškerou argumentační relevanci nutnou pro rovnocenný spor, jakou ho vybavil už Jirásek, před ním Tyl a po něm excelentně Pavel Kohout (Ecce Constantia). A například u Roháče úprava ničí právě to, co jinak schematicky černobílou hru může umělecky zachraňovat – svár svědomí v jediné relativně živé dramatické postavě s opravdovým vnitřním konfliktem, v ambiciózním synovci Ptáčkovi z Pirkštejna, do poslední chvíle váhajícím nad mravně pochybným úkolem přivést odbojného strýce v poutech k císaři. Na hercích je patrné, s jakou úlevou hrají některé osvěžující zcizující momenty, vybočující z polopatistických naturalismů (tlumočení z polštiny na „tiskovce“ a střídání kukel v Žižkově, závěrečný epilog o pivu a zlatých časech v Roháčovi převzatý od Jiráskovy postavy Žebravého mnicha).

II.

A opět jsem si musel připomenout dnes už polozapomenutého Pekaře, který se (podobně jako třeba později Vladimír Karbusický) z tradice, jež zahluje a znemožňuje produktivní osvojení minulosti, vyvazuje radikálním návratem k autentickým zdrojům: Jak souditi o Lipanech, musí nás poučiti především vrstevníci a pamětníci – těm by bylo neuvěřitelné, že Čechové daleké budoucnosti budou lkat nad neštěstím jejich. Tážeme-li se po mínění husitské univerzity, kde působí ještě druhové a

stranici Husovi, uslyšíme ode všech, od Vavřince z Březové i Jakoubka z Příbrami, od Rokycany, ba i od Chelčického, jen příkré, ba někdy náruživě vášnivé odsouzení polních vojsk bratrských... Dočteme se přímo o jásotu nad zlomením vojenské moci siroteků a táborů (zvou je dokonce „sběří lotrovskou“).

Četl jsem kdesi, že představení tohoto typu – rozuměj stvrzování národních mýtů v moderním obleku – má osvětový smysl v přiblížení klasika pro školáky. V tištěném programu se ovšem dočteme, že Mistr sedával v hospodě, kde podávali největší roštěnou v Praze, že mezi jeho žáky byl Hašek a že zemřel ráno v 6:40, zato o jeho suverénně nejhranější, dodnes živé dramatické báchorce ani slovo. A dramaturg inscenace nás v redakčním úvodu divadelního časopisu počastuje otřepanou bavičskou historkou k Husovi z druhé až třetí ruky, převzatou z TV estrády Miroslava Donutila. Přiznám se však, že mé zklamání by bylo asi menší, kdybych v tomtéž divadle zcela nedávno nezažil skutečné produktivní osvojování minulosti i s otesáním národoveckých nánosů, jež zahalily autentickou podobu jiné české ikony, tentokrát železné a zlaté (Grillparzerova Sláva a pád krále Otakara podle Michala Háby). Jenže když dva dělají totéž...

Městská divadla pražská (Komedie) – Husitská trilogie: Jan Hus, Jan Žižka a Jan Roháč (podle Aloise Jiráska). Režie, úprava a hudba Lukáš Brutovský, dramaturgie Miro Dacho, scéna Juraj Kuchárek, kostýmy Alžbeta Kutliaková. Premiéra 25. ledna 2020.

RECENZE: Postačí nám dnes Jiráskova Husitská trilogie formou komiksu?

Tomáš Štástka

6. 2. 2020, idnes.cz

<https://bit.ly/2HqgGwR>

Zpracování monstrózní Jiráskovy Husitské trilogie, tedy třech her Jan Hus, Jan Žižka a Jan Roháč, do jednoho večera nabídne kompletní průlet husitskými dějinami. S příchodem Jana Žižky dostává představení švih a bavi, ovšem otázka, proč si právě toto téma tvůrci vybrali, zůstala nezodpovězena.

Na jevišti se uvnitř nafukovací průhledné polokoule postupně odehrají tři dramatické skony. Jan Hus mizí v kouři, zakrvácený Jan Žižka padá ze svého stolce, Jan Roháč pak mizí ve tmě, zatímco stěny stanu pomalu splaskávají.

„Cesta od filozofického sporu přes politiku až k bratrovražedné válce.“ Teprve s otevřením programu k nejnovější premiéře pražského divadla Komedie se zdá divákovi jasnější, proč se zde vlastně inscenuje sto let stará Husitská trilogie.

Tvůrci v čele s režisérem Lukášem Brutovským dále upozorňují, že jim nejde o Jiráskovu Husitskou trilogii, ale o „Husitskou trilogii podle Jiráska“. Ať už to znamená cokoli, není z toho nadále zřejmé, co bylo vlastně smyslem večera.

Vedle líhně neodbytných otázek však přináší představení i jasné plusy. Talentovaný režisér Brutovský (vedle brněnské Maryši zaujal i Misanthropem ve Švandově divadle) vytvořil celkově zajímavou mozaiku, poměrně vyvážený výtah Jiráskova díla totiž doplnil o další dobové odkazy a motivy. Zajímavou myšlenkou zůstává i ztvárnění všech tří ikonických Janů jednou tváří – Vojtěch Dvořák může během necelých dvou hodin sáhnout do všech koutů svého hereckého rejstříku.

Tři nafukovací polokoule (nestačily by dvě?) jsou každopádně efektní pomůcka: herci na ně mohou stříkat krev k ilustraci lítých bojů, dobře v nich vypadají i zmíněné kouřové efekty. Za úvahu stojí myšlenka, že zatímco v jednom ze stanů se odehrávají archeologické práce odborníků, v druhém dlí ústřední trojhrdina jako jejich představa v komiksové bublině.

Dobré jsou i výkony herců: zatímco přesný Dvořák plně zůstává v historické roli, ostatní herci se nebojí zcizování a zlehčování.

Celkově však představení zabývajícímu se Jiráskovým pohledem na husitství chybí jedna podstatná věc. Jiráskova interpretace se zrodila v době nově vznikajícího státu, kdy byla kontroverzní a

samozřejmě fascinující část našich dějin stavěna na piedestal. Přímo tak navazovala na dost nekritický Palackého pohled, který v období husitských válek spatřoval vrchol českých dějin.

Že se s takovou myšlenkou dá polemizovat, nebylo tajemství už za první republiky. V roce 2020 by si proto diváci zasloužili víc než jen obrázkovou cestu od Betlémské kaple na hrad Sion.

Hodnocení: 50 %

2) ELEFANTAZIE

Co skrývá odpudivý Sloní muž?

4. 2. 2020, Deník N

Režisér David Drábek, Darek Král a textař Tomáš Belko šli na bolestný námět trochu od lesa.

Zkušený dramatik a režisér David Drábek ve spolupráci se skladatelem Darkem Králem a textařem Tomášem Belkem zvolili jako námět pro svůj muzikál temný, bizarní, ale autentický příběh z Anglie osmdesátých let 19. století.

Ačkoliv jejich verze osudů Sloního muže Josepha Merricka uváděná na scéně Divadla ABC splňuje parametry atraktivní muzikálové podívané, režijním záměrem, hereckým nasazením a vroucným poselstvím víry ve vítězství lidskosti nad netolerancí přesahuje úroveň tuzemských produkcí daného žánru. I když je otázka, zda o pomyslný souboj s komerčními muzikály tvůrci vůbec usilovali.

Tragický příběh znetvořeného muže, trpícího chorobným zbytněním hlavy i dalších částí těla, se v minulosti dočkal řady uměleckých ztvárnění v literatuře, divadle i filmu.

Drábek se svým týmem šli na bolestný a nepříjemný námět trochu od lesa. Rozhodli se převyprávět jej podle zákonitostí divácky populárního žánru výpravného muzikálu, a navíc do jedné z ústředních rolí obsadit hvězdu pop-music Tomáše Kluse. Zajistili si tak už předem velkou pozornost, ale tím zároveň i možnost přivést co nejširší publikum k úvaze, jak je důležité akceptovat lidskou různorodost a otevřeně potírat předsudky vůči jinakosti.

OBLUDÁRIUM S FANTAZIÍ

Sám důvtipný titul Elefantazie prozrazuje, že v inscenaci nepůjde o rekonstrukci reálného příběhu, nýbrž o volnou variaci, kde se otázka těžkého fyzického hendikepu proměňuje autorskou fantazií v napínavý, dojemný i nečekaně vtipný příběh o přátelství, lásce a o souboji dobra s krutým zlem.

Scéna Petra Vítka i kostýmy Simony Rybákové zachovávají dobový kolorit viktoriánského Londýna a dobrovolně se zřikají dnes hojně užívaných výtvarných aktualizací. Velká péče byla věnována maskám celého osazenstva lidského obludária.

Díky nespoutané Drábkově fantazii totiž vedle ústředního hrdiny na scéně vystupují také další reprezentanti kuriózně postižených jedinců, siamská dvojčata z Čech – sestry Blažkovy –, trojrohý Ital Franko, haličský obr Moyzesse, divoká žena Samura s obličejem porostlým dlouhou srstí či trpaslice Lilly Putová.

Autor vedle nebohého Merricka a jeho zachránce chirurga Trevese do děje včlenil i některé další reálné postavy, které pobývaly v Londýně ve stejné době jako Sloní muž, i když se s ním pravděpodobně nikdy nesetkaly. Ať už jde o mladého Mahátmu Gándhího, tehdy studenta práv, nebo o obávaného masového vraha prostitutek Jacka Rozparovače. Duchaplnými narážkami je jako výstřední poradce v oblékání zmiňován také slavný spisovatel Oscar Wilde.

Nelze si nepovšimnout, že dramatická struktura muzikálu s několika prolínajícími se motivy občas drhne. Linii Gándhího zamilovaného do jednoho ze siamských dvojčat Blažkových se do příběhu podařilo вплést vcelku přirozeně, takže tvoří účinnou paralelu k osudům ústředního hrdiny.

Kdežto detektivní vsuvce o odhalení Jacka Rozparovače chybí aspoň minimální věrohodnost a zbytečně jenom tříští plynulost děje. Co naopak vyšlo skvěle, je organické skloubení srdceryvného

příběhu s originálním slovním a situačním humorem, což je koneckonců tradičně silná zbraň Drábkových textů.

Písním z dílny Darka Krále – až na jednu dvě výjimky – nechybí silný melodický náboj ani přiměřená dávka posluchačské chytlavosti, pravděpodobně i s hitovým potenciálem. Nejpůsobivější z hudebních čísel je pseudooperní sborový popěvek v závěru první poloviny, jemuž se navíc dostalo opulentního výtvarného řešení scény a kostýmů s identickým květinovým motivem. Jímavou křehkost v sobě nesou písně, které zpívá ústřední hrdina v podání Tomáše Havlíka či siamské sesterské duo ztělesněné Terezou Krippnerovou a Terezou Marečkovou.

CIT PRO OBSAZENÍ

Stejně jako ve svých předešlých režiiích na scénách Městských divadel pražských, také v Elefantazii projevil David Drábek neomylný cit pro co nejvhodnější obsazení každé z rolí, od těch stěžejních až po epizodní. Většina z nich klade na herce nemalé nároky pěvecké i pohybové.

Pro vyznění inscenace je zcela klíčový vklad Tomáše Havlíka v roli Sloního muže. Mladý herec na sebe právem strhl velkou pozornost už v Andělech v Americe nebo jako extravagantní, divoký Chlestakov v Revizorovi. Výjimečnost svého nadání a obdivuhodnou šíři talentu prokazuje i tentokrát v náročném úkolu ztělesnit znetvořeného Josepha Merricka.

Ačkoliv ho po celou dobu hraje se strašidelnou maskou nasazenou na hlavě, stačí mu pouhý hlas a gesto, aby divákovi odhalil, že za odpudivým zevnějškem se ukrývá něžný, laskavý a duchaplný mladý muž s tělem netvora a duší anděla. Havlík navíc i s maskou na obličeji výborně zvládá zpěv, takže už jen kvůli jeho jedinečnému výkonu stojí muzikál za zhlédnutí.

Pro zpěváka Tomáše Kluse je role Merrickova zachránce chirurga Fredericka Trevese návratem k původní herecké profesi a dlužno přiznat, že se svého úkolu zhostil kultivovaně a s nenucenou noblesou. Trevesovým ideovým protihráčem a ústředním zlosynem je doktor Reinhold, majitel panoptika fyzicky postižených mužů a žen v herecký i pěvecký propracovaném podání Petra Konáše.

A nelze nezmínit ani představitele dalších postav, Filipa Březinu a jeho temperamentní herecké, pěvecké i taneční ztvárnění trojného Itala Franka, Zdeňka Piškulu, jenž roli židovského obra Moyzesse odehraje a odtančí od začátku až do konce na chůdách, nebo Danielu Kolářovou v mistrovsky ztvárněné miniatuře Merrickovy duchem nepřítomné matky.

Smíšený pěvecký sbor je neobvykle umístěný v orchestřišti a důvod, proč mají jeho členové tváře zahalené rouškami, se diváci dozvědí až těsně před závěrem.

Jako jednu z klíčových postav Elefantazie režisér Drábek vyzdvihuje mladého Gándhího, pozdějšího slavného vůdce indického hnutí odporu, v typově přesném obsazení Kryštofa Krhovjáka. Jistě není náhoda, že právě zestárlý Gándhí se objevuje i na úplném konci jako symbol svobodomyšlnosti a nenásilného, ale zarputilého protestu proti mocenské zvrhlosti. Kdo chce, může tento moment snadno rozkódovat jako paralelu k dění v naší zemi v uplynulém roce i s jeho velkými občanskými protesty.

Novinka Městských divadel pražských ukazuje, že se do ryze komerčního, hudebně-dramatického žánru dají vetkat ryzí emoce, vážně míněné odsouzení nesnášenlivosti a víra v dobro, které se může ukrývat i v tom nejubožejším lidském těle. Bude to znít sentimentálně a staromódně, ale David Drábek vložil do Elefantazie kromě nezbytné dávky profesionality i kus srdce, což je v dnešním divadelním světě věc málo vídaná.

Elefantazie narazila na své sloní hranice

Tomáš Štáška

24. 1. 2020, Mladá fronta DNES

Možná to byl jen mylný příslib. Avšak divák mířící na původní muzikál Elefantazie do Divadla ABC mohl nabýt dojmu, že zdejší tvůrci v čele s Davidem Drábkem konečně ukážou všem pražským muzikálovým scénám, jak se má tento u nás neprávem vysmívaný žánr dělat. Dílo postavené na skutečném příběhu takzvaného Sloního muže však nenabídne víc, než nabízí klasická produkce třeba v Karlínském divadle.

Je na jednu stranu samozřejmě chvályhodné, že se původní tvorba Davida Drábka (libreto, režie), Tomáše Belka (texty) a Darka Krále (hudba) může směle rovnat zahraničním licencím. Po hudební stránce totiž Elefantazie skutečně překvapí, oplývá několika zapamatováníhodnými melodiemi, které doplňují příjemně vystavěné texty; to vše obohacené o Drábkovu imaginativnost a pregnantní jazyk.

Rozparovač a Gándhí?

Co se děje týče, nenabídne však novinka víc než zmíněné produkce. Lineární, předvídatelný a s prominutím cukrkandlový děj je přitom největší slabinou naší muzikálové nabídky. V repertoáru činoherního divadla a v podání zkušeného a originálního autora by přitom divák čekal přece jen o něco víc.

Příběh o Sloním muži dojde, nabídne několik silných, lýtost vzbuzujících scén díky vyčerpávajícímu výkonu Tomáše Havlíka v hlavní roli. Několik autorových pokusů provázat osud nešťastného Josepha Merricka s dalšími postavami viktoriánského Londýna ale vyznívá vniveč. Nepříliš smysluplná linka s Gándhím nabízí v podstatě jen prisprostlé vtípky spojené se jménem manželky Kasturby, linka s Jackem Rozparovačem je pak vysloveně roubovaná. Ani Tomáš Klus v roli Merrickova zachránce nemá moc co hrát.

Muzikál sám o sobě naráží především na limity technické. Divadlo ABC nemůže žánru nabídnout prostor, který by si zasluhoval. Pokud by přitom Elefantazie mohla využít prostředky třeba zmíněného Karlína a mohla se opřít o lepší ozvučení, silnější company a bohatší choreografie, dopadla by o poznání lépe. Dobrá hudba, originální námět i vtipné postavy Merrickových soupeřů (Zdeněk Piškula, Tereza Marečková, Petra Tenorová a další) by si prostě zasloužily větší možnosti.

Anebo by propříště bylo lepší nedělat dílu takovou reklamu, v tomto sloním případě totiž asi vykonala pověstnou medvědí službu.

Elefantazie ABC

55%

Švejda: Elefantazie (Městská divadla pražská - ABC)

Martin J. Švejda

3. 2., nadivadlo.com

<https://bit.ly/39KLdSj>

Městská divadla pražská vsadila uprostřed sezony na své hlavní scéně, v divadle ABC, na jistotu a po provozně provedené Smrti obchodního cestujícího s Miroslavem Donutílem v hlavní roli zařadila muzikálový kýč Elefantazie, vytvořený osvědčeným autorským triem David Drábek (scénář + režie) - Darek Král (hudba) - Tomáš Belko (texty písní), hlavním lákadlem je tentokrát charismatická popová hvězda Tomáš Klus.

Instantní cukerínová hudba burácí a vlísává se jak má, verše typu "láska - páska" spolehlivě tepou, příběh s "přesahem" (oslava special people jako je právě sloní muž Joseph Merrick nebo jeho kamarád Gándhí) dojí, baví (obvyklou porcí Drábkových hlášek) i vede (svými hlubokými moudrostmi) k patřičnému zamyšlení... Vše je na svém místě. Tomu také ostatně odpovídalo vřelé přijetí premiérového publika.

Vlastně by bylo zbytečné ztrácet nad tímto titulem nějaké slovo. Jen by se možná slušelo vedení MDP upozornit, že se Elefantazíí (jakož i Smrtí obchodního cestujícího) vlastně dost přiblížilo produkci předchozího vedení, vůči němuž se při svém nástupu tak vehementně vymezovalo. Ale chápu: člověk míní, časy mění a sál s mnoha sedadly je potřeba naplnit.

Recenze: Defilé nešťastných monster. Drábkův muzikál s Klusem dopadl rozporuplně

Tomáš Seidl

8. 2. 2020, aktualne.cz

<https://bit.ly/2UR6Z2d>

Skutečné osudy znetvořeného mladíka Josepha Merricka, kterému se ve viktoriánském Londýně přezdívalo Sloní muž, jsou v Česku známé především díky stejnojmennému filmu Davida Lynche z roku 1980. Inspirovat se jimi nechali i tvůrci muzikálu Elefantazie, jež nyní uvádí pražské Divadlo ABC.

"Muzikál ohavné krásy" vznikl ve spolupráci režiséra Davida Drábka, skladatele Darka Krále i textaře Tomáše Belka. A není prvním dramatickým zpracováním tragického příběhu Angličana s hrůzostrašnou fyziognomií, které se objevilo na zdejších jevištích.

Roku 2002 pražská Státní opera uvedla hudební dílo Joseph Merrick zvaný Sloní muž od současného francouzského skladatele Laurenta Petitgirarda. A čtyři roky nato brněnské HaDivadlo nastudovalo inscenaci Luboše Baláka nazvanou Život a dobrodružství Josepha C. Merricka - Sloního muže.

Bizarní temný příběh o nestvůrném člověku, který byl jako pouťová atrakce vystavován v obludáriu, tvůrci Elefantazie žánrově posunuli do divácky vstřícnější polohy výpravného, komediálně odlehčeného činoherního muzikálu. A pro větší atraktivnost do klíčové role šlechtetného chirurga Londýnské nemocnice Fredericka Trevese obsadili písničkářskou hvězdu Tomáše Kluse.

Režisér David Drábek, jehož provokující inscenace vyvolávají rozporuplné reakce, říká, že příběh Sloního muže má pro něj zásadní význam. Kmenový režisér Městských divadel pražských o projektu začal přemýšlet již před deseti lety, libreto napsal v roce 2016. Drábkovou mediálně prezentovanou ambicí přitom bylo "směle se popasovat s londýnskými muzikály" - po stránce činoherní, pěvecké, taneční i hudební.

Je ale otázka, zda právě koncepce "velkého muzikálu" ze své podstaty neoslabuje vyznění komorního dramatu o utrpení, ale hlavně o nepoddajnosti vydědence, za jehož zvířecím zevnějškem se ukrývala citlivá duše.

Vzezření skutečného Josepha Merricka bylo údajně tak děsivé, že musel nosit dlouhý plášť a kápi přes obličej. Tento fakt rafinovaně využil film Sloní muž, jehož režisér David Lynch mimo jiné přesně načasoval, kdy protagonistovu tvář prvně odhalí.

Zpočátku šokovaný divák si na ohyzdný zjev musel těžce zvykat, David Lynch ale jeho nositele postupně "odhrůžnil" kultivovaným chováním, důstojností a inteligencí. Diváci proto při sledování snímku procházeli obdobnou zkušeností jako lidé, kteří se pohybovali okolo skutečného Josepha Merricka v Londýně na sklonku 19. století.

Podobně sugestivní vývoj vztahu k hlavní postavě návštěvníci Drábkovy muzikálu nepocítí. A to nikoli kvůli dopředu známému vzhledu masky, jejíž nasazení na tvář herce Tomáše Havlíka údajně zabere několik hodin, ale především kvůli pozměněné charakterizaci protagonisty.

V průběhu představení probleskují různé vtípky, které nevhodně trousí i postava Sloního muže, byť jeho představitel postavu nikdy nenechá sklouznout na hranici karikatury. Avšak mezi londýnskou společenskou smetánkou by asi sotva získala soucit a respekt bytost, jež v přítomnosti dámy zdeformovaně modulovaným hlasem žoviálně žertuje o sloním údu.

Občas až úporná snaha o humorné "hláškování" sice příběh Josepha Merricka nezesměšňuje, přispívá však k jeho bagatelizaci. Zejména některé legrácky jsou infantilní, třeba pubertální komolení skutečného ženského jména Kasturba na Masturba.

Na rozdíl od filmu Sloní muž, k jehož tématu David Lynch přistoupil s nevídanou vážností a v němž nečekaně zkroutil svoji zálibu v panoptikálních bizarnostech, se muzikálové jeviště od prvních minut proměňuje v defilé "nešťastných monster". Pouťově křiklavá vousatá žena, trojnohý muž, liliputánka anebo siamská dvojčata jsou sice divácky vděční, avšak odpoutávají pozornost od spíše letmo naznačeného vývoje ústřední postavy.

Ta poněkud ustupuje do pozadí především ve druhé části více než dvouapůlhodinového představení, jež je - v duchu jazykově hravého názvu Elefantazie - více "fantazijní" než "elefantí".

V karnevalově roztančené "freak show" se postupně objevuje ještě několik postav. Začlenění dvou Merrickových viktoriánských současníků - mladého londýnského studenta práv a budoucího indického duchovního vůdce Gándhího i sériového vraha prostitutek Jacka Rozparovače - se přitom zdá svévolné. Stejně jako hledání paralel mezi Sloním mužem a Gándhím, ačkoli oba byli shodně - coby "special people" - vyobcováni ze svého společenství.

Výprava, masky i kostýmy zaujmou několika neotřelými nápady, zato hudební stránka muzikálu působí konvenčně.

Aranžmá písní stojí převážně na přeslazených smyčcích či tklivém klavíru, dramatictějších motivů v partituru zaznívá poskrovnu. Sirupovité melodie, doplněné doslovnými texty, s výjimkou dvou tří chytlavějších motivů nepřekračují průměr českého muzikálového popu.

Elefantazie upoutá především energickými hereckými výkony. Postavu lékaře, jenž pomohl neurofibromatózou postiženému Merrickovi nalézt cestu k vlastní identitě, Tomáš Klus ztvárňuje v civilně tlumené rovině. Výkony jeho kolegů jsou expresivnější. Některé determinují fyzické anomálie postav, které zosobňují.

Tomáš Havlínek i ve své neproniknutelné masce dokáže opravdu hrát, stejně jako Zdeněk Piškula, jenž je v roli haličského obra Moyzesse nucen strávit celé představení na chůdách. Herecky i pěvecky nejpersvědčivěji působí dvojice Tereza Marečková-Tereza Krippnerová, ztvárňující bytostně srostlé sestry Blažkovy.

Fascinující příběh Josepha Merricka - vzdělaného a empatického muže, který dokázal statečně čelit tragickému osudu a radovat se přitom ze života - je podivuhodnou moralitou. Vymezuje se vůči společenským předsudkům, vyzývá k toleranci vůči jinakosti a dokládá, že skutečnými zrůdami nebývají nešťastné hříčky přírody, ale "normálně" vypadající lidé, kteří parazitují na tragickém osudu druhých.

Drábkova inscenace zachovává ústřední humánní myšlenku příběhu. Pojímá ho však jako barvitý, místy až groteskní fantasy muzikál určený pro co nejširší divácké vrstvy. A tím zastiňuje jeho tajemnou přízračnost, nesentimentální jímavost i hlubokou melancholii.

Muzikálové obludárium

Jan Kerbr

10. 2. 2020, Lidové noviny

Sloní muž Joseph Merrick inspiroval už Lynche nebo Petitgirarda, nyní po jeho osudu sáhl David Drábek

Skutečný osud „sloního muže“ Josepha Merricka je hlavním inspiračním zdrojem původního muzikálu Davida Drábka (scénář), Tomáše Belka (texty písní) a Darka Krále (hudba) Elefantazie, který uvádějí Městská divadla pražská na scéně Divadla ABC. Život nebývale znetvořeného a přitom velice citlivého jedince inspiroval ostatně už filmaře Davida Lynche (1980) či operního komponistu Laurenta Petitgirarda (2002).

Drábek, jenž inscenaci také režíruje, se fyzicky nestandardními osobami ve své jevištní tvorbě už zabýval – připomeňme v Klicperově divadle inscenované Vraždy vousatých žen (2010). A na této královéhradecké scéně, kde několik let působil jako umělecký šéf, si se zmíněnými spoluautory už vyzkoušel i muzikál (Ještěři) z roku 2009. Jeho poetiku, která tíhne k surreálně groteskním situacím i vynalézavému jazykovému humoru, jevištní novinka připomíná jen do jisté míry. Fabule sice patřičně bláznivá je, ale celku jako by se nedostávalo nadhledu a uvolněnosti charakterizující Drábkova nejlepší díla.

Vedle postiženého Merricka (Tomáš Havlínek), který žil na sklonku 19. století v Londýně, se na jevišti objevují časově plus minus souřadní Jack Rozparovač, toho Drábek „odhaluje“ v perverzním lékaři Howardu Reinholdovi (Petr Konáš), i v britské metropoli studující indický mladíček Gándhí (Kryštof

Krhovják), v jehož replikách se už objevují teze o zásadách nenásilného odporu vůči utlačovatelům. Méně výstřední charakter v rozpisu figur představuje lékař-humanista Frederick Treves (Tomáš Klus), historií doložený Merrickův dobrodinec.

Sloní muž (abnormálně zbytnělá pokožka na obličeji i jinde na těle) se stává kamarádem a vlastně i členem skupiny „kabinetu kuriozit“, o němž se do jisté míry přetahují ekonomicky z něho těžící padouch Reinhold a lidumil Treves. Výstřední figurky z této partičky vnášejí do jevištního celku nejvíc zábavy a energie, zatímco střet dobra a zla vyznívá spíš staticky.

Zvláštní prezentaci muzikálové company dost dobře nerozumím, na začátku inscenace nastupují postavy ve světlých řízácích a se zahalenými obličeji efektně po stranách hlediště, aby dorazily do orchestřiště, kde po celé představení nemají v podstatě nic na práci, občas zatleskají do rytmu. Zda také zpívají, nelze v „symfonické“ zvukové stopě identifikovat. Při finále se vyhoupnou na jeviště, odhalí tváře, propěvují a patřičně muzikálově se vlní. Dvě tři čísla ve druhé části večera jsou dobře nastavena (do přestávky lze celek hodnotit spíš jako temporytmicky klopýtavý), pěkný taneček vystříhnou právě sympatické „obludy“. Zdeněk Piškula jako převysoký muž (zajištěno chůdami) a „trojnoh“ v podání Filipa Březiny předvádějí prvky dynamicky laškovného tance se svými problematickými končetinami, zatímco herecký projev hlavního hrdiny v obří masce – a v tváři zarostlé Samiry (Petra Tenorová) – je limitován tím, že nemůžeme sledovat jejich mimiku.

Libý zpěv zajišťují především zdatné vokalistky Tereza Krippnerová a Tereza Marečková, ztvárňující siamská dvojčata, sestry Blažkovy (k rozbuškám fabule patří i to, že se s nimi milostně zaplete mladičká Gándhí). V dojemných písních o vlastním – Merrickově – osudu má šanci oslovit publikum i jímavá interpretace Tomáše Havlíčka, hlavní pěvecké hvězdě inscenace Tomáši Klusovi svědčí spíš jeho původní písničkářská tvorba, v „britsky“ stylizovaném muzikálu se jeho charisma příliš neuplatní.

Lze se domnívat, že kromě bizarní zábavnosti bylo cílem inscenátorů také proklamovat či vybudit toleranci k jinakosti nejrůznějšího typu, humanistický podtext nové produkce Městských divadel pražských ovšem zůstává značně upozaděn „v druhém plánu“.

Pohádka o šťastných zrudčících

Radmila Hrdinová

14. 2. 2020, Právo

Skutečný příběh Josepha Merricka, jemuž viktoriánský Londýn přezdíval Sloní muž, proslavil film Davida Lynche. Nyní se jeho osudy inspiroval muzikál Davida Drábka, Tomáše Belky a Darka Krále Elefantazie, který uvedl soubor Městských divadel pražských v Divadle ABC.

Zařazení titulu na repertoár scény, jež má s muzikálem letitou tradici, je logické. Horší je dílo, které má ke skutečnému muzikálovému tvaru daleko. Více připomíná činoherní revui s písněmi a meziaktní hudbou.

Ta se bohužel nese ve značně jednotvárném, sladkobolně a nyně popovém duchu s lyrickými smyčci a romantickým klavírem.

David Drábek vsadil na atraktivitu obludária, v němž se vedle Merricka vyskytuje i přerostlý Moyzes (Zdeněk Piškula ho po celé představení odehraje na obřích chůdách), siamské sestry Róza (Tereza Marečková) a Josefína (Tereza Krippnerová), leopardí žena Samira zamilovaná do Merricka (Petra Tenorová), třínohý muž Franco (Filip Březina) či dívka trpasličího vzrůstu (Štěpánka Pencová). A ačkoli jsou permanentně týráni zlotřilým majitelem podniku dr. Howardem Reinholdem (Petr Konáš), jsou všichni šťastní a mají se moc rádi.

A v tom je právě problém. Protože i Joseph se záhy z obludária dostane do domácnosti dr. Fredericka Trevese (Tomáš Klus), v níž je hýčkán, takže po většinu času jen šťastně listuje

knihami a popíjí oblíbené kakao. A ještě mu Treves najde i ztracenou maminku (Daniela Kolářová), která je pravda pomatená, ale také šťastná.

A tak aby bylo vůbec o čem hrát, musí si autoři přimyslet zápletku, v níž si mladý student Gándhí (Kryštof Krhovják) pořídí dítě s jednou ze siamských sester a z dr. Reinholda se vyklube Jack

Rozparovač, hrdinně přemožený odvážným dr. Trevesem. A vše skončí happyendem, při němž sice umírá, ale ovšemže šťastně a s osudem smířený Joseph Merrick.

Z propadla vyleze muzikálová company, která po celou dobu představení neměla prakticky nic na práci, aby její členové s tvářemi zahalenými závoji provedli svůj „coming out“, při němž vyjde vskutku překvapivě najevo, že i jejich tváře nejsou zrovna nejkrásnější.

Co si s cukrkandlovou pohádkou mají počít herci, ví jen režisér. Nejlépe si s rolí dr. Trevese poradil Klus, byť i on setrvává v poměrně jednotvárné přívětivé stylizaci postavy. Havlínek spíš přemáhá nástrahy Merrickovy masky a stylizované mluvy. Ale co si mají počít diváci téměř tříhodinového představení, jehož vtípkování se nese na úrovni opakované záměny jména Gándhího ženy Kasturby na Masturbu, je otázka.

Tragika životního příběhu Josepha Merricka se nekoná. Jen nepříliš zábavná show.

David Drábek, Tomáš Belko, Darek Král: Elefantazie

Režie: David Drábek Dramaturgie: Jana Slouková. Premiéra: 11. 2. v Divadle ABC, Praha (psáno z reprízy 12. 2.).

Hodnocení 40 %

Neuč zrůdu lekat se tmy. Drábekovo panoptikum v Divadle ABC nepotopil ani Jack Rozparovač

Barbora Bittnerová

10. 2. 2020, informuji.cz

<https://bit.ly/2wiFa8X>

Fascinující a zároveň zdrcující příběh Josepha Merricka, který je znám také jako Sloní muž, nepřestává lidi fascinovat, přestože od jeho předčasné smrti uplynulo již 130 let. Od února mohou jeho osudy zhlédnout návštěvníci Divadla ABC v muzikálu Elefantazie, za nímž stojí režisér David Drábek.

Joseph Merrick se narodil v roce 1862 v anglickém Leicesteru. Přestože jako novorozeně vypadal úplně normálně, již od brzkého dětství se u něj začaly projevovat těžké tělesné deformace. Zvětšily se mu rty, jedna paže i nohy. Po těle se mu objevovala ztlustělá kůže, která svým vzhledem připomínala kůži sloní. Navíc měl křivou páteř s hrbem a z úrazu v dětství poškozený kyčelní kloub. Především měl ale kvůli masivnímu kostnímu výrůstku zdeformovanou hlavu, která měřila více než pas dospělého muže.

Přestože sklízel úšklebky a posměch, dodělal školu a začal pracovat. Kvůli zhoršujícím se deformacím však nebyl schopný v továrně dál odvádět svou práci a musel odejít. Znetvořený Joseph kvůli svému vzhledu nesehnal jinou práci, proto žil chvíli na ulici, následně v chudobinci. Protože nemohl nikam zapadnout, usoudil, že jeho jedinou šancí na obživu je vystupování v panoptiku. A právě v takovém panoptiku začíná také příběh muzikálové Elefantazie, kterou představilo divákům Divadlo ABC premiérově v sobotu 1. února. Ta Josephův příběh nesleduje úplně přesně, tvůrci ponechali prostor také své fantazii, nicméně nic podstatného nechybí.

Joseph je zavřený v kleci v panoptiku spolu s dalšími znetvořenými lidmi. Spojuje je nejen jejich deformace, ale také velké přátelství. Joseph je však nemocný a nešťastný. Když ho objeví prominentní britský chirurg Frederick Treves zubožený Sloní muž ještě netuší, že se mu kompletně změní život. Z nuzných podmínek panoptika se dostává do pohodlného domu Trevese, kde se učí i přes svůj hendikep zřetelně mluvit a chovat se jako gentleman. Jak sám trefně poznamenává, pořád je však atrakcí. Akorát se trochu změnilo publikum, co se sociálního statusu týče.

Elefantazie je vzhledem k tématu hra velmi emocionální, byť na emoce primárně netlačí. Příběh Josepha Merricka, kterého naprosto dokonale hraje Tomáš Havlínek, je prostě silný. Tvůrci dokázali sladit smutek s humorem, který je místy dost černý, nicméně pálí do živého. Divákovi se chce z naprosté dojemnosti citlivého Josepha plakat, aby vzápětí propukl v hlasitý smích. Emocionální houpačku podtrhuje vedle skvěle vystavěného příběhu také hudba z pera Dareka Krále. Inscenace, byť s dlouhými činoherními pasážemi, je primárně muzikálem. A některé z písní mají skutečně hitový

potenciál, jiné zase vynikajícím podáním opět vženou slzy do očí. Především skladba, kterou zpívá znetvořený Joseph své matce, má sílu, které se jiní čeští muzikáloví tvůrci ani nepřibližují.

Inscenace není ale rozhodně jen muzikálem jednoho hitu. Působivé jsou i hromadné scény, v nichž hercům na pódiu pomáhá sbor v orchestřišti, jenž celou dobu zakrývá svou tvář, aby v závěru přišel i jeho ‚moment slávy‘. Jedním z taháků Elefantazie je její herecké obsazení. Největší očekávání a u někoho i pochybnosti se spojovaly především s Tomášem Klusem, který se po letech díky Divadlu ABC vrátil k profesi, kterou vystudoval. Populární zpěvák však mezi herce naprosto zapadl, nepůsobil vůbec rušivě a nesnažil se strhnout pozornost na sebe. Hvězdou inscenace je totiž již zmiňovaný Tomáš Havlínek. Nepostradatelný je ale také zbytek příšeřího ansámblu – trojnohý Filip Březina, šelmí žena Petra Tenorová, siamská dvojčata Tereza Marečková a Tereza Krippnerová i dlouhán Zdeněk Piškula, který celé představení odehraje na chůdách.

Atmosféru dotváří nejen efektní kulisy, ale rovněž dobové kostýmy Simony Rybákové. Uznání si ale zaslouží také Martin Kotrba za masku Sloního muže, která kupodivu umožňuje Havlínkovi dýchat, a dokonce i zpívat. V Elefantazii se zkrátka spojilo dohromady mnoho talentu, což umožnilo vytvořit skutečně působivou inscenaci. Konečný výsledek pak kazí jen dvě vedlejší příběhové linie. Zatímco Gándhího se do děje podařilo zakomponovat ještě vcelku dobře, linka s Jackem Rozparovačem je kostrbatá, šroubovaná a úplně zbytečná.

Názor informuji.cz: 85%

Elefantazie připomíná fascinující příběh „Sloního muže“

Karolína Černá

26. 2. 2020, Kritiky.cz

<https://bit.ly/2LyFnV>

Muzikál inspirovaný životním příběhem „Sloního muže“ Josepha Merricka představuje na divadelních prknech řadu bizarních postav. Mezi ně patří především skupina účinkující londýnského obludária, kde vystupují siamská dvojčata, mladík se třema nohama i „sloní muž“, který se do této podivné společnosti dostal díky své vrozené nemoci. Tělesné postižení tohoto muže zaujalo chirurga Fredericka Trevese, který mu poskytl lékařské vyšetření a umožnil mu dožít bez ponižujících vystoupení v cirkuse.

Libreto napsal a muzikál režíroval David Drábek, který je zkušeným režisérem několika úspěšných autorských inscenací. Hudbu složil Darek Král, se kterým Drábek dlouhodobě spolupracuje. Tentokrát je inspiroval nejen tragický osud Josepha Merricka, ale prostřednictvím osudu různých postav se snažili formulovat otázky a názory týkající se postoje většinové společnosti vůči odlišnosti jednotlivce.

I když se muzikálový příběh v mnohém liší od skutečného života hlavního hrdiny, vybrali autoři situace, které mají dramatický potenciál a současně přibližují optimistickou povahu hlavního hrdiny i vztahy kolem něj. Joseph Merrick získává přízeň nejen podivného osazenstva obludária a dalších postav muzikálu, ale také diváků. Je to postava s otevřenou a optimistickou povahou, což na jednu stranu působí trochu směšně, ale na druhé straně vzbuzuje obdiv a úctu. Další výrazně pozitivní postavě chirurga Fredericka Trevese přidali autoři úkol šířit osvětu a bojovat proti zlu, které vystupuje v podobě Dr. Howarda Reinholda. Z mého pohledu je však tato záporná postava příliš velký „slepenec tvrdého obchodníka s Jackem Rozparovačem“ a jeho potrestání jsem přijala jako špatný vtip, navíc, když je provádí právě empatický Frederick Treves.

Základní dějová linka je nosná, protože osud Josepha Merricka je nejen zvláštní a tragický, ale nabízí možnost ukázat obtížnou komunikaci i zapojení do většinové společnosti svázané konvencemi. Proto mi připadají některé postavy v příběhu zbytečné a zavádějící. Jedná se o postavu Gándhího a jeho ženy. Je sice pravda, že koncem 80. let 19. století se uvedené postavy včetně Merricka a jeho lékaře v Londýně vyskytovaly, ale jejich spojení v příběhu neumím dostatečně asi ocenit. Příběh je působivý i bez jejich přítomnosti. Naopak členové obludária jsou přes vnější bizarnost důležitou součástí příběhu a to nejen ve vztahu k hlavní postavě, ale prezentují své vlastní problémy, city a vzájemné vztahy. Zároveň tyto postavy dávají velký prostor pro jejich herecké představitelé.

Muzikál mě zaujal jednak svým námětem, tak způsobem dramatického zpracování. Některé scény bych sice vyškrtla, ale většina obsahuje vtipné dialogy. Osobně oceňuji práci Martina Kotrby, který je autorem návrhu masek. Kostýmy od Simony Rybákové i scéna od Petra Vítka evokují atmosféru starého Londýna. Celkově je scéna i výprava úměrná velikosti a technickým možnostem středně velkého divadla, jakým je divadlo ABC. Trochu váhám nad smyslem zahaleného sboru umístěného pod forbínou, určitě by se našlo lepší řešení.

Představení mě zaujalo, oceňuji nápad ztvárnit skutečný lidský příběh muzikálovou formou. Líbila se mi choreografie i pěvecké výkony herců ztvárňujících postavy obludária. Přes svou fyzickou anomálii nepůsobí jako karikatury, ale působí svou lidskostí stejně jako postava Merricka, kterého hraje Tomáš Havlínek. Dokáže s robustní maskou omezující pohyb i mimiku udržet pozornost pouze svým hlasem a vyjádřit různorodost pocitů.

3) VOJNA A MÍR

Nebát se emocí ani patosu

Jana Machalická

7. 9. 2020, Lidové noviny

Mimořádně úspěšný výkop do nové sezony se podařil Michalu Dočkalovi. Jeho inscenace Tolstého díla Vojna a mír je velkolepá freska, která se nebojí emocí ani patosu. A vypráví známý příběh až s jakousi vnitřní čistotou a jemností.

Tolstého objemné a vrstevnaté dílo by se leckomu mohlo zdát pro divadlo neadaptovatelné, ale není tomu tak. Divadlo, jak české, tak světové, po Vojně a míru opakovaně sahá, u nás z větší části kamenné scény – Národní divadla v Praze a Brně, velká regionální divadla. Před pár lety jsme viděli vynikající inscenaci Matthiase Hartmanna z vídeňského Burgtheatru a dlužno říct, že Dočkalova inscenace s ní drží krok, v leccems ji i předčí, je celkově citovější, což je v dnešní době groteskních šklebů velice osvěžující. Tolstého román má především silný humanistický apel a ten Dočkal také výtečně a v zásadě prostě zdůrazňuje.

Režisér na dramatizaci spolupracoval s osvědčenou autorkou Ivou Klestilovou a zvolili jednoduchý princip – děj komentují a různě do něj zasahují jako fámulové dva herci v bílých oblecích (Diana Toniková a Tomáš Milostný), později se objeví v rolích cara Alexandra a generála Kutuzova, což také výborně funguje. Dramatizace klade důraz na dynamické vyprávění příběhu, otevírá prostor divadelním řešením a šikovně se vyvaruje toho, aby šlo o pouhý lineární převod díla.

Dočkal inscenaci buduje na svižném střídání obrazů, využívá zkratky a hlavně chrlí doslova ohňostroj nápadů: zábavných a originálních, které ovšem drží jednotný styl, jsou to nádherně obrazivé situace. Opět se ukazuje, že v jednoduchosti tkví krása a že scénografie, která nezaplevelí jeviště, může být velmi efektní. Ta Chocholouškova má za hlavní prvek zdobený rám obrazu, jehož náplň se různě mění; je v něm zasazený uhlazený mramor připomínající náheru šlechtických sídel, pak zase jej vyplní změť černých kamenů jako výraz duševního pekla a beznaděje. Hraje samozřejmě i prázdný rám. Jednoduchost výtvarného pojetí scény ovšem báječně kontrastuje s opulentními kostýmy Zuzany Bambušek Krejzkové.

I hrůza může být poetická

Dočkal kouzlí s obyčejnou divadelní technikou, reflektory na stojanu jsou koně, jejich červený filtr obstará krev i požár, obrovské mlžné nafukovací „polštáře“ nemilosrdně zavalují vojáky v poli. A bitva u Slavkova se odehraje na kulečnickém stole, z kterého generálové tágem srážejí rozestavené škrpály, jsou pány nad životy vojáků bez milosti a s vidinou jen toho svého vítězství. Polní lehátka také zvládnou nebyvale mnoho významů.

Nebo odjinud: takový odjezd panstva ze sídla, kdy se reflektory „zapráhnou“ do invalidního vozíku, úplně uzemní. A když se Nataša seznámí s knížetem Bolkonským a oba propadnou nalezenému citu, posílají si po celém jevišti obyčejnou žárovku jako světlo horoucí naděje. A i hrůza je tu poetická:

přizračné útočící svazky prutů ve scéně Bolkonského smrti se neodvratně přibližují stejně jako zubatá. To vše jsou nádherně divadelní momenty, které znovu přesvědčují, jakou silou divadlo vládne a jak si umí poradit s každou realitou a stvořit její iluzi, zasáhnout naše city.

Dočekal se příliš nepouští do filozofické roviny románu, nebo spíš z něj takové pasáže pečlivě vybírá, protože dobře ví, že by mohl uváznout a inscenaci zahlušit rozklady, které by nemusely patřičně vyznít. Ty krátké záblesky, dispute Bezuchova s Bolkonským, vnitřní Bezuchův svár ale hovoří jasně a zjevují i tvůrčovo krédo. Pro Dočekalovu inscenaci je zásadní, že z postav pohybujících se v konkrétní historické situaci dokázal stvořit současníky. Vyprávět jejich příběh a nekarikovat je, dát průchod citům a emocím, přímo nabídnout divákovi, aby se jimi dal unášet. I proto má téměř tříapůlhodinová inscenace tah, publikum s ní jde a nechá se dojmout. To samozřejmě neznamená, že by režie neuměla využít moderních prostředků nebo se vzdala nadhledu, ironie, citací i zcizení, třeba když Nataša zjistí, že mladý Kuragin, do kterého se zamilovala, je obyčejný hajzlík, dostane hysterický záchvat a její otec jde a zatáhne oponu s omluvným výrazem k publiku – na to se přece nebudete dívat. Nebo hned v úvodu madame Schererová ukazuje ve svém salonu výtvarné dílo, které ji stálo majlant a zesměšňuje Napoleona. Je to kráva ve skleněné krabici s vojevůdcovým kloboukem na hlavě – hotový Damien Hirst.

Ovšem i ta nejlepší režijní práce nemůže dojít naplnění bez herců a soubor Městských divadel pražských se předvedl v plném lesku. A to včetně několika nových herců v angažmá. Vojna a mír je herecky naplněná beze zbytků, všichni hlavní představitelé hrají výborně, mnohost poloh, plasticita a barevnost jejich projevu i energie jsou nebyvalé.

Nejlepší Dočekalovy inscenace

Je tu starý kníže Bolkonskij v podání Jana Vlasáka – sveřepý stařec, trapič všech kolem sebe a vyžívající se ve sžíravé ironii, neschopný dát průchod svým citům. Andrej, jeho syn (Tomáš Havlínek) prochází těžkým martyriem fyzickým i duševním pravdivě a naléhavě. Kněžna Marie, jeho sestra, odzbrojuje citovostí, jemností a Agáta Červinková křehkost a nezáludnost postavy přímo žije.

Také druhá šlechtická rodina – Rostovovi – se představuje v promyšlených charakteristikách. Rostov Milana Kačmarčíka má své běsy dlouho pod kontrolou a předvádí se jako žoviální chlapík, jeho žena (Dana Batulková) tančí snaživě svůj taneček, ale pravou tvář odhalí náhle a nekompromisně. Nataša, to je velmi těžká role, její snivost a exaltovanost může hladce sklouznout do nesnesitelné šarže, ale Kateřina Marie Fialová pro přepjatost postavy našla přesnou míru a stejně uvěřitelně se zklidní. Její bratr Andrej (Zdeněk Piškula) je vlastně také klubíčko emocí a zpykanosti i netrpělivost mládí. Pierre Bezuchov v podání Viktora Dvořáka je prostě dojemný svou bezelstností, altruismem. Dvořák má pro tyto postavy předpoklady, a navíc se umí vyvarovat falše. Udržet při tak četném obsazení vysokou úroveň není jen tak, chválu zaslouží i mnozí další – Tereza Slámová jako oddaná Soňa, Sára Affašová v roli smyslné Heleny, Martin Donutil jako Drubeckoj a rozežraný Napoleon, prospěchářský syn a otec Kuraginovi (Filip Březina a Stanislav Lehký), odpudivě mondénní madame Schererová Evellyn Pacolákové... Inscenace Vojny a míru se určitě zařadí mezi nejlepší Dočekalovy inscenace, zesoučasnění toho díla se totiž událo vnitřní cestou, režii se výmluvně podařilo ukázat, že společnost funguje na stále stejných principech a je jedno, jaký letopočet píšeme. Grázlové se nemění a válka nebo jiná utrpení s nimi nic nezmuže, ona vlastně nezmuže nic ani s „těmi hodnými“; ti možná zmoudří, avšak mnoho jim to nepomůže, ale jsou nadějí, protože zase povedou své donkichotské boje. A tak se po prožitých strastech všichni opět sejdou a v salonu začnou znovu, opět budou hrát ping-pong jako dřív...

Vojna a mír nabízí vizuální zážitek i herecké mistrovství souboru Městských divadel pražských

Barbora Bittnerová

8. 9. 2020, informuji.cz

<https://bit.ly/3kzRkOu>

Po prvním českém uvedení kultovních Andělů v Americe se pustil režisér a umělecký šéf Městských divadel pražských Michal Dočekal do neméně náročné látky. Na pódium Divadla ABC se totiž rozhodl

převést slavnou románovou epopej ruského spisovatele Lva Nikolajeviče Tolstého *Vojna a mír*. Premiérově se inscenace divákům představila 4. září 2020.

Vojna a mír zavádí diváky mezi marnotratnou ruskou smetánku, jejíž život těžce ovlivní velké evropské dějiny. Napoleon drtivě poráží armády Ruska a Svaté říše římské v bitvě u Slavkova a blíží se k Rusku, které zachvacuje válečné šílenství. Z bitvy se navrátilí muži ztrácí ideály a jen těžce hledají životní smysl. Ženy přichází o své milé v bitvách předem odsouzených k prohře. I tato doba ale nabízí prostor pro lásku a něhu, v jejímž centru stojí mladinká Nataša Rostovová, která zvládne okouzlit nejednoho šlechtice.

Tolstého nejznámější románová epopej se skládá ze čtyř dílů, ve kterých se vyskytuje celkem pět set padesát postav. Na pódiu je jejich počet samozřejmě výrazně zredukován, nicméně i tak se diváci musí během tříhodinové inscenace seznámit s poměrně slušným množstvím charakterů. Soubor Městských divadel pražských je ale neskutečně sebraný a nenechá návštěvníky neurčitě těkat po scéně, aniž by věděli, o kom se právě mluví.

Skvělé herecké výkony předvádí představitelka zmiňované Nataši Kateřina Marie Fialová, idealista Pierre Bezuchov alias Viktor Dvořák i Tomáš Havlínek, který ztvárnil roli horlivého a srdečného Andreje Bolkonského. Pozadu nezůstává ale ani zbytek hereckého obsazení. Překvapí Zdeněk Piškula, Martin Donutil a další. Díky nim se složitý příběh nerozpadá a obejde se téměř bez hluchých míst. Nejedná se však o jediné pozitivum inscenace.

Režisér Michal Dočekal se rozhodl pro moderní dramatizaci. To znamená, že se obejde bez historických kostýmů a realistické scény, nicméně právě scénografie na hře naprosto uchvátí. Hra kostýmů, které jsou sice moderní, nicméně jasně odkazují ke svým historickým 'předchůdcům', kulisy, scény a hudby Ivana Achera dodává celému představení emoce, které možná místy chybí v replikách kvůli nedostatečnému propracování jednotlivých postav. To je bezpochyby způsobené omezeným časovým rozsahem díla. Nechybí překvapivé vizuální okamžiky, z nichž vynikají zejména ty z válečných polí. A překvapivě k tomu nejsou zapotřebí ani střelné zbraně nebo děla.

Vojna a mír v Divadle ABC sice dostala nový moderní kabát, avšak zpracovaný do detailů. Příběh samotný je samozřejmě maximálně redukován kvůli omezené délce inscenace, nicméně se drží Tolstého předlohy a vyvarovává se výrazných aktualizací prvků. Přesto je stále velmi aktuální a ukazuje, že se i dějiny 'malých lidí' opakují stále dokola. Ať už je ohrožuje Napoleon Bonaparte nebo jakýkoliv jiný vnější nepřítel.

Těžkou látku dokázalo divadlo proměnit ve srozumitelnou divadelní adaptaci, která po koronavirové pouze potěší kvalitní divadelní práci, a to jak na straně hereckého souboru, tak u tvůrčího týmu.

Názor informuji.cz: 85%

Pompou kánonu rámovaný kanon

Marcela Magdová

28. 9. 2020, divadelni-noviny.cz

<https://bit.ly/2EI7o1v>

Městská divadla pražská zahájila sezonu nadmíru ambiciózním gestem. V režii uměleckého šéfa Michala Dočekala uvedla Tolstého kolosální románovou epopej *Vojna a mír*, líčící osudy Ruska v období 1805–1820. Zdejší ctižádostivá dramaturgie aspiruje na to, učinit z MDP pražskou Schaubühne, ale po předešlých *Andělech* v Americe a dalších položkách se jen potvrdila nekoncepčnost a absence autorské odvahy. Tolstého mnohoznačnou látku tvůrci schovávají za vizuální balast a laciný sentiment, aniž by se jakkoli pokusili dílo konfrontovat s dneškem.

Čtyřdílným opusem syntetizujícím románový, memoárový a esejistický žánr se Lev Nikolajevič Tolstoj prostřednictvím osudů několika set postav (ať už na bitevním poli, či v zázemí salonů) ohlíží nejen za vlasteneckou válkou, především se věnuje tehdy aktuálnímu fenoménu znovunalézání domácích kořenů a obyčejů i osvobození se od intelektuální nadvlády Francouzů. Zároveň traktuje svoji představu dějin jako nepostižitelného souhrnu detailů, které člověk není s to pochopit – proto vidí své

vlastní dějiny jako chaotické nebo náhodné. Ať už je dnes Tolstoj výkladově zplošťován, archaizován, nebo jen s úctou oprašován coby titán klasické literatury, ve své době reprezentoval zásadní politikum. Právě proto by se dalo očekávat, že pokud po jeho tvorbě sáhnou současní tvůrci, učiní tak s razancí a jasnými postoji. Proč jinak podnikat nerovný boj dramatiků s látkou tolik se přičící jevišti? Vždyť jen slavkovské bitvě je v románu věnováno šest a borodinské anabázi dokonce devět kapitol.

Látku spolu s režisérem adaptovala zkušená dramatička a dramaturgyně Iva Klestilová. Zvolili tradiční strukturu vyprávění, kterou ozvláštnili postavami průvodců Diany Tonikové a Tomáše Milostného. Ti do inscenace vnášejí zcizující element (připomíná to Morávkovo řešení Dostojevského tetralogie z Divadla na provázku). Až na výstupy průvodců, kteří se později transformují do postav historických osobností generála Kutuzova a cara Alexandra I. – posléze k nim přibude ještě figura Napoleona Bonaparta (Martin Donutil) –, jde o deskriptivní převod klíčových situací románu, tupě tlačící na sentiment milostných vzplanutí ústřední trojice a v inscenaci ne úplně vydařený patos. Tvůrci jako by se záměrně ocitli v bezkonfliktním světě dojmajících se čtenářů a zejména čtenářek brakové literatury. Jen s tím rozdílem, že tady jde o kánon. Tolstého látku z poloviny 19. století naoko aktualizují, aniž by v ní hledali paralely se současností. Za stávající geopolitické situace putinovského Ruska a nestabilních evropských demokracií je to přístup více než zarážející obdobně jako bezhlavá věrnost lineárnímu narativu v džungli soudobé dekompozice. V souvislosti s tím vzpomínám na autorskou variaci Matthiase Hartmanna, kterou před devíti lety přivezl do barrandovských ateliérů Pražský divadelní festival německého jazyka. Mnohem víc než o obsah v ní šlo o formu, kterou autorsky tlumočili pohotově a často sebeironičtí herci. Pražské inscenaci se ale nedostává ani jednoho. Jako by scházel osobitý klíč, kterým Tolstého román otevřít.

Není jím ani jevištní zpracování Michala Dočekala. Ten coby bytostný eklektik spoléhající na herce na scéně pouze vrší nápady, přičemž si dopomáhá celou škálou efektů. Tu a tam vznikne zdařilá mizanscéna – k těm povedeným patří obě bitevní scény od Slavkova a Borodina, zprostředkované vynalézavou jevištní zkratkou. Pingpongový stůl, který režisér využívá jako metaforu dvojí hry – válečné a milostné –, se proměňuje v plochu k demonstraci bitevní strategie, atypický biliár s obuví posléze symbolizuje samotný válečný střet. Bitvu u Borodina zase evokují velké nafukovací tubusy, jejichž přesuny hercům dopomáhají při tvorbě a dynamizaci atmosféry. Naopak k divadelně méně nosným situacím patří plesové výjevy a dialogy akcentující vztahy milostné a rodinné, jež se mezi postavami odehrávají v obrazech „míru“.

Režijní důvtip se také snaží nahradit velkorysá výprava. Postavy permanentně mění svůj zevnějšek. Při každém příchodu na scénu prezentují nový luxusní kousek současného šatníku obohaceného o reminiscence začátku 19. století. Na rozdíl od kostýmů Zuzany Bambušek Krejzkové, jež balancují mezi dneškem a dobou, kam je Tolstého příběh zasazen, usiluje scénograf Martin Chocholoušek o symbolický, nadčasový rámec. Ústředním scénografickým motivem je předimenzovaný rám obrazu, jehož vnitřní prostor se proměňuje v souladu s náladou a obsahem situací. Nejlépe vychází, když zůstává prázdný a postavy jím prostupují nebo se v něm zrcadlí.

V centru pozornosti stojí představitelé tří nejplastičtějších postav, Andreje Bolkonského, Pierra Bezuchova a Nataši Rostovové, jejichž osudy obdobně jako v románu doznají zásadních zvratů. Kateřině Marii Fialové se coby Nataše daří precizně zvládnout přerod z náctileté dívky v plnokrevnou vášnivou mladou ženu, jež nakonec nachází smíření a obyčejné štěstí v manželství s Pierrem Bezuchovem. Toho představuje jako vždy autentický Viktor Dvořák, který v posledních sezonách konečně získává party, jichž je hoden. Vznětivost, hrdost i jistý fascinující romantický nádech dodal postavě Bolkonského Tomáš Havlínek. Výkony ostatní herců, snad i v důsledku dramatizace, zůstávají až na výjimky (Marie Luisa Purkrábková v roli Marie Bolkonské) ve stínu ústřední trojice, mnohdy jen obrábějí šarži.

Vojna a mír se přes veškerou pompu nepřehoupla přes povinný kánon. Kánon byl sice napěchován, ale docela jistě minul terč současnosti.

4) HRDINOVÉ KAPITALISTICKÉ PRÁCE

Od balírnny kuřat po Albert. Divadlo uvádí Hrdiny kapitalistické práce od Uhlové

Ester Žantovská

16. 9. 2020, Aktuálně.cz

<https://bit.ly/2RSuOE8>

Čistírnou, balírnou kuřat, supermarketem Albert, žiletkárnou či třídírnou odpadu prošla novinářka Saša Uhlová. Před třemi lety po dobu půl roku zkoušela nekvalifikovaná, nízkopříjmová, pro chod společnosti však důležitá zaměstnání, aby o nich podala zprávu zevnitř.

Jak její reportáže v deníku A2larm, tak oceňovaný dokument Apoleny Rychlíkové nazvaný Hranice práce do značné míry splnily účel - rozpoutaly diskusi a vedly k několika konkrétním posunům, například zvýšení mezd v Albertu. Utichající debatu i snahy o změnu jak pracovních podmínek, tak chápání pojmu práce se nyní pokouší oživit inscenace pražského Divadla Komedie nazvaná Hrdinové kapitalistické práce. Vychází ze stejnojmenné knihy reportáží Uhlové.

Pro režiséra Michala Hábu, který tíhne k angažovanému, levicově orientovanému, často až brechtovsky laděnému divadlu, se sociální téma zdá být jako dělané. Problém s převodem na jeviště - a režisér si ho zjevně uvědomuje - spočívá v provázanosti látky s autentickým prožitkem Uhlové, s jejím autorským hlasem.

Kniha, koncipovaná jako deník, a stejně tak filmový dokument mají nespornou dokumentární hodnotu. Uhlová detailně popisuje jednotlivá pracoviště i fragmenty příběhů těch zaměstnanců, s nimiž se sblížila. Stejně podstatná z hlediska účinku je ovšem i rovina emocionální. Co o tématu třeba i částečně víme, prožíváme skrze autorčiny pocity a stavy beznaděje, vzteku či únavy. Ta ji v dokumentu poměrně strašidelně mění i fyzicky, především co do otupělého výrazu v obličeji.

Ač tedy Uhlová opakovaně mluví o tom, že je jí to "líto", není to lítost, ale soucit, vycházející ze skutečné, prožité účasti i přijmutí toho, že nemůže bezprostředně pomoci.

Režisér Hába na jevišti středobodem dění ponechává Uhlové vyprávěčský hlas, dělí ho však mezi čtyři výtečné herečky. Ty pak dle potřeby zosobňují i lidi, se kterými se Uhlová setkala či kteří její práci komentovali.

Hned v úvodní scéně se všechny objevují v blyštivě zlatých róbách, s šampaňským v ruce a jaksí nadřazeným výrazem v obličeji jako představitelky našich privilegovaných životů. Za doprovodu ironické diskotékové písně Heroes of Capitalist Labour s opakujícím se refrénem "It's them, it's us, it's you" (Jsou to oni, jsme to my, jsi to ty) herečky vybranými pasážemi z knihy zprostředkovávají zkušenost Uhlové z motolské čistírny.

Zmiňují samozřejmost, s níž se tu zaměstnancům doporučuje vzít si po úmorné dřině za minimální mzdu ještě další práci, protože "tak to lidi dělají", málo jedinců na moc práce, hrdost lidí na zaměstnání, které jim ale neumožňuje důstojně žít. Jak dokládá scéna, v níž se jedna z hereček manicky cpe dortem ze Světozoru - pro jednoho ze zaměstnanců prádelny znamenal výlet metrem a zážitek, jaký si pravděpodobně dovolí jednou za život.

Problematika exekucí, které lidé z nízkopříjmových zaměstnání často musí řešit, a nefunkčnosti stávajících úřadů práce, s níž diváky seznamují zbylé kolegyně, v tuhle chvíli herečce nemůže být víc putna.

Inscenace postupně prochází veškeré pracovní "štace" Uhlové, s každou další částí ale autorčinu výpověď čím dál víc dekonstruuje. Režisér Hába, jak je pro něj typické, text soustavně zcizuje, komentuje, dovysvětluje, s notnou dávkou ironie zasazuje do zdejšího kontextu. Jako by věděl, že odzbrojující autenticity a syrového účinku předlohy stejně nedosáhne.

V epizodě z Vodňanského kuřete tedy prim přebírá herečka Ivana Uhlířová, která se ve žluté kombinéze válí po obrovském plyšovém kuřeti a překotným, čím dál zmatenějším způsobem,

odpovídajícím neuctivému zdejšímu pojetí práce, popisuje absurdní chaos - včetně neschopnosti vysvětlit lidem, co mají dělat, tlaku na neefektivní rychlost a plýtvání materiálem i energií.

Johana Schmidtmajerová a Halka Třešňáková ji přerušují s vtipem "přijde novinář na sociální síť a říká", v němž se otírají o chytré, pohodlné komentáře kritiků Uhlové, v tomto případě výtku, proč se nevěnovala také důstojnosti zvířat zde porcovaných. Pološílená Uhlířová, již zcela propletená s plyšovým kuřetem, se tedy pokouší téma vetknout do své už tak komplikované tirády, až sotva popadá dech - těžko může spasit celý svět. Soucítit tu jde takříkajíc samo.

Ironie nemine ani obecnou představu o hrdinství. Ta má blíž k Supermanovi než k samoživitelce, která neviděla vyrůstat svého syna kvůli práci v Albertu, kde je zaměstnanec nucen se i přes slzy především neustále usmívat na zákazníky. Obří kuře tak alespoň odváží bagr za doprovodu dramatické hudby a spousty efektního kouře.

Ctnostnou lítost z bezpečných pozic průběžně shazuje operní zpěv Vandy Šípové, která tragicky pěje "je mi to líto", zatímco se v sošné póze projíždí po jevišti na "bedně kontextu".

Pokládají se "navztekané otázky", kupříkladu zda je demokratická práce možná bez přehodnocení celého systému. A soustavně se musí dávat pozor, aby to celé nebylo moc radikální, protože to "nikdo nechce". Stejně jako zmínku o čemkoliv levicovém, protože levičák byl i Stalin, takže všichni levičáci přece musí být jako Stalin, jak zazní v dalším operním popěvku.

Nakonec s připitomělým, leč sebevědomým výrazem přikluše kovboj v podání Jindřicha Čížka, který do té doby obstarával živý hudební doprovod. Představí se jako "metafora Kapitálu" a čtveřice protagonistek pod jeho taktovkou nezúčastněně a neumětelsky zavrzá smyčcový kvartet.

Umění totiž inscenace tematizuje také. Respektive umění jako práci, protože aby téma mohlo být politické - a alespoň minimálně prožité jako Uhlové zkušenost -, musí být osobní, káže Schmidtmajerová v mikíně s potiskem Ježíše. Copak to, že je práce baví, snad herce předurčuje k podřadným platům? Mají být vděční - stejně jako hudebníci, učitelé nebo diváci Divadla Komedie -, že přes víc než plné úvazky nemají co danit?

Tlačit příliš na pilu by bylo nevkusné, režisér Hába i herečky ale mají dobrý timing i míru. Nejen v této scéně udržují agitku na uzdě. A tak inscenace především manifestuje tezi, že dokud se za zlepšování podmínek vlastní práce nebudeme ozývat "my" (přičemž my, vy a oni v inscenaci porůznu permutuje a splývá), nemohou se ozvat ani lidé, o kterých píše Saša Uhlová a kteří k tomu mají mnohem méně prostoru. To by bylo teprve hrdinství. Jen jestli to není moc radikální.

Jak vypadá zaměstnanecké dno. Politicky angažovaní Hrdinové kapitalistické práce v Komedii tnou do živého

15. 9. 2020, informuji.cz

<https://bit.ly/33WiyIm>

Hába versus Uhlová

Martin J. Švejda

22. 9. 2020, Lidové noviny

Série reportáží novinářky Saši Uhlové o podmínkách práce v nízkopříjmových zaměstnáních, uveřejněná nejprve na webu A2larm.cz a následně prostřednictvím filmového dokumentu Apoleny Rychlíkové Hranice práce a knihy Hrdinové kapitalistické práce, se dočkala i své divadelní verze: v pražském divadle Komedie ji v koprodukcii s berlínskou Volksbühne u příležitosti festivalu Postwest nastudoval režisér Michal Hába.

Knihy – lepší až příliš názorného žurnalistického dokumentu Rychlíkové – je hodnotná a sympatická zejména ve dvou věcech: autorka se v ní popisem fungování několika provozoven (například prádelny v motolské nemocnici, drůbežárny ve Vodňanech či obchodu Albert), ve kterých se nechala zaměstnat, záslužně věnuje opomíjené sociální problematice, aniž se přitom zbytečně pouští do nějakých dalekosáhlých ideologizujících závěrů – „pouze“ upozorňuje na některé problematické

aspekty fungování tržní demokracie. A zadruhé: k tématu nepřistupuje jako nezúčastněný žurnalistický pozorovatel, nýbrž jako ten, kdo se mu cele dává k dispozici.

Reportáže vede formou deníku, ve kterém zaznamenává nejen to, co viděla či co jí o sobě řekli lidé, s nimiž se setkala, ale i své vlastní pocity, trable, záležitosti rodinného provozu a podobně. Kniha působí osobně, prokazuje autorčinu schopnost napojit se na lidi ze sociálně slabých (nejslabších) vrstev a sdílet s nimi jejich osudy.

Bojovný levicový intelektuál

Michal Hába přistupuje ke knize Uhlové dekonstruktivně. Zprvu se zdá, že jeho inscenace bude střídma, až minimalistická. Protagonistkami jsou čtyři ženy (Johana Schmidtmajerová, Vanda Šípová, Halka Třešňáková a Ivana Uhlířová), doprovázené hudebníkem Jindřichem Čížkem, které – kostýmově pojaté jako modelky v třpytivých šatech, jež zaskočila tvrdá kapitalistická realita – v různých konstelacích a drobných aranžmá reprodukují výchozí text. Víc se neděje. Jenže postupně Hába začne, jak je ostatně jeho zvykem, do textu vkládat nejrůznější metatexty: zcizující poznámky, komentáře, jednoduché i složitější vtípky a podobně, předlohu víc a víc zatlačuje a do popředí staví své osobní akcenty a kontext.

Smyslem přestává být reprodukce reportáží, o nichž diváci mohou sami rozhodnout, jak s jejich sdělením naloží, a stává se jím snaha předvést, o čem – jak Hába smýšlí – reportáže vypovídají v hlubším smyslu. A k čemu je diváky třeba pevně dovést. Hábovi, jako bojovnému levicovému intelektuálovi, jde o kritiku kapitalismu a liberální demokracie, o to, říct, že uvedený systém je záhodno změnit či přímo demontovat – a Uhlové text se mu pro to stává vhodným prostředkem, přičemž aby dosáhl svého, vypomáhá si i účelovými citáty odjinud, u nichž se tváří, jako by je uváděla sama Uhlová (citát z Peroutkova Demokratického manifestu, metafora potápějícího se Titaniku jakožto vystižení stávající situace)...

Inu, proč ne, je-li o těchto věcech Hába opravdu přesvědčen. Problém nastává v tom, že jeho kdysi rafinovaný a divadelně metaforický jazyk se zjednodušuje, stává plakátový, až téměř agitační. Přitom právě účinek inscenace, alespoň z estetického hlediska, je nejsilnější v přesně opačném případě: kdy se režisér ztiší a nechá, prostřednictvím hereček, zejména tvárné Ivany Uhlířové a ironizující Halky Třešňákové, promlouvat sám Uhlové text. Škoda.

6. OCENĚNÍ, ÚSPĚCHY, ÚČAST NA FESTIVALECH A ZAHRANIČNÍ AKTIVITY

Úspěchy

Divadlo roku 2019

V březnu 2020 byla Městská divadla pražská oceněna titulem Divadlo roku v Cenách divadelní kritiky za rok 2019.

Lazarus

Erika Stárková získala za roli v inscenaci *Lazarus* Cenu divadelní kritiky 2019 v kategorii Ženský herecký výkon a Cenu Thálie 2020 v kategorii Muzikál, opereta a jiné hudebně dramatické žánry.

Marián Amsler byl za režii inscenace nominován v Cenách Divadelních novin 2019/2020 v kategorii Hudební divadlo.

Panoptikum

Lenka Vagnerová získala za režii a choreografii inscenace *Panoptikum* Cenu Divadelních novin 2019/2020 v kategorii Taneční a pohybové divadlo.

Michal Heriban byl nominován na Cenu Thálie 2020 v kategorii Balet, tanec a pohybové divadlo.

Sláva a pád krále Otakara

Radka Fidlerová za inscenaci *Sláva a pád krále Otakara* obdržela širší nominaci v Cenách Thálie 2020 v kategorii Alternativní divadlo.

Festivaly

Festival ...příští vlna/next wave...

Festival funguje jako platforma pro prezentaci českého divadelního okraje, hudební, taneční, výtvarné a jiné alternativy. V posledních letech klade důraz na sevřené dramaturgické celky, premiérové projekty, angažované a politické divadlo. Iniciuje vznik nových projektů, pomáhá zaštitit mladé progresivní umělce různých oborů a představuje netradiční kulturní prostory. I v tomto roce se část programu festivalu odehrála v divadle Komedie.

POSTWEST

Na berlínském festivalu POSTWEST se konfrontuje kultura Východu a Západu. Scéna Volksbühne Berlin měla v roce 2020 patřit východoevropským tvůrcům, ale nakonec se vzhledem k situaci festival odehrál v online prostředí. Českou republiku na něm reprezentovala inscenace *Hrdinové kapitalistické práce* Michala Háby.

Zahraniční aktivity

UTE

Od roku 2018 jsou Městská divadla pražská členem špičkové networkingové platformy s celoevropským dosahem UTE (Unie evropských divadel). Úkolem tohoto společenství evropských divadel je aktivní účast na rozvoji kulturního klimatu Evropy prostřednictvím divadelní tvorby. V rámci UTE vznikají dlouhodobé projekty v úzké partnerské spolupráci. UTE také podporuje divadelní výměnu a sdílení zkušeností, to vše při respektování individuální osobitosti a kulturních specifik. V současné době jsou členy UTE dvě desítky divadel z celé Evropy a Městská divadla pražská jsou v ní zastoupena jako jediné české divadlo.

POSTWEST

Mezinárodní divadelní festival POSTWEST proběhl v roce 2020 online formou. Městská divadla pražská se k programu připojila diskuzí o inscenaci *Hrdinové kapitalistické práce* s režisérem Michalem Hábou, novinářkou a autorkou předlohy Sašou Uhlovou a politoložkou Kateřinou Smejkalovou.

Staatstheater Augsburg

V roce 2020 připravila Městská divadla pražská v koprodukcí s německým Staatstheater Augsburg inscenaci *Švejk / Schwejk* v režii Armina Petrase s česko-německým obsazením. Koprodukční projekt vznikl za podpory Česko-německého fondu budoucnosti a Ministerstva kultury České republiky.

Volksbühne Berlin

Další zahraniční koprodukcí roku 2020 byla inscenace *Hrdinové kapitalistické práce* v režii Michala Háby, která vznikla spoluprací MDP a Volksbühne Berlin v rámci mezinárodního projektu POSTWEST. Vzhledem k epidemiologické situaci nebylo možné živé uvedení během festivalu, inscenační záměr byl nicméně představen v digitální verzi. Inscenace vznikla za podpory Česko-německého fondu budoucnosti

7. EDUKAČNÍ, PUBLIKAČNÍ A DALŠÍ AKTIVITY MĚSTSKÝCH DIVADEL PRAŽSKÝCH

Nepříznivou epidemiologickou situaci a nucené uzavření divadel v roce 2020 jsme využili k přípravě nových projektů s důrazem na digitalizaci tvorby MDP a její umístění na internet. Důraz byl kladen zejména na rozvoj vzdělávacích projektů. Pokračovali jsme také se stávajícími aktivitami, které jsme se snažili přizpůsobit novým podmínkám.

7A. Nové projekty

V HLAVNÍ ROLI: MATURITA!

Videa ze série V hlavní roli: Maturita! vycházejí ze struktury maturitní zkoušky z češtiny a jsou určena zejména studentům a pedagogům. Zábavnou formou se snaží pomocí divadelních prostředků přiblížit a oživit základní díla světové literatury. Přímo před očima diváků ožijí literární postavy, které představí svůj charakter, předvedou situace, které zažívají, a přinesou esenci celého díla. Videa k dílům *Vojna a mír*, *Evžen Oněgin*, *Švejk a Revizor* je možné zhlédnout na webových stránkách a YouTube kanále Městských divadel pražských.

DIVADLO DO UŠÍ

Prozkoumat náš repertoár více do hloubky mohou diváci také prostřednictvím dramaturgických podcastů, které fungují i jako doplněk maturitních videí. Audio nahrávky vtáhnou do děje a kontextu hry, prozradí zajímavosti o životě autora i charakteru postav. To vše poví hlasy představitelů hlavních rolí a tvůrců za doprovodu hudby z inscenace.

První díl *Vojna a mír* diváky zavedl do světa proslulého Lva Nikolajeviče Tolstého, druhý díl prozradil více o důmyslné komedii *Přes čáru* o překračování česko-německých hranic. Pro rok 2021 připravujeme další díly a také další řadu podcastů, která bude doplňovat časopis *Moderní divadlo*. Ta se bude intenzivně věnovat exkluzivním tématům a cílí na milovníky divadla.

100 MONOLOGŮ

Nová rozsáhlá video série divákům představuje nejkrásnější divadelní monology, které si získaly slávu na světových jevištích. Diváci se mohou těšit na výběr toho nejlepšího z dramatických textů v podání herců našeho souboru, hostů a režii Jakuba Šmída. Jako první se představil Tomáš Havlínek jako Chlestakov z *Revizora*.

KATALOG SOUBORU

Na novém designovém katalogu souboru pro sezónu 2020/2021 jsme spolupracovali s fotografkou Michaelou Karásek Čejkovou. Umělecké portréty zachycují herce v divadelních interiérech a originálně tak propojují soubor Městských divadel pražských a pohled do zákulisí. Spojení divadelního umění a moderní portrétní fotografie je inspirováno berlínským prostředím. Stylizace, osobitost a silný fotografický rukopis se skvěle doplňují s naší vizuální identitou a společně s prostorem podtrhují konkrétní osobnosti jednotlivých herců. Michaela Karásek Čejková byla za projekt nominována na cenu Czech Grand Design 2020 v kategorii Fotograf roku.

VÁNOČNÍ KLIP S TOMÁŠEM KLUSEM

„Přišel k nám čas vánoční, náš jediný divák“ - tak začíná píseň *Vánoční čas*, kterou pro Městská divadla pražská napsal Tomáš Klus. Text i videoklip k písni odkazují ke zvláštní situaci, ve které se už od března nachází divadla, hudební kluby a celá živá kultura vůbec. Píseň, v níž kromě Tomáše Kluse zpívá i Kateřina Marie Fialová, Nina Horáková, Kryštof Krhový nebo Zdeněk Piškula, vznikla ve studiu hudebního producenta Jiřího Buriana. Klip režíroval divadelní a filmový režisér Jakub Šmíd ve spolupráci s výtvarníkem Petrem Vítkem. Odehrává se převážně na jevišti divadla ABC, kde slavnostně oděni herci zdobí vánoční strom. Ten ovšem neuvidí diváci, ale jen prázdné hlediště.

KNIHA DIVADLO VLASTY BURIANA A KOMEDIE /1930-2020/

Divadlo Komedie oslavuje 90. výročí svého otevření. Za jeho historií včetně slavné éry Divadla Vlasty Buriana se ohlíží nová *kniha Divadlo Vlasty Buriana a Komedie /1930-2020/*. Publikace má šest kapitol, nechybí ani časová osa a soupis premiér a obsahuje více než sto fotografií. Editorkou je Lenka Dombrovská a grafickou úpravu provedl Roman Černohous. Studie napsali Jakub Potůček (architektonická stat), Vladimír Just, Kamila Černá, Jakub Škorpil, Martin J. Švejda a Lenka Dombrovská (teatrologické texty). Kniha rozebírá všechna důležitá období divadla i architekturu funkcionalistického paláce Báňské a hutní společnosti. Důkladněji analyzuje tři období – Divadlo Vlasty Buriana, éru Michala Dočekala a Jana Nebeského, kteří prostoru v roce 1994 vrátili název Divadlo Komedie, a hned období následující, kdy zde v letech 2002-2012 tvořilo Pražské komorní divadlo Dušana Davida Pařízka a Davida Jařaba.

ONLINE PŘENOSY

V roce 2020 jsme pro diváky připravovali online přenosy a záznamy několika našich představení. Ve spolupráci s TV Naživo vznikl a byl odvysílán záznam inscenace *Elefantazie*. Inscenace Čapek, Želary, Hrdinové kapitalistické práce a Honzlová mají kvalitní záznamy v televizní kvalitě a jsou postupně uváděny na internetové audiovizuální platformě MDPlay.

BEZ BARIÉR

Naše divadla se snažíme průběžně přizpůsobovat i pro diváky s hendikepem tak, aby chodit do divadla bylo snadné a bez bariér. V projektu probíhajícím od jara 2020 připravujeme aktivity společně s hendikepovanými.

Nevidomí a slabozrací

Abychom návštěvu divadel co nejvíce ulehčili zrakově hendikepovaným, připravili jsme ve spolupráci s nevidomými popis tras do našich divadel, systém speciálního značení schodů, vyhradili jsme místa pro diváky s vodícími psy a proškolili jsme divadelní personál. Pracujeme na doplnění našich představení živým komentářem, výběrem doporučených představení s garancí nevidomých a přípravě speciálních komorních akcí pro skupiny. Přizpůsobujeme také naše webové stránky tak, aby

byly orientačně co nejjednodušší a nevidomí diváci je mohli se čtečkou dobře používat. Pro diváky jsou k dispozici také čtečkám přizpůsobené programy k inscenacím a audio materiály.

O pomoc s projektem jsme oslovili organizaci Světluška a úzce spolupracujeme s organizací Návštěvy POTMĚ, která pro naše uvaděče a další zaměstnance připravila dvě školení, v rámci kterých se seznámili se všemi specifikacemi a potřebami lidí s tímto omezením. Na programu školení byla teorie o rozdělení zrakových vad, komunikace s nevidomými a posléze došlo i na praktickou část pro naše uvaděče v prostorách divadla, kde se veřejnost běžně pohybuje. V rámci praktických cvičení si naši uvaděči vyzkoušeli jak práci s nevidomými, tak i samotnou pozici nevidomého člověka díky klapkám na oči.

Neslyšící a nedoslýchaví

Pro diváky se sluchovým omezením jsme v divadle ABC nainstalovali indukční smyčku. Indukční smyčka je zařízení, které osobám se zbytkem sluchu umožňuje plnohodnotný poslech v situacích, ve kterých samotné sluchadlo nestačí. Pro diváky jsou připraveny k zapůjčení zesilovače zvukového signálu, které fungují v kombinaci se sluchátky nebo s určitými druhy naslouchadel. Na aktivitách spolupracujeme s organizací Tichý svět.

Vozíčkáři a pohybově hendikepovaní

Přestože naše divadla nejsou plně bezbariérová, snažíme se prostor přizpůsobit pro vozíčkáře a diváky s pohybovým omezením. V hledišti jsme pro ně vyhradili snadno přístupná místa, upravili přístupové trasy a připravujeme natáčení informačních videí.

7B. Stávající projekty

ČASOPIS MODERNÍ DIVADLO

I v roce 2020 jsme pokračovali ve vydavatelské činnosti. Časopis *Moderní divadlo* přináší čtenářům informace o novinkách z Městských divadel pražských a texty renomovaných autorů reflektuje společenské dění. Vychází pětkrát ročně.

KRONIKA MĚSTSKÝCH DIVADEL PRAŽSKÝCH

Pokračovali jsme také s veřejností velmi oblíbeným cyklem pořadů o historii s názvem *Kronika městských divadel pražských*. Vybrané téma představují posluchačům odborníci z oblasti divadelní vědy. Kromě odborného výkladu bývají pravidelně součástí dobové fotografie, ukázky z literatury a podle tématu třeba i projekce z televizního nebo divadelního archivu případně živá hudba. Je možné absolvovat celý cyklus nebo se zastavit jen na jedno odpoledne a u dobré kávy a sušenek si vyslechnout oblíbené téma.

ARCHITEKTONICKO – HISTORICKÁ PROHLÍDKA DIVADLA

Kromě pravidelných prohlídek zákulisí probíhajících po představení, mají diváci možnost navštívit i odbornou prohlídku zaměřenou na architekturu budov, ve kterých se naše divadla nacházejí. Zájemci

se dozví podrobnosti o jejich vzniku, historickém kontextu a jsou upozorněni na architektonické pozoruhodnosti.

LITERÁRNÍ MATINÉ

Literární matiné jsou nově vznikající menší inscenace, které uvádíme na malé scéně divadla ABC. Jde o představení pro omezený počet diváků. Mají podobu scénického čtení méně známých či dosud neobjevených titulů. Díky své komorní atmosféře jsou mezi diváky velmi vyhledávané, snadno přecházejí v debatu.

Literární matiné 2020	premiéra	počet repríz
Dopisy vnučce	16. 02. 2019	1
Taxe zase ozvi	30. 9. 2020	3

LEKTORSKÉ ÚVODY

Pravidelné lektorské úvody k vybraným inscenacím jsou již zavedeným standardem. Divák má příležitost dozvědět se podstatné skutečnosti související s inscenací. Kromě okolností napsání textu i specifika režijního klíče také proč uvádíme v našich divadlech právě tento titul, a mohou tak více pronikat do dramaturgické koncepce Městských divadel pražských. Výjimkou nejsou ani lektorské úvody pro školy, které děláme na objednávku. Novinkou roku 2020 jsou audio lektorské úvody ve formě dramaturgických podcastů.

DEBATY S TVŮRČÍM TÝMEM

Od roku 2019 pořádáme pravidelné debaty s tvůrčím týmem, které probíhají jednou měsíčně v divadle Komedie. Tento formát nabízíme také školám.

EDUKAČNÍ AKTIVITY PRO ŠKOLY

Pro učitele je k dispozici brožura v tištěné i online formě, která přehledně shrnuje naše programy a aktivity zaměřené na prohloubení zážitku z představení. Pro školy připravujeme lektorské úvody, diskuse po představení, debaty s uměleckým týmem nebo workshopy. K inscenacím učitelům poskytujeme také předpřipravené pracovní listy s odborně navrženými aktivitami pro žáky.

Kromě debat s tvůrčím týmem nabízíme také debaty po představení s divadelním pedagogem. Jejich cílem je sdílet ve skupině dojmy z představení a učit se pojmenovávat témata a hlavní myšlenky hry. Výhodou je bezprostřednost okamžiku, debaty probíhají na zrekonstruované Malé scéně. Do budoucna uvažujeme o nabídce debat po představení přímo ve školách. Workshopy prohlubují témata jednotlivých představení. Této nabídky využívají školy v návaznosti na dopolední představení. Školám zpřístupňujeme také zkoušky, kterých se veřejnost může účastnit v rámci klubu diváků První řada. Kromě workshopů navazujících na představení si dále školy objednávají herecké workshopy, kde si mají žáci možnost si vyzkoušet některé herecké aktivity a cvičení.

ONLINE HERECKÉ KURZY

Divadelní řemeslo přibližujeme veřejnosti formou hereckých kurzů. V roce 2020 probíhal kurz poprvé online formou. Herecké kurzy vede režisérka Viktorie Čermáková. Účastníci si osahají celý proces herecké práce ve směru k inscenaci. Od rozboru a nastudování textu až po samotnou realizaci inscenace. V rámci kurzů dochází i další odborníci, stejně jako u profesionálního zkoušení (hlasoví pedagogové, dramaturgové, režiséři a produkční). Účastníci kurzů se naučí chápat celý provoz divadla jako takového, a poznají se s lidmi z jeho zákulisí. Kurzisté zkouší na Malé scéně v ABC stejnou inscenaci, která paralelně vzniká profesionály na velkém jevišti MDP.

V roce 2020 jsme přistoupili k novému formátu - herecké kurzy online prostřednictvím počítačů a internetového připojení. Šlo o stejný proces jako v klasickém kurzu, ale v nové platformě. Konkrétně v programu Zoom, kde jsme v rámci pravidelných meetingů připravovali inscenaci.

KLUB PRVNÍ ŘADA

V rámci klubu diváků Městských divadel pražských První řada nabízíme nevšední divadelní zážitky. Pro náš klub připravujeme speciální akce, zpřístupňujeme zákulisí divadla, zveme členy na generálky a dáváme jim možnost potkat se s protagonisty. V roce 2020 jsme se vzhledem k epidemiologické situaci zaměřili na komunikaci online prostřednictvím uzavřené facebookové skupiny. Členové měli přístup k unikátním materiálům, online akcím, soutěžím a diskuzím. O programu a novinkách jsou členové klubu diváků informováni prostřednictvím pravidelných newsletterů v emailu.

8. HOSTÉ MĚSTSKÝCH DIVADEL PRAŽSKÝCH V ROCE 2020

Vzhledem k epidemiologické situaci během většiny roku 2020 nebylo možné realizovat představení hostujících umělců. Ta byla přeložena na rok 2021.

LENKA VAGNEROVÁ & COMPANY

Taneční soubor Lenka Vagnerová & Company sklízí ocenění nejen v České republice, ale i na zahraničních festivalech. Od října 2018 je rezidentním souborem divadla Komédie a letos soubor dokončil přesun svého repertoáru do tohoto divadla.

LACHENDE BESTIEN

Skupina Lachende Bestien se hlásí k představě divadla jako kritického média, a tedy k divadlu apelativnímu, společenskokritickému a politickému. Skupině jsou proto blízká témata, která „visí ve vzduchu“. Tento typ divadla je v současné době velmi aktuální a vyhledávaný především mladou částí publika.

FESTIVAL ...PŘÍŠTÍ VLNA/NEXT WAVE...

Festival funguje jako platforma pro prezentaci českého divadelního okraje, hudební, taneční, výtvarné a jiné alternativy. V posledních letech klade důraz na sevřené dramaturgické celky, premiérové projekty, angažované a politické divadlo. Iniciuje vznik nových projektů, pomáhá zaštitit mladé progresivní umělce různých oborů a představuje netradiční kulturní prostory. I v tomto roce se část programu festivalu odehrála v divadle Komédie.

NA ZLATÉM JEZEŘE

Dílo Ernest Thompsona hostem Městských divadel pražských v režii Vladimíra Strniska se Simonou Stašovou a Ladislavem Frejem v hlavních rolích. Inscenace Agentury Harlekýn.

9. PODPOROVATELÉ, DÁRCI, MECENÁŠI, SPONZOŘI V ROCE 2020

BNT

Česko- německý fond budoucnosti

Ministerstvo kultury ČR

Nadace ČEZ

Bohemia Sekt, s.r.o.

Merhautovo pekařství, s.r.o.

Leli´s Cupcakes s.r.o.

ČEPS, a. s.

Poděkování patří také:

Pavlu Babákovi, BP-PB, s.r.o.

10. VÝKONOVÉ UKAZATELE

10A. Divadlo ABC

ukazatel	měrná	plán 2020	skutečnost	procento plnění
DIVADLO ABC	jednotka		k 31. 12. 2020	k plánu roku 2020
Představení na vlastní scéně	počet	275	94	34%
z toho: vlastním souborem	počet	260	89	34%
Představení na zájezdech	počet	10	2	20%
Představení hostujících souborů				
tj. pronájem divadla cizím subjektům	počet	15	9	60%
Návštěvníci na vl. scéně celkem:	počet	104 000	36 028	35%
z toho: vlastním souborem	počet	95 000	33 618	35%
spolupřátelství / koprodukce	počet	9 000	2 410	27%
Tržby - výnosy z hl. činnosti celkem:	tis. Kč	32 900	14 427,58	44%

z toho: ze vstupného na vl. scéně vl. souborem	tis. Kč	29 000	13 123,72	45%
ze spolupořadatelství / koprodukce	tis. Kč	2 000	950,85	48%
ze zájezdů	tis. Kč	1 500	202,26	13%
ostatní výnosy	tis. Kč	400	150,76	38%
Tržby - výnosy z doplň. činnosti celkem:	tis. Kč	1 530	526,04	34%
z toho: za pronájmy divadel. sálu	tis. Kč	900	235,08	26%
za pronájmy ostatních prostor	tis. Kč	600	283,13	47%
ostatní výnosy z DČ	tis. Kč	30	7,83	26%
Doplatek hl. m. Prahy na 1 představení na vl. scéně	v Kč	154 117	523 289,69	340%
Doplatek hl. m. Prahy na 1 návštěvníka na vl. scéně	v Kč	408	1 365,31	335%
Nabídnutá místa, kapacita divadla	počet	126 000	41 470	33%
Návštěvnost na vl. scéně	%	83%	87%	105%
Tržebnost na vl. scéně	%	70%	75%	107%
Průměrná cena vstupenky	Kč	298	391	131%
Počet premiér	počet	4	4	100%
Počet derniér	počet	6	5	83%

10B. Divadlo Komedie

ukazatel	měrná	plán 2020	skutečnost	procento plnění
DIVADLO KOMEDIE	jednotka		k 31. 12. 2020	k plánu roku 2020
Představení na vlastní scéně	počet	125	51	41%
z toho: vlastním souborem	počet	80	40	50%
Představení na zájezdech	počet	5	0	
Představení hostujících souborů				
tj. pronájem divadla cizím subjektům	počet	15	1	7%
Návštěvníci na vl. scéně celkem:	počet	20 000	9 561	48%
z toho: vlastním souborem	počet	11 600	7 461	64%
spolupořadatelství / koprodukce	počet	8 400	2 100	25%
Tržby - výnosy z hl. činnosti celkem:	tis. Kč	3 720	3 545,51	95%
z toho: ze vstupného na vl. scéně vl. souborem	tis. Kč	2 500	2 925,87	117%

ze spolupořadatelství / koprodukce	tis. Kč	800	593,79	74%
ze zájezdů	tis. Kč	400	0,00	0%
ostatní výnosy	tis. Kč	20	25,85	129%
Tržby - výnosy z doplň. činnosti celkem:	tis. Kč	800	216,05	27%
z toho: za pronájmy divadel. sálu	tis. Kč	300	2,60	1%
za pronájmy ostatních prostor	tis. Kč	500	213,45	43%
ostatní výnosy z DČ	tis. Kč	0	0,00	
Doplatek hl. m. Prahy na 1 představení na vl. scéně	v Kč	151 494	430 944,45	284%
Doplatek hl. m. Prahy na 1 návštěvníka na vl. scéně	v Kč	947	2 298,73	243%
Nabídnutá místa, kapacita divadla	počet	25 000	13 189	53%
Návštěvnost na vl. scéně	%	80%	72%	90%
Tržebnost na vl. scéně	%	65%	68%	105%
Průměrná cena vstupenky	Kč	165	368	223%
Počet premiér	počet	6	5	83%
Počet derniér	počet	1	1	100%

10C. Divadlo Rokoko

ukazatel	měrná	plán 2020	skutečnost	procento plnění
<i>DIVADLO ROKOKO</i>	jednotka		k 31. 12. 2020	k plánu roku 2020
Představení na vlastní scéně	počet	225	61	27%
z toho: vlastním souborem	počet	220	61	28%
Představení na zájezdech	počet	15	8	53%
Představení hostujících souborů				
tj. pronájem divadla cizím subjektům	počet	3	1	33%
Návštěvníci na vl. scéně celkem:	počet	39 000	10 031	26%
z toho: vlastním souborem	počet	37 000	10 031	27%
spolupořadatelství / koprodukce	počet	2 000	0	0%
Tržby - výnosy z hl. činnosti celkem:	tis. Kč	7 880	3 256,66	41%
z toho: ze vstupného na vl. scéně vl. souborem	tis. Kč	6 500	2 651,54	41%
ze spolupořadatelství / koprodukce	tis. Kč	200	0,00	0%

ze zájezdů	tis. Kč	1 100	575,00	52%
ostatní výnosy	tis. Kč	80	30,12	38%
Tržby - výnosy z doplň. činnosti celkem:	tis. Kč	100	5,00	5%
z toho: za pronájmy divadel. sálu	tis. Kč	100	5,00	5%
za pronájmy ostatních prostor	tis. Kč	0	0,00	
ostatní výnosy z DČ	tis. Kč	0	0,00	
Doplatek hl. m. Prahy na 1 představení na vl. scéně	v Kč	128 249	549 025,25	428%
Doplatek hl. m. Prahy na 1 návštěvníka na vl. scéně	v Kč	740	3 338,70	451%
Nabídnutá místa, kapacita divadla	počet	46 000	11 623	25%
Návštěvnost na vl. scéně	%	85%	86%	101%
Tržebnost na vl. scéně	%	63%	68%	108%
Průměrná cena vstupenky	Kč	172	264	154%
Počet premiér	počet	7	5	71%
Počet derniér	počet	4	4	100%

10D. Celkem za divadla

ukazatel	měrná	plán 2020	skutečnost	procento plnění
CELKEM	jednotka		k 31. 12. 2020	k plánu roku 2020
Představení na vlastní scéně	počet	625	206	33%
z toho: vlastním souborem	počet	560	190	34%
Představení na zájezdech	počet	30	10	33%
Představení hostujících souborů				
tj. pronájem divadla cizím subjektům	počet	33	11	33%
Návštěvníci na vl. scéně celkem:	počet	163 000	55 620	34%
z toho: vlastním souborem	počet	143 600	51 110	36%
spolupořadatelství / koprodukce	počet	19 400	4 510	23%
Tržby - výnosy z hl. činnosti celkem:	tis. Kč	44 525	20 958,64	47%
z toho: ze vstupného na vl. scéně vl. souborem	tis. Kč	38 000	18 701,13	49%
ze spolupořadatelství / koprodukce	tis. Kč	3 000	1 544,64	51%
ze zájezdů	tis. Kč	3 000	777,26	26%

ostatní výnosy	tis. Kč	525	6 924,11	1319%
Tržby - výnosy z doplň. činnosti celkem:	tis. Kč	3 400	1 373,18	40%
z toho: za pronájmy divadel. sálu	tis. Kč	1 600	411,43	26%
za pronájmy ostatních prostor	tis. Kč	1 100	498,57	45%
ostatní výnosy z DČ	tis. Kč	700	463,17	66%
Doplatek hl. m. Prahy na 1 představení na vl. scéně	v Kč	144 280	508 048,25	352%
Doplatek hl. m. Prahy na 1 návštěvníka na vl. scéně	v Kč	553	1 881,66	340%
Nabídnutá místa, kapacita divadla	počet	197 000	66 282	34%
Návštěvnost na vl. scéně	%	83%	84%	102%
Tržebnost na vl. scéně	%	73%	73%	100%
Průměrná cena vstupenky	Kč	252	364	145%
Počet premiér	počet	17	14	82%
Počet derniér	počet	11	10	91%

10E. Náklady na inscenace

Sál	DIVADLO : Městská divadla pražská	Pořizovací náklady		Autorské honoráře			Náklady celkem (tis. Kč)
		věcné	inscenátoři	hosté	tantiémy %	tantiémy (tis. Kč)	
ABC	Pan Kaplan má třídu rád DERNIÉRA 3. 3. 2020	297 478	292 800	8 022 482	16	5 955	14 568
ABC	Bedřich Smetana :The Greatest Hits DERNIÉRA 13. 2. 2020	364 188	297 270	4 004 710	16,5	1 171	5 837
ABC	Listopad	244 577	186 420	1 876 600	13	974	3 282
ABC	Vím,že víš,že vím	437 480	26 000	3 678 500	20	5 280	9 422
ABC	Proč muži neposlouchají a ženy neumí číst v mapách	507 878	311 625	3 712 245	18	3 316	7 848
ABC	Evžen Oněgin DERNIÉRA 4. 3. 2020	571 500	224 000	1 052 500	12	349	2 197
ABC	60 ´s aneb Šedesátky DERNIÉRA 10. 2. 2020	484 347	357 470	1 476 828	18,5	662	2 981
ABC	Tančírna 1918-2018	688 861	359 550	1 309 350	18,5	643	3 001
ROKOKO	Oddací list	71 336	59 600	2 769 420	12,6	864	3 764
ABC	Lakomá Barka DERNIÉRA 19. 2. 2020	42 115	62 500	729 600	18,5	792	1 626
ABC	Shirley Valentine	117 392	15 600	6 533 040	15	8 451	15 117
ABC	Žebrácká opera	723 530	495 270	207 500	12	99	1 525
ABC	Romeo a Julie	641 162	472 070	613 600	8	96	1 823

ABC	Revizor	564 197	294 745	579 000	12,2	332	1 770
ABC	Andělé v Americe	1 696 698	443 550	418 500	14,68	134	2 693
ABC	Smrt obchodního cestujícího	411 685	377 600	280 580	15	158	1 228
ABC	Elefantazie PREMIÉRA 1. 2. 2020	919 117	716 922	200 000	15	88	1 924
ABC	Vojna a mír PREMIÉRA 4. 9. 2020	1 057 440	633 618	86 000	8	14	1 791
ABC	Zítřka swing bude znít všude PREMIÉRA 2021	707 869	713 272	109 000	5,25	8	1 538
ABC	Petr Pan PREMIÉRA 2021	676 334	420 755	0	0	0	1 097
KOMEDIE	Husitská trilogie PREMIÉRA 25. 1. 2020	444 614	428 250	75 000	7	5	953
KOMEDIE	Švejk PREMIÉRA 2021	336 896	542 150	0	0	0	879
KOMEDIE	100 nejkrásnějších českých básní PREMIÉRA 2021	379 950	345 000	0	0	0	725
KOMEDIE	Hrdinové kapitalistické práce PREMIÉRA 14. 9. 2020	286 382	580 610	52 000	7	2	921
KOMEDIE	Konzervativec	547 949	448 663	431 500	8	43	1 471
KOMEDIE	Než vše začalo / KOPRODUKCE / DERNIÉRA 31. 1. 2020	0	0	0	0	0	0
KOMEDIE	Nepřítel lidu /KOPRODUKCE/	25 117	183 000	0	0	0	208
KOMEDIE	Krajinou slz /KOPRODUKCE/ PREMIÉRA 23. 9. 2020	0	0	0	0	0	0
KOMEDIE	Vladař	294 618	304 520	193 250	1	3	795
KOMEDIE	Sláva a pád krále Otakara	475 616	442 823	305 400	10	32	1 256
KOMEDIE	Lazarus	609 973	536 650	1 105 300	17,7	483	2 735
KOMEDIE	A osel na něj funěl	532 444	516 000	358 150	12	54	1 461
KOMEDIE	Prodaná nevěsta / převzaté představení / Panoptikum	19 585	0	36 800	5	2	58
KOMEDIE	/KOPRODUKCE/	0	200 000	0	0	0	200
ROKOKO	Idiot DERNIÉRA 5. 3. 2020	553 203	155 000	307 400	14	103	1 119
ROKOKO	Kanibalky	576 937	202 700	434 600	12	192	1 406
ROKOKO	Znovusjednocení Korejí DERNIÉRA 28. 9. 2020	349 269	304 000	514 500	13	61	1 229
ROKOKO	Želary DERNIÉRA 1. 12. 2020	173 062	180 000	2 089 514	13,5	327	2 770
ROKOKO	Kancl	355 467	189 000	1 487 172	14	646	2 678
ROKOKO	Kdo se bojí V.Woolfové?	249 956	191 500	1 426 740	15	429	2 297
ROKOKO	Premiéra mládí	30 510	176 495	472 500	16	310	990
ROKOKO	Čapek	340 431	180 000	1 542 000	13	337	2 399
ROKOKO	Otec	314 395	233 260	1 004 200	15	253	1 805
ROKOKO	Neviditelný	427 438	475 063	242 500	6,5	25	1 170
ROKOKO	Přijde kůň do baru PREMIÉRA 7. 3. 2020	128 974	416 196	25 000	17	7	577
ROKOKO	Přes čáru PREMIÉRA 2021	411 731	346 250	0	0	0	758

ROKOKO	Posedlost PREMIÉRA 2021	502 614	373 500	0	0	0	876
ROKOKO	Kanibalky 2 PREMIÉRA 2021	359 505	174 000	0	0	0	534
ROKOKO	Honzlová PREMIÉRA 2021	728 575	753 700	0	0	0	1 482
ROKOKO	Bez hany	396 862	405 327	517 450	10	66	1 386

11. ZPRÁVA O VÝSLEDKU HOSPODAŘENÍ

11A. Hlavní činnost

Hlavní činnost

v tis. Kč

	Schv. rozp. 2020	Uprav. rozp. k 31. 12. 2020	Skutečnost k 31. 12. 2020	% plnění k UR	Skutečnost k 31. 12. 2019
VÝNOSY celkem (mimo účet 672)	44 525,1	30 393,1	27 947,1	92%	51 140,3
z toho: ze vstupného na vl. scéně	38 000,0	18 841,0	18 701,1	99%	39 705,7
ze spolupořadatelství	3 000,0	1 544,0	1 544,6	100%	950,8
ze zájezdů	3 000,0	777,0	777,3	100%	3 645,7
ostatní výnosy	525,1	9 231,1	6 924,1	75%	6 838,1
NÁKLADY celkem	134 700,0	143 959,2	132 605,1	92%	143 364,5
z toho vybrané položky					
Spotřebované nákupy - z toho:	5 138,0	3 627,8	3 607,3	99%	5 169,5
spotřeba materiálu (501)	2 288,0	1 754,8	1 741,4	99%	2 591,6
spotřeba energie (502)	2 850,0	2 485,0	2 478,6	100%	2 853,0
Služby - z toho:	43 310,0	47 162,7	38 673,7	82%	52 057,0
opravy a udržování (511)	500,0	9 440,0	7 138,5	76%	6 183,4
cestovné (512)	1 100,0	538,3	537,3	100%	1 195,1
náklady na reprezentaci (513)	300,0	155,0	154,4	100%	305,5
nájemné a služby (nebyt. prost.) (518)	6 720,0	7 082,4	6 963,7	98%	6 704,0
úklid (518)	300,0	341,0	340,8	100%	299,8
výkony spoju (518)	305,0	240,0	235,5	98%	331,5
honoráře exter. umělců (518)	17 130,0	11 123,8	11 088,9	100%	20 259,6
tantiémy (518)	5 900,0	3 346,0	3 343,6	100%	6 696,7
propagace (518)	3 200,0	2 795,4	2 787,7	100%	3 185,3
Osobní náklady - z toho:	69 087,0	72 731,4	72 726,5	100%	69 137,7
prostředky na platy (521 030x)	46 876,6	50 861,6	50 861,0	100%	46 856,5
ostatní osobní náklady (521 031x)	3 200,0	1 522,3	1 522,3	100%	2 946,3
zákonné soc. pojištění (524)	16 150,4	17 452,0	17 451,4	100%	16 488,8
zák. soc. náklady - FKSP(527 030x)	940,0	1 021,0	1 020,1	100%	938,6
Daně a poplatky (53x)	30,0	4,0	3,5	87%	28,8
Ostatní náklady - z toho:	595,0	572,0	563,6	99%	650,4
sml. pokuty a úroky z prodlení (541)	0,0	0,0	0,0		4,0
jiné pokuty a penále (542)	0,0	1,0	0,8	80%	0,5
manka a škody (547)	0,0	35,0	34,1	97%	117,9

Odpisy dlouhodobého majetku	9 460,0	9 697,0	9 676,4	100%	9 291,3
z dotace hl. m. P. - zdroj 416 (551 03xx-08xx)	9 440,0	9 677,0	9 670,3	100%	9 291,3
ze stát.dotace a zahraničí (551 09xx)	20,0	20,0	6,1	31%	0,0
Drobný dlouhod. majetek (558)	7 060,0	10 118,3	7 309,6	72%	6 965,0
Daň z příjmů (591)	5,0	5,0	3,8	76%	0,0
Hospodářský výsledek	-90 174,9	-113 566,1	-104 657,9	92%	-92 224,1
Neinvestiční příspěvek	90 174,9	112 865,6	112 865,6	100%	91 924,9
Státní dotace		344,5	344,2	100%	100,0
Ostatní (672)		356,0	352,6	99%	301,0
Celkový výsledek hospodaření	0,0	0,0	8 904,4		101,8

11B. Doplnková činnost

Doplnková činnost

v tis. Kč

	Schválený rozpočet 2020	Skutečnost k 31. 12. 2020	% plnění
VÝNOSY celkem	3 400,0	1 373,2	40%
NÁKLADY celkem	2 600,0	1 197,1	46%
z toho vybrané položky			
Spotřebované nákupy	100,0	49,3	49%
z toho: spotřeba materiálu	20,0	2,6	13%
spotřeba energie	60,0	25,0	42%
Služby	700,0	376,7	54%
z toho: opravy a udržování	0,0	0,0	
cestovné	0,0	0,0	
nájemné a služby (nebyt. prostory)	190,0	70,3	37%
úklid	10,0	3,4	34%
výkony spojů	10,0	1,8	18%
Osobní náklady - z toho:	1 630,0	1 003,4	62%
mzdové náklady (521 003x)	1 200,0	739,0	62%
ostatní osobní náklady	0,0	0,0	
zákonné soc. pojištění	400,0	249,6	62%
zák. soc. náklady - FKSP	30,0	14,8	49%
Daně a poplatky (53x)	0,0	0,0	
Ostatní náklady - z toho:	0,0	0,0	
smluvní pokuty a úroky z prodlení	0,0	0,0	
jiné pokuty a penále	0,0	0,0	
manka a škody	0,0	0,0	
Odpisy dlouhodobého majetku	0,0	0,0	

z toho: z budov a staveb (551)	0,0	0,0	
zařízení (551)	0,0	0,0	
Drobný dlouhod. majetek (558)	0,0	0,0	
Daň z příjmů (591 a 595)	170,0	-232,3	-137%
HOSPODÁŘSKÝ VÝSLEDEK	800,0	176,1	22%
(+ zisk, - ztráta)			

11C. Komentář ke zprávě o činnosti MDP

Rok 2020 byl v Městských divadlech pražských třetím rokem funkčního období ředitele MgA. Daniela Příbyla. V celé šíři začala být realizována jeho umělecká koncepce. Provoz scén však výrazně zasáhla pandemie COVID-19 a s ní související vládní opatření. Diváci se do našich hledišť usadili pouze v necelých 4 měsících. Navzdory tomu bylo provozně dokončeno přičlenění divadla Komedie včetně technického dovybavení a náboru poslední skupiny zaměstnanců. Díky odstávce hraní bylo možné provést řadu odkládaných oprav. Začala rozsáhlá oprava vzduchotechniky v Komedii. Pokračovala oprava elektrických rozvodů a nouzového osvětlení v divadle Komedie, vyměnili jsme inteligentní reflektory v divadle Rokoko, opravilo se zázemí divadelního klubu a divácké kavárny divadla ABC včetně nového gastro vybavení. Dále se nám podařilo sehnat nové kancelářské prostory pro PR a obchodní oddělení v 1. patře nad ekonomickým oddělením a začali jsme s jejich opravou. Vyřešil se nám tak dlouhodobý problém s absencí kancelářských prostor pro administrativní zázemí MDP.

V roce 2020 uvedla MDP **14 premiér** a **10 derniér**. Plán byl v tomto ohledu splněn. Podařilo se také významně rozvinout vzdělávací programy pro širokou veřejnost. Repertoár doplnila řada doprovodných programů napříč všemi třemi scénami.

V divadle **ABC** uvedli oba kmenoví režiséři MDP dvě velkoformátové inscenace: David Drábek režíroval vlastní autorský muzikál **Elefantazie** a Michal Dočekal divadelní adaptaci románové epopeje Lva N. Tolstého **Vojna a mír**. Podařilo se také nazkoušet a dovést do generálních zkoušek dvě další inscenace: režisér Ondřej Havelka připravil hudební veselohru z poválečné Prahy **Zítří swing bude znít všude**, ve které spoluúčinkuje orchestr Melody Makers. David Drábek přepsal do podoby rodinné inscenace slavnou pohádkovou alegorii Jamese M. Barrieho **Petr Pan**. Obě inscenace budou mít své premiéry ihned po znovuotevření divadel v roce 2021.

V **Rokoku** se umělecký soubor především vrátil k odložené inscenaci **Honzlová** podle románu Zdeny Salivarové, která měla mít původně premiéru v roce předchozím. Režisér Jakub Nvota inscenaci dokončil v nové adaptaci Marie Novákové v prosinci. Na jaře se ještě před uzavřením divadel podařilo odpremiérovat první českou dramaturgickou světového bestselleru Davida Grossmana **Přijde kuň do baru** s Jurajem Kukurou v hlavní roli. Další premiéry byly řádně nazkoušeny a dovedeny do stádia generálních zkoušek, přičemž na svá první veřejná představení čekají. Je to jednak pokračování autorské satiry **Kanibalky 2** od kmenového režiséra MDP Davida Drábka. Mladý režisér Tomáš Loužný nazkoušel komedii současného německého dramatika Phillipa Löhleho s názvem **Přes čáru**. Režisér Jakub Šmíd připravil první českou divadelní adaptaci filmu Luchina Viscontiho **Posedlost**.

V **Komedii** pokračovala dramaturgie v utváření kmenového repertoáru cíleného hlavně na mladší diváky. V březnu měla premiéru inscenace inspirovaná **Husitskou trilogií** Aloise Jiráska, kterou nastudoval slovenský režisér Lukáš Brutovský. Další řádně nazkoušená inscenace **100 nejkrásnějších českých básní** režiséra Jiřího Adámka na své veřejné provedení teprve čeká. Plánovaný druhý ročník festivalu Nová Komédie byl bohužel zrušen. Pokračoval stále výraznější výstavní program. U příležitosti 90. výročí otevření divadla vyšla péčí MDP v listopadu **kniha mapující bohatou historii Komédie** od éry Vlasty Buriana až po současnost.

MDP připravila v roce 2020 také **tři koprodukční inscenace**, z toho dvě v mezinárodní spolupráci. **Krajina slz** v Komedii vznikla jako v pořadí již druhá koprodukce s tanečním souborem Lenka Vagnerová & Company. **Švejk/Schwejk** německého režiséra Armina Petrase byl první z mezinárodních koprodukcí MDP a vznikl ve spolupráci s bavorským Staatstheater Augsburg. Premiéru měla tato inscenace v únoru v rámci prestižního Brechtfestivalu v Augsburgu. Pražská premiéra musela být odložena na neurčito z důvodu omezení přeshraničního pohybu osob v období pandemie. Druhou koprodukční premiérou byly **Hrdinové kapitalistické práce** v režii Michala Háby podle stejnojmenné reportážní knihy Saši Uhlové. Inscenace měla premiéru v září v Komedii. Původně zamýšlené uvedení v rámci festivalu POST-WEST v Berlíně nebylo vzhledem k epidemiologickým restrikcím možné, nicméně berlínské divadlo Volksbühne jako koproducent představilo celý inscenační záměr alespoň v digitální verzi.

MDP jsou i nadále členem mezinárodní platformy **UTE – Unie evropských divadel** a **Asociace profesionálních divadel České republiky**.

Pokračuje vydávání **dvouměsíčníku Moderní divadlo** v nákladu přes 23 tisíc výtisků.

Aktivně se formuje divácký klub **První řada**.

Z repertoáru bylo staženo s přihlédnutím na provozní a ekonomické faktory deset inscenací: v divadle ABC to byly *Evžen Oněgin*, *Bedřich Smetana – The Greatest Hits*, *Lakomá Barka*, *60´s aneb Šedesátky* a *Pan Kaplan má třídu rád*, v divadle Rokoko pak *Idiot*, *Premiéra mládí*, *Znovusjednocení Korej* a *Želary* a v divadle Komédie koprodukční inscenace *Než vše začalo*.

Plán **počtu představení** jsme naplnili z jeho jedné třetiny. To zhruba odpovídá hraní v měsících leden, únor, září a část března a října.

Naplánovaný počet zájezdů se nám podařilo dosáhnout rovněž z jeho jedné třetiny. Prodali jsme jich 10. S inscenacemi z ABC se nám podařilo vyjet 2 x a s inscenacemi z Rokoka 8 x.

I přes omezení nás velmi potěšila **návštěvnost našich divadel**: 55 620 diváků. Celkem jsme nabídli divákům 66 282 míst.

Návštěvnost v roce 2020 byla na 84 % (ABC 87 %, Rokoko 86 %, Komédie 72 %), **tržebnost** na 73 % (ABC 75 %, Rokoko 68 %, Komédie 68 %). Průměrná cena vstupenky 364 Kč (ABC 391 Kč, Rokoko 264 Kč, Komédie 368 Kč). Navzdory epidemiologickým opatřením čísla nejsou oproti loňskému roku výrazně horší. Naopak jsou poměrně dobrá a drží se plánu.

V roce 2020 významně pokročilo rozšiřování vzdělávacího programu MDP, zaměřeného na širokou veřejnost, na mládež a také na školy. Diváci si oblíbili osvětový cyklus **Kronika** – pravidelné pořady

věnované popularizaci historie Městských divadel pražských. Pokračují **odborné architektonické prohlídky** jednotlivých divadelních budov. Pravidelné **lektorské úvody** doplnily v době uzavření divadel **dramaturgické podcasty** a **vzdělávací videa pro středoškoláky**.

MDP pokračují v pravidelných **debatách s tvůrčími týmy**; tento formát je nabízen i školním skupinám. Kromě debaty s tvůrčím týmem nabízí MDP školám **diskuse po představení s divadelním pedagogem**, jejímž smyslem je sdílet ve skupině dojmy z představení a učit se pojmenovávat témata a hlavní myšlenky hry. Školy mají také možnost vybírat z **workshopů** prohlubujících témata jednotlivých představení. Po téměř celý rok 2020 bohužel nebylo možné z důvodu převažující online výuky na školách tuto část vzdělávacích aktivit MDP prohlubovat.

Do edukačních aktivit zahrnují MDP i pravidelná **literární matiné**. Divadelní profesi přibližují veřejnosti **herecké kurzy**. Jednodenní kurz je zaměřený na základním herecké cvičení a aktivity. Velké oblibě se těší i dvouměsíční kurz, zaměřený na poznání celého divadelního procesu, kdy se účastníci dozvídají, jak vzniká inscenace. Koncepte tohoto kurzu je jedinečná a umožňuje vzdělávání tou nejsilnější formou - prožitkem.

Nově vytyčenou ambicí je **zpřístupňování tvorby MDP hendikepovaným divákům**. MDP se zaměřují na pohybově, sluchově i zrakově postižené diváky. Tento program byl zahájen v roce 2020 a bude pokračovat v letech 2021-22. Došlo mj. k optimalizaci webových stránek pro zrakově postižené, instalaci indukční smyčky v divadle ABC pro nedoslýchavé, revizi prostor divadla ABC s ohledem na orientaci nevidomých nebo proškolení hledištního personálu pro asistenci zrakově postiženým divákům.

Pandemická situace také urychlila **digitalizaci tvorby MDP** a její umístění na internet. Ve spolupráci s TV Naživo vznikl a byl také odvysílán záznam inscenace *Elefantazie*. Inscenace *Čapek, Želary, Hrdinové kapitalistické práce* a *Honzlová* mají kvalitní záznamy v televizní kvalitě a jsou postupně uváděny na internetové audiovizuální platformě MDP.

11D. Komentář ke zprávě o výsledku hospodaření

Hospodaření MDP v hlavní činnosti skončilo za rok 2020 úsporou ve výši 8.904,4 tis. Kč. Žádáme o převod zbylých prostředků do rozpočtu na rok 2021 na krytí provozních nákladů v hlavní činnosti spojených s obnovou a rozvojem v důsledku COVID-19.

HLAVNÍ ČINNOST

Výnosy - tržby

Celkový plán výnosů z vlastní činnosti v roce 2020 (44.525,1 tis. Kč) v původním schváleném rozpočtu nedosáhl ani polovinu své výše **21.416,5 tis. Kč**. Vše je způsobeno uzavřením divadel z důvodů vládních opatření v souvislosti se šířením pandemie COVID-19. Zde je rekapitulace jednotlivých druhů tržeb:

- Vstupné na vlastní scéně – **18.701,1 tis. Kč**, oproti plánu pokles o polovinu

- Spolupřaděatelství – **1.544,6 tis. Kč**, oproti plánu pokles o polovinu
- Zájezdy – **777,3 tis. Kč**, oproti plánu pokles zhruba o 2/3
- Ostatní (herecké kurzy, vstupné do zákulisí apod.) – **95,1 tis. Kč**
- Prodej programů – **111,7 tis. Kč**

Náklady

Náklady MDP za hlavní činnost v roce 2020 byly celkem ve výši **132.605,1 tis. Kč**. Pokles nákladů o 11 mil. Kč oproti roku 2019 je způsoben uzavřením divadel na více než polovinu roku. Oproti schválenému plánu na rok 2020 došlo k poklesu nákladů o 2 mil. Kč.

K velmi výrazným úsporám oproti schválenému rozpočtu došlo u nákladů na umělecké honoráře, tantiémy, cestovné a podíl z tržeb na cizí představení. K větším úsporám pak došlo u těchto nákladových položek: spotřební rekvizity, poštovné, elektrická energie, prodané zboží, kancelářské a čisticí prostředky, potřeby garderoby a maskérny, provize z prodejů vstupenek, propagace, náklady na reprezentaci a pronájem vitrín.

Náklady na výrobu dekorací a kostýmů zůstaly na plánované výši, neboť nové inscenace musely dál vznikat.

Naopak k nárůstu nákladů došlo u těchto položek: ostatní materiál (potřebný na opravy prováděné v době uzavření divadel), spotřeba vody (nárůst cen, více úklidu), pronájem zařízení (v případech poruch a aktuální nutnosti použití daného zařízení), konzultační a poradenské služby (z důvodu mateřské dovolené správní ředitelky) a revize a servis (více oprav během odstávky divadel).

Mzdová oblast

Limit prostředků na platy byl pro rok 2020 stanoven ve výši **46.876,6 tis. Kč**. Ten byl na základě usnesení Zastupitelstva hlavního města Prahy č. 13/23 ze dne 23. 1. 2020 navýšen o 3.985 tis. Kč na **50.861,6 tis. Kč**.

Prostředky na platy byly v roce 2020 čerpány ve výši **50.861,0 tis Kč**, tedy skoro na 100 % oproti stanovenému limitu. Úspora činí 622 Kč.

OON jsou čerpány ve výši **1.522,3 tis. Kč**, tedy v poloviční výši než v roce 2019. Dohody jsou využívány zejména pro uvaděče a šatnáře a dále pak na výpomoc a zástupy za dlouhodobě nemocné kolegy, na opravu a výrobu rekvizit a paruk do nových inscenací a v neposlední řadě na prověření zájemců o zaměstnání v divadle Komedie. Náklady jsou touto formou nižší než v případě fakturace.

Počet zaměstnanců byl pro rok 2020 stanoven na **137**. Skutečnost v roce 2020 byla **136,7**.

Limit – odpisový plán

Limit odpisů byl stanoven pro rok 2020 na **9.460 tis. Kč**. 9.440 tis. Kč. pro hlavní činnost a 20 tis. Kč pro odpisy z majetku pořízeného z dotace stát. rozpočtu, zahraničí, darů. Poté byl na naši žádost a na základě usnesení Rady hlavního města Prahy č. 2732 ze dne 30. 11. 2020 zvýšen o 237 tis. Kč na **9.697 tis. Kč**. Skutečnost byla 9.670,294 tis. Kč pro hlavní činnost a 6.132 Kč pro odpisy z majetku pořízeného z dotace stát. rozpočtu, zahraničí, darů. Limit byl tedy dodržen s úsporou 6.706 Kč pro hlavní činnost a 13.868 Kč pro odpisy z majetku pořízeného z dotace stát. rozpočtu, zahraničí, darů.

Kapitálové výdaje

Zastupitelstvo hl. m. Prahy dne 12. 12. 2019 schválilo usnesením č. 12/37 investiční transfer pro MDP **ve výši 1 mil. Kč na Osvětlovací pult do divadla ABC a 1,5 mil. Kč na Světelnou techniku pro divadla ABC a Rokoko**. Tyto prostředky byly využity ze 100 % své výše.

Na základě usnesení Rady hlavního města Prahy č. 2520 ze dne 9. 11. 2020 byl MDP poskytnut **investiční transfer ve výši 1,5 mil. Kč na Pořízení dodávkového automobilu**. Tyto prostředky byly využity téměř z 50 % své výše, neboť jsme stihli na automobil vypsát veřejnou zakázku, vybrat dodavatele, podepsat smlouvu a zaplatit zálohu, k dodání však do konce roku nedošlo. Nový vůz dostaneme v průběhu března. Z tohoto důvodu jsme žádali o převod druhé poloviny obdrženého transferu do roku 2021.

DOPLŇKOVÁ ČINNOST

Výnosy - tržby

Tržby doplňkové činnosti za rok 2020 ve výši **1.371,2 tis. Kč** jsou v této struktuře:

- Pronájem divadelního sálu – **411 tis. Kč**
- Pronájem ostatních nebytových prostor – **499 tis. Kč**
- Reklama – **372 tis. Kč**
- Prodej knih – **20 tis. Kč**
- Prodej CD z představení MDP – **1 tis. Kč**
- Prodej reklamních předmětů – **7 tis. Kč**
- Ostatní výnosy DČ – **63 tis. Kč**

Zisk z doplňkové činnosti je ve výši **176 tis. Kč**.

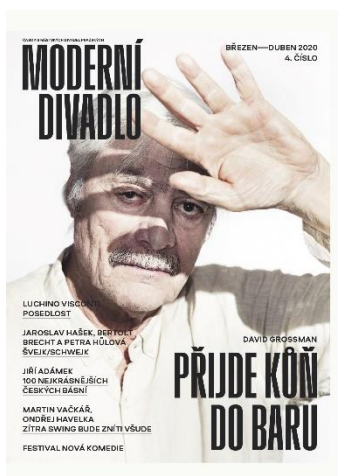
ZÁVĚR

Městská divadla pražská hospodařila v roce 2020 s příspěvkem zřizovatele v původně schválené výši **90.174,9 tis. Kč**. Nejdříve byl na základě usnesení Zastupitelstva hlavního města Prahy č. 13/23 ze dne 23. 1. 2020 navýšen o 5.419,6 tis. Kč na **95.594,5 tis. Kč**. Poté byl na základě naší žádosti a usnesení Rady hlavního města Prahy č. 1016 ze dne 25. 5. 2020 navýšen o 2,5 mil. Kč z FFV na **98.094,5 tis. Kč**. Nakonec

byl na základě naší žádosti a usnesení Rady hlavního města Prahy č. 2461 ze dne 9. 11. 2020 navýšen o 14,771 mil. Kč na **112.865,5 tis. Kč, a to na krytí provozních nákladů v hlavní činnosti spojených s obnovou a rozvojem v důsledku COVID-19.** V roce 2020 MDP nakonec dosáhly úspory neinvestičního příspěvku ve výši **8.897.324,33 Kč.**

12. OBRAZOVÉ PŘÍLOHY

MODERNÍ DIVADLO

PLAKÁTY K INSCENACÍM

KOMEDIE MĚSTSKÁ DIVADLA PRAŽSKÁ **ROKOKOABC**

REŽIE
ARMIN PETRAS
PREMIÉRA
10. A 11. 3. 2020

KOPRODUKCE
SE STÁTNÍM
DIVADLEM
AUGSBURG

ŠVEJK / SCHWEJK

Z TEXTŮ JAROSLAVA HAŠKA,
BERTOLTA BRECHTA A PETRY HŮLOVÉ

bnt

ROKOKO MĚSTSKÁ DIVADLA PRAŽSKÁ **ABCKOMEDIE**

REŽIE
DAVID DRÁBEK
PREMIÉRA
12. 9. 2020

DAVID DRÁBEK

KANIBALKY 2

SOUMRAK STARCŮ

bnt

ABC MĚSTSKÁ DIVADLA PRAŽSKÁ **KOMEDIEROKOKO**

REŽIE
MICHAL DOČEKAL
PREMIÉRA
4. 9. 2020

LEV
NIKOLAJEVIČ
TOLSTOJ

VOJNA A MÍR

bnt

ROKOKO MĚSTSKÁ DIVADLA PRAŽSKÁ **ABCKOMEDIE**

REŽIE
JAKUB SMÍD
PREMIÉRA
28. 3. 2020

LUCHINO
VISCANTI

POSEDLOST

PODLE ROMÁNU JAMESE M. CAINA
POŠTÁK VŽDYCKY ZVONÍ DVAKRÁT

bnt

KOMEDIE MĚSTSKÁ DIVADLA PRAŽSKÁ **ROKOKOABC**

REŽIE
MICHAL HÁBA
PREMIÉRA
14. 9. 2020

PODLE
SAŠI UHLOVÉ

**HRDINOVÉ
KAPITALISTICKÉ
PRÁCE**

bnt

KOMEDIE MĚSTSKÁ DIVADLA PRAŽSKÁ **ROKOKOABC**

PREMIÉRA
23. 9. 2020

LENKA
VAGNEROVÁ
& COMPANY

KRAJINOU SLZ

bnt

ABC MĚSTSKÁ DIVADLA PRAŽSKÁ **KOMEDIEROKOKO**

REŽIE
ONDŘEJ HAVELKA
PREMIÉRA
19. 9. 2020

MARTIN VAČKÁŘ
ONDŘEJ HAVELKA

**ZÍTRA SWING
BUDE ZNÍTI VŠUDE**

ŽIVĚ HRAJÍ MELODY MAKERS
ONDŘEJE HAVELKY

bnt

KOMEDIE MĚSTSKÁ DIVADLA PRAŽSKÁ **ROKOKOABC**

REŽIE
JIRÍ ADÁMEK
PREMIÉRA
4. 4. 2020

Z BÁSNÍ
SESTAVIL
JIRÍ ADÁMEK

**100 NEJKRÁSNĚJŠÍCH
ČESKÝCH BÁSNÍ**

bnt

ROKOKO MĚSTSKÁ DIVADLA PRAŽSKÁ **ABCKOMEDIE**

REŽIE
TOMÁŠ LOUŽNÝ
PREMIÉRA
31. 10. 2020

PHILIPP LÖHLE

PŘES ČÁRU

bnt

ROKOKO MĚSTSKÁ DIVADLA PRAŽSKÁ **ABCKOMEDIE**

REŽIE
JAKUB NVOTA

ZDENA
SALIVAROVÁ

HONZLOVÁ

bnt

KOMEDIE MĚSTSKÁ DIVADLA PRAŽSKÁ **ROKOKOABC**

PREMIÉRA
13. 2. 2020

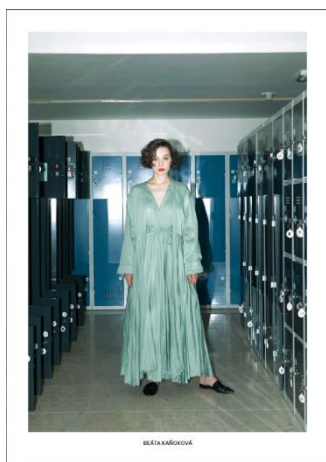
P. ERBES
B. JEDINÁK
J. TOMŠŮ
A. VITVAROVÁ
A SPOL.

PRODANÁ NEVĚSTA

NA PRKNECH
PROZATÍMNÍHO,
STAVOVSKÉHO
A NÁRODNÍHO
DIVADLA V LETECH
1868 AŽ 2020

bnt

VZHLÉDNÍ.

INVESTIČNÍ AKCE

